

Dinspre vagoane venea un iz de carne arsă. Payenele ieșiră din ascunzătoare. Staley se apropie prudent de vagoane și privi înăuntru.

— Demoni, rosti el.

Examinară corpurile cu interes. Exceptând statuile, până atunci nu întâlniseră subspecia respectivă. Prin comparație cu ingynerii și medyatorii, păreau zvelți, vânoși și agili, la fel ca niște ogari pe lângă purcei. Brațele drepte erau lungi, cu degete scurte și groase, și un singur deget mare; muchia exterioară a palmei era netedă și cornoasă. Brațul stâng era mai lung, cu degete aidoma unor cârnăciori.

Demonii aveau colți lungi și ascuțiți, ca adevărații monștri din cărțile de povești și din legendele pe jumătate uitate.

Larry Niven

Confruntarea

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

1. ASOLIZAREA

Trei conuri mici, îndreptându-se spre planetă. Câte un bărbat cuibărit în fiecare, aidoma unui ou într-un păhărel.

Horst Staley se afla în poziția cea mai avansată. Pe display-ul mic, pătrat, putea vedea în față, dar pentru a ști ce se află în lateral sau în spate, ajungea să întoarcă privirea. Exceptând costumul presurizat, între el și spațiu nu mai exista nimic. Se răsuca ușor și zări celelalte două conuri cu vârfuri de foc care-l urmau. Undeva, hăt dincolo de orizont, se aflau *MacArthur* și *Lenin*. Nu există nicio posibilitate ca radioul costumului său să poată fi recepționat așa de departe, totuși îl cuplă pe frecvența de salvare și emise. Nu-i răspunse nimeni.

Totul se petrecuse extrem de rapid. Conurile acționaseră retrojeturile și, până să ia legătura cu *Lenin*, fusese prea târziu. Poate că transmisioniștii navei-amiral fuseseră ocupați cu altceva, sau poate că el întârziase prea mult... Brusc, Staley se simți extrem de singur.

Continuau să înainteze. Jeturile se opriă.

— Horst, se auzi glasul lui Whitbread, chestiile astea vor pătrunde în atmosferă?

— Da. Rămâneți în ele, oricum nu putem face nimic.

Era atât de evident, încât nimeni nu comentă. În tăcere, trei conuri mici se apropiară de planeta verde strălucitoare. Apoi – pătrunderea în atmosferă.

Nu era o noutate pentru niciunul dintre sublocotenenți.

Cunoșteau culorile câmpului de plasmă care se crea în fața botului unei nave, culori diferite în funcție de compoziția chimică a scutului ablativ. De data aceasta însă, erau practic expuși. Aveau să existe radiații? Căldură?

Vocea lui Whitbread răzbătu prin vuietul paraziților:

— Încerc să gândesc ca un cafeniu și nu-i ușor. Ei știau de costumele noastre și câtă radiație pot opri ele. Dar ce nivel al radiației cred că putem tolera? Sau ce nivel termic?

— M-am răzgândit, se făcu auzit Potter. Nu mai vreau pe planetă!

Staley încercă să le ignore râsetele. El răspundea de trei vieți și privea problema cu toată seriozitatea. Căută să-și relaxeze mușchii, așteptând căldura, turbulența, radiațiile ce nu puteau fi percepute, prăbușirea din con, durerea și moartea.

Peisajele goneau pe sub el prin distorsiunile plasmei. Mări circulare și arce de râuri. Orașe întinse. Munți încastrați în gheață și clădiri - orașul se cățăra pe pante, până la piscurile înzăpezite. Un ocean aparent nesfârșit; oare blestemele de conuri aveau să plutească? Iarăși continent. Conurile încetiniră și imaginile crescură. Se simțeau acum curenții de aer. Staley zări sute de punctulețe pe un lac - ambarcațiuni. O întindere de pădure verde, precis delimitată, brăzdată de o rețea de drumuri.

Baza conului se deschise brusc, eliberând un inel de parașute. Staley fu afundat de șoc în scaunul modelat și

pentru o clipă văzu doar cerul azuriu. Urmă apoi o zgâlțâitură care-i deplasă toate măruntaiele și tânărul blestemă în gând. Conul oscilă și căzu pe o parte.

În urechile lui Staley răsună vocea lui Potter:

— Am găsit comenzile de plutire! Căutați un cursor central – dacă toate bestiile alea au procedat la fel. Este comanda jeturilor, iar înclinarea pupitrului pe suport le orientează direcția.

„Păcat că nu le-a găsit mai devreme”, se gândi Staley după care vorbi:

— Apropie-te de sol, dar nu coborî, ca să te putem vedea. Ai găsit și un mecanism de eliberare a parașutei?

— Nu, atârnă sub mine. Probabil că pe a ta ți-a ars-o deja jetul. Unde ești?

— Pe sol. Stați, să ies de-aici...

Desfăcu centurile de accelerație și căzu pe spate. Scaunul se afundase cu treizeci de centimetri în con. Staley scoase arma și trase în podea, găurind-o și examinând spațiul de dedesubt. Compartimentul era umplut cu o spumă compresibilă.

— Când asolizați, *asigurați-vă* că n-ați adus niciun cafeniu, ordonă el imediat.

— La naiba, era să mă răstorn! exclamă Whitbread. Chestiile astea-s sensibile...

— Te văd, Jonathon, anunță Potter. Stai pe loc și vin spre tine.

— După aceea, căutați-mi parașuta!

— Nu te văd, răspunse Whitbread. S-ar putea să ne

găsim la peste douăzeci de kilometri depărtare. Nici semnalul tău nu-i puternic.

Staley izbuti să se ridice în picioare.

— S-o luăm metodic, murmură el și-și cercetă atent vehiculul.

Nu exista niciun loc în care un payen micuț s-ar fi putut ascunde și supraviețui intrării în atmosferă, totuși inspecta minuțios peste tot, ca să se asigure. După aceea, comută pe frecvența de salvare și încercă să apeleze pe *Lenin*, nu se aștepta la vreun răspuns și nu primi niciunul. Aparatele de radio ale costumelor operau numai în linie dreaptă și în mod deliberat nu erau dotate cu putere prea mare de emisie, altfel spațiul ar fi fost ticsit de pălăvrăgelile astronautilor. Bărcile de salvare modificate de cafenii nu aveau nimic care să semene cu un aparat de radio. Oare cum solicitau ajutor naufragiații lor?

Sublocotenentul rămase locului, nesigur, încă neadaptat la gravitație. De jur împrejur se zăreau câmpuri cultivate, alternând șiruri de tufișuri purpurii de înălțimea pieptului unui om, având fructe ca vinetele și coroane de frunze închise la culoare, cu alte tufișuri, mai scunde, de culori deschise, care purtau un soi de grăunțe. Șirurile se întindeau la nesfârșit în toate direcțiile.

— Tot nu te-am găsit, Horst, îi comunică Whitbread. Așa n-ajungem nicăieri. Vezi cumva o clădire mare și joasă, care strălucește ca o oglindă? Este singura clădire din raza mea vizuală.

Staley o zări și el – o construcție sclipind metalic la

orizont. Era mult de mers până acolo, însă reprezenta singurul semn distinctiv vizibil.

— Am văzut-o!

— Pornim și noi într-acolo, ca să ne întâlnim toți.

— Perfect. Așteptați-mă.

— Dă-i drumul, Gavin, zise Whitbread.

— Am și plecat, se auzi răspunsul lui Potter și cei doi începură să flecărească.

Staley se simți extrem de singur.

* * *

— Hopa, mi s-a terminat jetul! Făcu Potter.

Whitbread văzu cum conul celui alt cădea spre sol. Îl atinse cu vârful, rămase puțin în poziția respectivă, apoi se răsturnă peste plantele din jur.

— Ai pățit ceva? Strigă el.

Auzi mai întâi o mulțime de foșnete, după care Potter vorbi:

— Simt câteodată un junghi în cotul drept, când se schimbă vremea... de la o accidentare mai veche la fotbal. Mergi cât poți de departe, Jonathon. Ne-ntâlnim la clădire.

Whitbread își înclină conul înainte și își continuă drumul spre clădirea care creștea în fața lui.

Era *cu adevărat mare*. Inițial, nu avusese o scară de comparație; de acum, trecuseră mai bine de zece minute de când zbura spre ea.

Era un dom cu laturi verticale ce se transformau lin

Într-un acoperiș rotund, turtit. Nu existau ferestre și nici alte particularități exterioare, exceptând un dreptunghi care putea fi o ușă, ridicol de mică în structura enormă. Scânteierea razelor de soare pe acoperiș nu era doar metalică - acolo exista o oglindă.

Whitbread se menținu la înălțime mică față de sol, înaintând lent. Clădirea care se ridica în mijlocul unor plantații nesfârșite îi inspira respect. Acesta, mai mult decât teama că i s-ar fi putut termina combustibilul, îl opri să se repeadă într-acolo.

Poate însă că „musafirii” lor cafenii modificaseră și natura elementelor din motorul cu combustibil solid; două lucruri construite de payeni nu erau niciodată perfect identice. Whitbread ajunsese lângă dreptunghi și analiză. Din apropiere, ușa îl domina prin înălțime – până atunci, păruse neînsemnată în ansamblul clădirii.

— Am ajuns, șopti el, apoi izbucni în râs. Există o ușă, mare și închisă. Ciudat... nu văd niciun drum de acces spre ea, iar culturile cresc până la marginea domului.

— Poate că se aterizează pe acoperiș, sugeră Staley.

— Nu cred. Acoperișul este *rotund*. Senzația mea este că nu-i un loc prea vizitat. Poate că-i un fel de siloz sau un complex automatizat.

— Vezi să nu faci vreo prostie! Gavin, la tine cum stă treaba?

— Cred c-o s-ajung peste vreo jumătate de oră. Ne-ntâlnim acolo.

Staley se pregăti pentru un drum lung. În barca de salvare nu găsisese nici urmă de rații alimentare. Se gândise o vreme, apoi își scosese costumul blindat și pe cel presurizat de dedesubt. Niciunul nu ascundea vreun secret. Luă casca, o prinse pe gulerul costumului mulat și o reglă ca filtru de aer. După aceea, demontă aparatul de radio al costumului și-l prinse la centură, mai întâi încercând pentru ultima dată s-o contacteze pe *Lenin*. Nu primi niciun răspuns. Ce ar mai fi rămas? Aparatul de radio, recipientul cu apă, arma... Trebuia să se descurce cu atât.

Se întoarse și scrută orizontul de jur împrejur. Nu exista altă clădire, deci nu putea să se îndrepte într-o direcție greșită. Porni spre ea, bucurându-se de gravitația redusă, și în scurt timp găsi lungimea optimă a pașilor.

Peste o jumătate de oră, văzu primul payen. Practic, îl observă abia când ajunse lângă el: o creatură diferită de toate cele văzute anterior, care avea înălțimea plantelor. Muncea între șiruri, netezind solul cu palmele, smulgând buruienile și așezându-le în făgașele regulate. Payenul îl privi apropiindu-se, dar când ajunse lângă el, reveni la treabă.

Nu era tocmai un cafeniu. Avea o blană mai deasă, acoperind și cele trei brațe, și picioarele. Mâna stângă semăna cu a unui cafeniu, însă cele drepte aveau fiecare cinci degete scurte și bondoace, plus un fel de mugure.

Picioarele erau groase, cu tălpi late și mari. Craniul era de cafeniu, cu fruntea mult teșită.

Dacă Sally Fowler avea dreptate, însemna că regiunea parietală era aproape inexistentă.

— Salut, spuse oricum Staley.

Payenul îi aruncă o privire, apoi smulse o rădăcină.

Sublocotenentul întâlni după aceea mulți alți payeni. Îl priveau doar cât să se asigure că nu distrugea plante, după care își pierdeau interesul față de persoana lui. Staley continuă să meargă sub soarele arzător spre clădirea sclipitoare. Era mult mai departe decât crezuse.

* * *

Whitbread aștepta. De când se înrolase în Marină, petrecuse mult timp pur și simplu așteptând; totuși, avea numai șaptesprezece ani standard, iar la vârsta respectivă așteptarea nu-i niciodată ușoară.

Se așază pe con, aproape de vârful acestuia, atât cât să fie cu ochii deasupra plantelor. În oraș, clădirile îi blocaseră orice panoramă a planetei, pe când aici putea zări întregul orizont. Cerul era peste tot brun, căpătând nuanțe vag albastrii chiar deasupra lui. Norii se rostogoleau în pâlcuri dese spre est, iar câțiva cumuluși de un alb-murdar trecură peste dom.

Soarele se găsea tot deasupra. Staley decise că trebuia să se afle undeva în zona ecuatorului și-și aminti că orașul Castelului era mult spre nord. Nu putea observa

impunătorul disc solar, fiindcă nu era în stare să-l privească direct; prin comparație cu soarele micuț al Noii Scoții, era mai confortabil să privească *pe lângă* el.

Se simțea apăsător de senzația unei lumi străine; ochii îi erau întruna atrași de clădirea acoperită cu oglinzi. În cele din urmă, se sculă, ca să examineze ușa.

Avea cu siguranță zece metri în înălțime. Impresionant de înaltă pentru Whitbread, și gigantică pentru un payen. Se putea însă spune că pe payeni îi impresiona dimensiunile? Tânărul n-o credea. Ușa trebuia să fie strict funcțională... oare ce era înalt de zece metri? O mașinărie? Își lipi microfonul captator de suprafața metalică, dar nu auzi nimic.

Într-o parte a nișei ce conținea ușa se afla un panou montat pe un arc rigid, înapoia căruia se găsea ceva semănând cu încuietoarea cu cifru a unui seif. Atât... numai că payenii rezolvau dintr-o privire asemenea enigme. O încuietoare cu cifru ar fi fost un indicator de tipul „Acces interzis”. Nu și aceasta însă.

Probabil că funcția ei era de a nu-i lăsa să intre... pe cine? Pe cafenii? Pe albi? Pe muncytori și subspeciile lipsite de rațiune? Probabil că pe toți. O încuietoare cu cifru putea fi considerată un tip de comunicare.

Potter apăru gâfâind cu casca plină de transpirație și cu un rezervor de apă atârnat la centură. Își decuplă microfonul căștii, activă un microdifuzor și-și deconectă radioul.

— A trebuit să testez aerul de pe Pay-alfa, rosti el, dar

acum știu. Ce-ai găsit?

Whitbread îi arată. Își decuplase și el microfonul; nu avea rost să-și transmită conversația în eter.

— Mda... îmi pare rău că nu-i Buckman aici. Alea-s cifre payene... da, și sistemul solar Pay, cu cadranul în locul soarelui. Ia să văd...

Whitbread îl privi examinând cadranul. Țuguind buzele, Potter rosti:

— Mda... Planeta-gigant gazoasă este față de Pay de 3,72 ori mai departe decât Pay-alfa. Hm-m-m... — Scotoci într-un buzunar și scoase omniprezentul minicomp. — Deci 3,88 în bază 12. Acum... în ce direcție se răsuțește cadranul?

— Pe de altă parte, cifrul poate fi ziua de naștere a cuiva, comentă Whitbread.

Se bucura că-l avea lângă el pe Potter; de fapt, se bucura că avea lângă el orice ființă omenească, totuși felul în care celălalt răsucea cadranul era... neliniștitor. Stânga, dreapta, stânga, dreapta.

— Dacă țin bine minte, Horst ne-a dat niște ordine privind clădirea asta, se foi el, lăsându-se de pe un picior pe celălalt.

— „Vezi să nu faci vreo prostie!” Ce fel de ordin e ăsta? Am venit ca să învățăm despre payeni, nu?

— Sigur... (Enigma era interesantă.) Mai încearcă o dată la stânga. Stop! — Whitbread apăsă simbolul care reprezenta pe Pay-alfa și acesta clicăi, afundându-se. — Învârte tot la stânga.

— M-am prins! Hărțile astronomice payene arată că planetele se rotesc în sens invers acelor de ceasornic.

La a treia cifră a numărului, ușa începu să gliseze în sus.

— Merge! strigă Whitbread.

Ușa se opri cam la un metru și jumătate distanță de sol. Potter își privi tovarășul.

— Ce facem acum?

— Râzi de mine?

— Am primit un ordin, șopti Potter.

Se așezară între plante și se uitară unul la celălalt, apoi priviră către dom. Înăuntru era lumină și pe sub ușă se puteau întrevede destule. În dom existau clădiri...

* * *

Staley mergea de trei ore, când zări avionul. Era sus și se deplasa rapid; flutură din braț, neașteptând să fie zărit, și-și continuă drumul.

Brusc, văzu din nou avionul. Se afla înapoia sa, mult mai jos, și avu senzația că-și depliasă aripile. Cobora întruna și dispăru în spatele colinelor joase, unde asolizase sublocotenentul. Staley ridică din umeri. Aveau să-i găsească parașuta și barca de salvare, apoi aveau să-i vadă urmele. Direcția trebuia să fie evidentă. Nu exista un alt obiectiv.

După câteva minute, avionul apăru, venind direct spre el. Înainta lent acum, cercetând în mod evident terenul.

Staley flutură iarăși din brațe, deși încercase impulsul de moment de a se piti, ceea ce era pur și simplu o prostie. *Trebuia* să fie găsit, deși nu era deloc clar ce anume avea să-i spună unui payen.

Avionul trecu peste el și se opri în aer. Jeturi direcționale se curbară în jos și în față, apoi aparatul coborî periculos de rapid, asolizând între plante. Înăuntru se aflau trei payeni, iar o alb-cafenie ieși grăbită.

— Horst! strigă ea cu glasul lui Whitbread. Unde sunt ceilalți? Staley arată cu brațul spre domul de care-l mai despărțea cel puțin o oră de mers.

Payeana lui Whitbread păru că se gârbovește.

— S-a terminat... Horst, au ajuns *acolo*?

— Sigur că da. Mă așteaptă. Trebuie să fi ajuns de vreo trei ore.

— Dumnezeule! Poate că n-au izbutit să intre. Whitbread n-ar fi izbutit să intre. *Haide*, Horst! — Îi făcu semn spre vehicul. — Trebuie să te-nghesui cumva.

În aparat se mai găsea o alb-cafenie, iar pilotul era o cafenie. Payeana lui Whitbread emise un ciripit melodios care acoperea cinci octave și utiliza cel puțin nouă tonalități diferite. Cealaltă alb-cafenie gesticula frenetic. Îi făcură loc lui Staley între scaunele lor conturate, iar cafenia meșteri ceva la comenzi. Avionul decola și țâșni spre clădirea din față.

— Poate că n-au intrat, repetă payeana lui Whitbread. Poate... Staley se ghemui inconfortabil și se încruntă. Nu-i plăcea deloc reacția aceea.

— S-a-ntâmpat ceva rău? întrebă el. Payeana lui Whitbread îl privi straniu.

— Poate că nu.

Ceilalți doi payeni nu spuseră nimic.

2. CONTRAVENIENȚI

Whitbread și Potter stăteau singuri în interiorul domului. Priveau uluiți. Domul nu era decât o cochilie. O singură sursă de lumină, având intensitatea soarelui de după-amiază, strălucea cam la jumătatea curburii plafonului. Payenii foloseau genul acela de iluminare în multe dintre clădirile văzute de Whitbread.

Sub dom se găsea ceva aidoma unui orașel... deși era altceva. Nu era populat. Nu se auzea niciun sunet, nu se zărea nicio mișcare sau lumină la vreo fereastră. Iar clădirile...

Orașul era lipsit de coerență. Clădirile contrastau oribil între ele. Whitbread se strâmbă văzând două turnuri cu multe ferestre, încadrând un fel de catedrală medievală imensă, cu ornamente rococo și mii de cornișe, vegheate de ceea ce payenul lui Bury spusese că erau demoni.

Se zăreau o sută de stiluri arhitecturale și cel puțin o duzină de niveluri tehnologice, totuși formele geodezice nu putuseră fi clădite fără beton pretensionat sau fără materiale mult mai sofisticate, pentru a nu mai aminti de calculele matematice pe care le implicau. Pe de altă parte, clădirea cea mai apropiată de ușă era din cărămizi de lut ars la soare. Ici, un paralelipiped avea pereții din sticlă parțial argintată, iar colo, pereții erau din piatră cenușie și ferestrele minuscule nu aveau geamuri, ci doar obloane.

— Obloanele alea-s pentru ploaie, comentă Potter. Clădirea exista probabil înainte de construirea domului.

— Asta-i cât se poate de clar. Domul pare destul de nou. Catedrala – să-i zicem catedrală – din centru este atât de veche încât stă gata să se năruiască.

— Privește acolo! Structura aceea parabolic-hiperboloidă a fost desprinsă dintr-un zid. Dar fii atent la zid!

— Da, trebuie să fi făcut parte din altă clădire. Dumnezeu știe cât de veche era aceea.

Zidul avea mai mult de un metru în grosime, cu muchii și creastă neregulate. Fusese construit din blocuri de piatră, care trebuie să fi avut fiecare mai mult de jumătate de tonă. Un soi de liane îl invadaseră, îl înconjuraseră și-l penetraseră în așa măsură, încât actualmente ele îl susțineau.

Whitbread se aplecă și le examinează de aproape.

— Nu-i ciment, Gavin. Au potrivit perfect blocurile laolaltă și continuă să susțină restul clădirii – care-i din beton. Au construit ca să dăinuie în timp.

— Mai ții minte ce spunea Horst despre Stup?

— Că i s-a *părut* foarte, foarte vechi. Așa-i. Așa-i!

— Probabil că locul ăsta înglobează mai multe epoci. Cred că vom descoperi că-i un muzeu, probabil de arhitectură, pe care l-au completat secol după secol. În cele din urmă, au ridicat domul, ca să protejeze totul de elementele naturii.

— Mda...

— Nu prea ești de acord.

— Domul este din metal gros de doi metri. Ce fel de elemente ale naturii...

— Poate niște ploi meteoritice. Nu, asta-i o prostie! Asteroizii au fost deplasați cu foarte mult timp în urmă.

— Eu zic să cercetăm catedrala aia. Oricum, pare clădirea cea mai veche.

* * *

Catedrala era cu adevărat un muzeu. Orice individ civilizată din Imperiu l-ar fi identificat ca atare. Toate muzeele seamănă între ele.

Existau vitrine din sticlă, conținând obiecte străvechi, etichetate cu plăcuțe acoperite de semne payene.

— Eu pot descifra numerele, zise Potter. Uite, sunt de câte patru și cinci cifre, iar asta-nseamnă baza doisprezece!

— Odată, payeana mea m-a întrebat cât de vechi sunt primele noastre mărturii ale unei civilizații. În cazul lor, care-i vechimea?

— Păi, în primul rând, anul lor este mai scurt... Cinci cifre... Numărate înapoi de la un eveniment necunoscut — asta pentru că au în față semnul echivalent lui minus, la să vedem... — Scoase minicomputul. — Ar fi vorba despre vreo 74 000 de ani. Pentru civilizația lor, practic plăcuțele sunt noi.

— Se mai schimbă și graiurile. Poate că, la anumite intervale, retranscriu plăcuțele.

— Mda. Uite... știu semnul ăsta – „aproximativ”. — Potter trecu repede de la un exponat la altul. — Uite-l din nou! Nu aici... dar aici. Jonathon, vino s-o vezi p-asta!

Era o mașinărie foarte veche din metal, mâncată aproape complet de rugină. Alături exista o schiță, prezentând-o cum fusese cândva. Un obuzier.

— Uite pe placă! De două ori semnul „aproximativ”, ceea ce înseamnă pură ghiceală. Mă-ntreb de câte ori a fost tradusă legenda *asta*.

Străbătură sală după sală. Urcară o scară largă cu trepte foarte scunde, dar suficient de late pentru tălpile oamenilor. La etaj existau alte săli, alte exponate. Plafoanele erau joase. Lumină provenea de la niște șiruri de becuri cu filamente incandescente, care se aprinseră automat la intrarea lor și se stinseră după ce ieșiră. Becurile fuseseră astfel montate încât să nu afume plafonul. Muzeul în sine constituia probabil un exponat.

Plăcile erau identice, însă vitrinele difereau. Lui Whitbread nu i se păru ciudat. Nu existau două artefacte payene care să fie perfect identice. Însă unul dintre ele... văzându-l, aproape că izbucni în hohote de râs.

O bulă de sticlă, lungă de câțiva metri și lată de doi metri, era montată pe o ramă asimetrică dintr-un metal de culoarea piersicii. Ambele obiecte păreau nou-nouțe. Pe ramă se afla o plăcuță, iar în interiorul bulei un container de lemn migălos sculptat, decolorat de vreme, având

mărima unui coșciug. Din capacul său mai rămăsese doar o plasă de sârmă ruginită. Și el avea o plăcuță. Sub sârma ruginită existau o mulțime de vase cu forme minunate, subțiri cât coajă de ou, unele sparte, alte intacte. Fiecare piesă era la rândul ei însoțită de o plăcuță.

— Pare un ansamblu de tipul Maruștelor¹ ruse, zise Whitbread. Potter nici măcar nu surâse.

— Exact asta și este. Vezi aici? Învelișul de sticlă are vreo două mii de ani vechime... nu se poate asta, crezi așa ceva?

— Nu, doar dacă... — Whitbread frecă bula cu piatra inelului. — Vezi? Amândouă s-au zgâriat. E safir artificial. — Testă piatra pe o suprafață metalică și metalul o zgârie. — Sunt de acord cu două mii de ani vechime.

— Totuși, containerul are vreo două mii patru sute de ani vechime, iar vasele peste trei mii de ani. Vezi cum se modifică stilul? Este dovada clară a creșterii și decăderii unei anumite școli de olărit.

— Crezi că această cutie de lemn provine din alt muzeu?

— Da.

Whitbread nu se mai putu stăpâni și izbucni în râs. Trecură mai departe.

¹ Păpuși din lemn de diverse dimensiuni, introduse unele în interiorul altora (n. Trad.).

— Uite, indică el, nu ți se pare că-i același metal?

Arma micuță, destinată a fi ținută cu două mâini — probabil un fel de pistol —, purta aceeași dată ca și bula din safir.

Dincolo de ea, chiar lângă peretele domului, se afla o structură stranie, alcătuită dintr-o rețea verticală de hexagoane, fiecare format din bare metalice lungi de doi metri. În unele hexagoane existau rame groase de plastic, iar în altele fragmente și cioburi.

Potter arată spre curbă lină a construcției.

— Cred c-a fost alt dom. O sferă cu rigidizări geodezice. N-a mai rămas mare lucru din el... și, oricum, nu cred că acoperea toată suprafața asta.

— Așa-i. Totuși, a rezistat. Vezi cum sunt răsucite barele de lângă margini? S-ar putea să fi fost afectate de tornade. Regiunea asta a planetei pare un șes întins.

Potter avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă că ce se referea; pe Noua Scoție terraformată, nu existau tornade. După aceea, își aminti cursul de meteorologie și încuviință din cap.

— Mda, poate. Poate...

Dincolo de fragmentele vechiului dom, descoperi o ramă metalică aflată pe punctul de dezintegrării, în interiorul unui înveliș de plastic ce părea uzat și corodat. Pe plăcuța însoțitoare se găseau două date din câte cinci cifre. Schița de lângă plăcuță prezenta un vehicul îngust, cu aspect primitiv, având trei locuri dispuse în șir. Motorul nu era acoperit de capotă.

— Combustie internă, comentă Potter. Crezusem că Pay-alfa era deficitară la capitolul combustibililor fosili.

— Așa gândea și Sally. Poate că civilizația payenilor a început să decadă după ce s-au epuizat rezervele de combustibili fosili. Nu știu...

Adevărata descoperire se afla însă după o vitrină imensă încastrată într-un perete. Exponatul se găsea înapoia unei plăci vechi de bronz iscusit ornată, pe care era montată o plăcuță.

Era o navă spațială. În ciuda găurilor ce-i ciuruiau fuzelajul și a numeroaselor semne de coroziune, continua să-și păstreze forma – un rezervor lung și cilindric, cu pereți foarte subțiri; cabina se zărea înapoia botului ascuțit.

Se repezică către scări. Trebuia să mai fie o altă vitrină la parter... Exista, într-adevăr. Îngenuncheară, ca să examineze motorul.

— Nu prea bun..., începu Potter.

— Model NERVA, șopti Whitbread. Motor atomic dintre cele mai vechi. Un combustibil inert este trimis printr-un miez de uraniu, plutoniu sau alte materiale similare. Pilă de fisiune, prefuziune...

— Ești sigur?

Tânărul tăcu câteva clipe, privind atent, apoi încuviință din cap.

— Da.

Tehnica fisiunii se dezvoltase după cea a combustiei interne, totuși în Imperiu mai existau locuri unde se utilizau

motoarele cu combustie internă. Energia de fisiune era aproape un mit și, privind exponatul acela, vechimea locului în care se aflau păru să se desprindă de pe pereți ca o mantie, învăluindu-i în tăcere.

* * *

Avionul coborî lângă resturile portocalii ale unei parașute și lângă conul răsturnat. Ceva mai departe, ușa deschisă părea o gură acuzatoare.

Payeana lui Whitbread sări din avion și se repezi către con. Ciripi ceva și pilotul alien i se alătură.

— Au deschis-o, rosti payeana lui Whitbread. N-aș fi crezut niciodată că Jonathon va rezolva problema încuietorii. Probabil că ideea i-a aparținut lui Potter. Horst, există cea mai mică șansă ca ei să nu fi intrat?

Staley clătină din cap.

Payeana discută din nou cu cafenia.

— Rămâi aici, Horst, i se adresă ea apoi lui Staley.

Vorbi cu cealaltă alb-cafenie, care ieșise din avion și examină cerul.

Cafenia luă costumul presurizat și pe cel blindat abandonate de Whitbread. Lucră rapid, meșterind ceva care să substituie casca lipsă și închise partea superioară a costumului. După aceea, cu uneltele pe care le scosese din geanta de la brâu, aborda regeneratorul de aer. Costumul se umflă și fu ridicat în picioare. Cafenia închise panoul regeneratorului și costumul rămase rigid,

asemenea unui om în spațiul cosmic. Aliena legă umerii cu niște fire, după care făcu câte o gaură în fiecare încheietură a mânecilor.

Costumul gol ridică brațele în șuierul aerului care ieșea prin găuri. Presiunea scăzu și brațele coborâră. Un alt șuierat și se înălțară din nou...

— Asta ar trebui să meargă, încuviință payeana lui Whitbread. Ți-am aranjat costumul în același fel și i-am ridicat temperatura la cea specifică unui corp omenesc viu. Cu nițel noroc, s-ar putea să-l distrugă fără să mai verifice dacă te afli înăuntru.

— Să-l *distrugă*?

— Evident, nu putem garanta asta. Nu cred că există vreo modalitate de a-l face să tragă asupra unui aparat de zbor...

Staley scutură umărul payenei. Cafenia îl privea cu acel semisurâs minuscul care nu însemna absolut nimic. Soarele ecuatorial se afla sus deasupra capului.

— De ce ar dori cineva să ne ucidă? Întrebă tânărul.

— Cu toții ați fost condamnați la moarte, Horst.

— Dar *de ce*? Din cauza domului? Este un tabu?

— Da, cauza este domul, dar nu-i un tabu. Ce, ne crezi, sălbatici? Chestia este că știți prea multe. Morții nu vorbesc. Haide, trebuie să-i găsim pe ceilalți și s-o ștergem de-aici.

Payeana lui Whitbread se aplecă pentru a se strecura pe sub ușă. Gestul fusese inutil, dar tânărul s-ar fi aplecat. Cealaltă alb-cafenie îi urmă fără un cuvânt, lăsând-o pe

cafenie afară, cu veșnicul ei surâs întipărit pe chip.

3. FUGI, IEPURAȘULE

Îi zăriră pe ceilalți sublocotenenți lângă catedrală. Cizmele lui Staley răsunară sonor când se apropiau. Whitbread ridică privirea, observă mersul payenei și întrebă:

- Fyunch (clic)?
- Fyunch (clic).
- Tocmai vă exploram...
- Jonathon, rosti aliena, n-avem timp.

Cealaltă alb-cafenie îi privea cu o expresie preocupată și nerăbdătoare.

— Se pare c-am fost condamnați la moarte, pentru că am ajuns aici fără aprobare, declară sec Staley. Nu cunosc motivul.

După câteva clipe de tăcere, Whitbread spuse:

- Nu-nțeleg! Țsta nu-i decât un muzeu...
- Da, încuviință payeana sa. *Aici* trebuia să asolizați.

Nu-i nici măcar vorba despre un ghinion. Creaturile alea mici și idioate trebuie să fi programat conurile în așa fel încât să nu coboare în apă, în orașe, sau pe piscuri muntoase. În mod inevitabil, trebuia să ajungeți pe terenuri agricole cultivate, adică tocmai zonele în care avem muzee.

— Aici? De ce? întrebă Potter pe un ton ce sună ca și cum ar fi cunoscut deja răspunsul. Aici nu există locuitori...

— Și de aceea nu sunt bombardate.

Tăcerea păru la fel de profundă ca și vechimea locului.

— Gavin, spuse payeana, nu pari tocmai surprins.
Potter încercă să-și scarpine bărbia, dar casca îl împiedică.

— Bănuiesc că nu v-am putea convinge că n-am descoperit nimic.

— Nu prea. Sunteți aici de trei ore.

— Mai degrabă de vreo două, preciza Whitbread.
Horst, locul ăsta-i fantastic! Muzee conținute în alte muzee... are o vechime incredibilă - ăsta-i marele secret? Vechimea foarte, foarte mare a civilizației voastre? Nu înțeleg de ce ați ascunde așa ceva?

— Ați avut parte de multe războaie, șopti Potter.
Payeana înclină simultan din cap și din umăr.

— Da.

— Războaie planetare.

— Exact. Dar și altele, la scară mai redusă.

— Câte?

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine să le fi numărat?!
Mii de Cicluri. Mii de colapsuri, cu reveniri la stadiul de primitivism. Eddie Nebunii încercând veșnic să le pună capăt... Ei bine, eu m-am săturat. După părerea mea, casta stăpynilor i-a stârnit pe Eddie Nebunii. Ei cred că vor pune capăt Ciclurilor părăsind planeta și colonizând alte sisteme stelare.

Staley vorbi inexpressiv, dar ochii lui se deplasau permanent în jurul domului, iar degetele nu i se desprinseră de pe patul pistolului.

— Așa să fie? Și ce anume știm noi „prea mult”?

— O să vă spun, iar apoi o să încerc să vă readuc la nava voastră – vii.

Indică spre cealaltă aliena, care rămăsese impasibilă pe durata conversației. Payeana lui Whitbread fluieră și ciripi.

— Îi puteți spune Charlie, reveni ea spre oameni. Oricum, nu i-ați putea pronunța numele adevărat. Charlie reprezintă un stăpyn care este de acord să vă ajute. Poate... în tot cazul, este unica voastră șansă.

— Ce ar trebui să facem acum? întrebă Staley.

— Să încercăm s-ajungem la șeful lui Charlie. Acolo veți fi protejați. (Fluierat, clicăit, fluierat.) Ă-ă-ă, stăpynului îi puteți spune regele Peter. Noi n-avem regi, dar el este mascul acum. Este unul dintre stăpynii cei mai puternici și, după ce va sta de vorbă cu voi, probabil că va fi de acord să vă ajute s-ajungeți acasă.

— Probabil..., repetă încetișor Staley. Cred c-ar trebui să ne spui care este secretul de care vă temeți într-atât.

— Mai târziu. Acum trebuie să plecăm de-aici. Staley își scoase pistolul din toc.

— Nu! Acum! Potter, ai văzut prin muzeu ceva cu care să putem contacta pe *Lenin*? Caută orice.

— Am înțeles... dar crezi că pistolul este absolut necesar?

— Dă-i drumul și caută un radio!

— Horst, fii atent, spuse payeana lui Whitbread. Stăpynii *știu* că ați coborât pe aici, pe undeva. Dacă

Încercați să efectuați o transmisiune, o vor întrerupe. Iar dacă totuși *reușiți* să emiteți un mesaj, o vor distruge pe *Lenin*.

Sublocotenentul încercă să replice, dar aliena continuă repede:

— Da, da, o pot face. N-ar fi ușor, Câmpul vostru este destul de puternic, dar ați văzut de ce sunt capabili inginerii noștri... și încă nu *știți* ce pot face *războynicii*.

— Iisuse, Horst, mormăi Whitbread, s-ar putea să aibă dreptate.

— Trebuie să-l anunțăm pe amiral. — Staley părea nesigur, totuși arma nu-i tremura în mână. Potter, ți-am dat un ordin!

— O veți putea apela pe *Lenin* de îndată ce vă veți găsi în siguranță, insistă payeana lui Whitbread. — Pentru o clipă, glasul ei fu aproape un țipăt, pentru ca apoi să revină la o tonalitate modulată. — Horst, crede-mă, este unica modalitate! În plus, va fi imposibil să manipulați singuri un comunicator. Aveți nevoie de asistența noastră și nu intenționăm să vă ajutăm să faceți o prostie. Trebuie să plecăm *de-aici*!

Cealaltă payeana ciripi. Fyunch (clic)-ul lui Whitbread îi replică și între ele se desfășură un dialog susținut.

— Dacă trupele stăpynei mele n-ajung aici, traduse payeana lui Whitbread, vor ajunge războynicii cystodelui Muzeului. Nu cunosc care-i poziția sa în privința asta și nici Charlie n-o știe. Cystozii sunt sterili și nu sunt ambițioși, dar sunt *extrem* de posesivi în legătură cu ceea

ce au deja.

— Vor trage în noi? Întrebă Whitbread.

— Nu atâta vreme cât rămânem înăuntru. Ar putea avaria muzeul, iar muzeele sunt *importante*. Va trimite însă trupe... dacă nu ajung mai întâi cele ale stăpyniei mele.

— De ce n-au ajuns încă? Se încruntă Staley. **N-am** auzit absolut nimic.

— Pentru Dumnezeu, poate că sunt deja pe drum! Uite care-i treaba: stăpyna mea – vechea mea stăpynă – a obținut jurisdicția asupra studierii oamenilor. Nu va renunța la asta, așa că nu se va mai asocia cu nimeni. Va încerca să-i oprească pe localnici să intervină, totuși proprietățile ei sunt în jurul Castelului și va mai dura până să-i aducă pe războynici aici. Sunt vreo două mii de kilometri.

— Avionul vostru mi s-a părut destul de rapid, zise Staley.

— Este un vehicul de intervenții rapide pentru mediyatori. Stăpynii își interzic în mod reciproc să le utilizeze. Sosirea voastră în sistemul nostru planetar aproape că a declanșat un război în privința jurisdicției, iar dacă s-ar transporta războynici cu asemenea aparate sunt sigură că conflictul ar fi inevitabil.

— Stăpynii voștri nu dețin niciun fel de vehicule militare? întrebă Whitbread.

— Ba da, dar sunt mult mai lente. Oricum, este posibil să vă ducă la adăpost. Sub clădirea asta există o linie de

metrou.

— Metrou? repetă încetișor Staley.

Evenimentele se desfășurau prea rapid. El trebuia să ia deciziile, dar nu știa ce să facă.

— Bineînțeles, uneori ne mai vizităm muzeele. De la Castel până aici, ar dura destul de mult să te deplasezi cu metroul. Cine știe ce poate face cystodele între timp? Poate chiar să interzică acțiunea stăpynei mele. Dacă o va face însă, puteți fi *siguri* că vă va ucide, pentru a-i împiedica pe ceilalți stăpyni să dea lupte aici.

— Ai găsit ceva, Gavin? strigă Staley.

Potter apăru între două coloane din oțel și sticlă.

— Niciun obiect pe care să-l pot folosi ca transmițător și nimic despre care să fiu măcar sigur că știu ce este. Iar acestea sunt aparatele. Noi – cele din clădirile mai vechi sunt probabil inutilizabile.

— Trebuie să plecăm de-aici! interveni payeana lui Whitbread. N-avem timp de discuții...

— Războynicii ăia, le reaminti Whitbread, ar putea veni cu avioane până la stația cea mai apropiată, după care să se îmbarce în metrou. Ar fi cazul să facem ceva, Horst!

— Bine, încuviință încetișor Staley din cap. Cum plecăm? În avionul vostru?

— Nu vom încăpea toți acolo. Doi pot pleca însă cu Charlie, iar...

— Nu, o opri decis Staley. Rămânem laolaltă. Nu poți solicita un avion mai mare?

— N-am nici măcar garanția că vom putea scăpa pe

calea aerului. Probabil că ai dreptate, ar fi mai bine să rămânem împreună. În cazul ăsta, nu ne-a mai rămas decât metroul.

— Care poate fi chiar acum ticsit de inamici.

Staley căzu pe gânduri. Domul era un adăpost împotriva bombelor, iar oglinzile care-l acopereau ar fi împiedicat un atac cu lasere. Puteau rezista unui asediu aici – dar cât timp? Începu să simtă paranoia inevitabilă oricărui soldat aflat în teritoriul dușman.

— Unde trebuie s-ajungem ca să expediem un mesaj spre *Lenin*? întrebă el.

Aceea era, evident, prioritatea.

— În teritoriul controlat de regele Peter. Se găsește la o mie de kilometri, însă este singurul loc unde puteți avea acces la echipament care să emită un mesaj nedetectabil. Poate că nici acolo nu-i absolut sigur, dar nu există alternativă.

— Și nu putem merge cu avionul... Perfect, unde-i metroul? Va trebui să organizăm o ambuscadă.

— Ambuscadă? — Payeana aprobă din cap. — Evident! Eu nu mă prea pricep la tactică – medyatorii nu luptă – și încercam doar să vă duc la stăpyna lui Charlie. Voi va trebui să vă ocupați de tentativele lor de a ne ucide pe traseu. Cât de bune vă sunt armele?

— Pistoale... nu foarte puternice.

— În muzeu există arme – pe de o parte, ăsta-i rolul muzeelor. Nu știu însă care mai sunt în stare de funcționare.

— Merită o încercare. Whitbread... Potter... începeți să căutați arme. Să revenim la metrou – pe unde se ajunge la el?

Alienele privesc în jur. În mod evident, Charlie înțelegea engleza, deși nu încercase să rostească nici măcar un cuvânt. Ciripiră câteva clipe, după care payeana lui Whitbread indică spre catedrală:

— Acolo. Tot ceea ce vezi este inofensiv, cu excepția lor, continuă ea arătând statuile „demonilor” de pe cornișe. Ei sunt subspecia războinicilor – soldați, gărzi individuale, polițiști... Sunt ucigași și se *pricep* la ceea ce fac. Dacă vezi vreunul, ia-o la picior!

— Pe dracu'! murmură Staley, strângând patul pistolului. Ne vedem jos, strigă el către ceilalți, apoi reveni spre alienă. Ce facem cu cafenia ta?

— O chem imediat.

Payeana lui Whitbread emise un ciripit și cafenia apărură în dom purtând câteva obiecte pe care le întinse lui Charlie. Alienele le examinară sumar, după care payeana lui Whitbread spuse:

— Veți avea nevoie de ele. Sunt filtre de aer. Puteți să vă scoateți căștile și să purtați astea.

— Radiourile noastre..., începu Staley să protesteze.

— Purtați-le la centură. Cafenia vi le poate aranja mai târziu. Chiar doriți să stați cu urechile în căștile alea blestemate? Oricum, buteliile cu oxigen și filtrele voastre nu pot rezista la infinit.

— Bine, încuviință sublocotenentul.

Luă filtrul și-l fixă. O calotă moale îi acoperea nasul și din ea pornea un tub subțire, până la un recipient micuț, care se fixă la centură. Simți o ușurare să scape de cască, dar nu știu ce să facă cu ea. În cele din urmă, o prinse tot de centură, unde se bălăngănea enervant.

— Bine, să-i dăm drumul!

Fără cască, îi era mai ușor să vorbească, însă trebuia să-și amintească să nu respire pe gură.

Coborâră mult timp pe o rampă spiralată. Nicio mișcare nu se întrezărea în beznă, iar Staley se închipui ca fiind ținta perfectă pentru oricine l-ar fi pândit din întuneric. Regretă că n-avea la dispoziție grenade și o trupă de pușcași. Erau doar ei, trei sublocotenenți, plus alienele. Medyatori... „Medyatorii nu luptă”, îi spusese payeana lui Whitbread. Trebuia să țină minte amănuntul acela. Comportamentul alienei era atât de asemănător celui al lui Jonathon încât trebuia să numere brațele ca să se asigure cu cine discuta; în schimb, ea nu lupta. Nici cafeniii nu luptau.

Tânărul avansa precaut, cu arma în mână, conducându-le pe aliene în josul rampei. Aceasta se termina în fața unei arcade, iar Staley se opri o clipă. Tăcerea era atotstăpânitoare. „La dracu’”, își spuse și trecu pragul.

Se afla într-un tunel cilindric larg, pe podeaua căruia se întindeau șine; într-o parte se zărea o rampă lină și netedă. În stânga sa, tunelul se termina într-un perete de stâncă. Capătul opus părea că se întinde la nesfârșit în

întuneric. În piatra pereților se vedeau scrijelituri, aidoma coastelor unei balene gigantice.

Payeana lui Whitbread i se alătură și văzu încotro privea.

— Aici a existat un accelerator liniar, înainte ca o civilizație aflată în ascensiune să-i demonteze toate părțile metalice.

— Nu văd garnituri de vagoane. Cu ce ne deplasăm pe șine?

— Pot apela una. Orice medyator poate face asta.

— N-o face tu, o opri Staley, ci Charlie. Sau se știe și despre ea că face parte din conspirație?

— Horst, dacă stăm să așteptăm venirea unei garnituri, aceasta va fi plină de războynici. Cystodele muzeului *știe* că ați deschis ușa. Nu-nțeleg de ce trupele lui n-au apărut încă. Probabil că are loc un conflict de jurisdicție între el și stăpyna mea. Jurisdicția este o problemă foarte importantă pentru factorii de decizie... iar regele Peter va încerca să complice și mai mult lucrurile, pentru a spori confuzia.

— Nu putem fugi cu avionul, nu putem merge pe jos peste câmpuri și nu putem apela o garnitură. Perfect! Desenează-mi un vagon de metrou.

Aliena i-l schiță pe minicomp. Era o cutie cu roți – forma universală a vehiculelor în care trebuie să încapă cât mai mulți ocupanți și în același timp să poată fi parcat în spațiu minim.

— Motoarele sunt aici, pe roți. Comenzile trebuie să fie

automate...

— Nu cred că și la vehiculele militare.

— Atunci se află aici, în față. În plus, cafeniii și războynicii trebuie să fi adus o mulțime de modificări. Știi bine că așa procedează...

— Probabil că le-au blindat părțile laterale și geamurile. În față trebuie să fie amplasat armamentul greu...

Cele trei aliene tresăriră și Staley ascultă atent. Nu auzi nimic.

— Pași, zise payeana lui Whitbread. Potter și Jonathon.

— Poate, murmură sublocotenentul, apropiindu-se în vârful picioarelor de arcadă.

— Relaxează-te, Horst, le-am recunoscut ritmul pașilor. Cei doi tineri găsiseră arme.

— Asta-i cea mai tare, comentă Whitbread ridicând un tub care se termina printr-o lentilă, capătul opus fiind evident destinat proptirii într-un umăr de payen. Nu știu ce autonomie are, dar străpunge un zid gros de piatră. Raza-i invizibilă.

— De asta aveam nevoie, îi luă Staley arma. Despre celelalte îmi povestești mai târziu. Acum ascundeți-vă după arcadă.

El însuși se instalează în vârful rampei pentru pasageri, în lateralul intrării tunelului. Orice ar fi ieșit de acolo nu l-ar fi zărit decât prea târziu. Se întrebă cât de bune erau blindajele payene. Ar fi oprit un laser cu raze-X? Liniștea

continua să fie totală, și așteptă, nerăbdător.

„E o prostie”, se gândi. Totuși, ce altceva ar fi putut face? Dacă războynicii veneau pe calea aerului și coborau în exteriorul domului? Ar fi trebuit să închidă ușa și să lase pe cineva de pază. Oricum, încă nu era prea târziu.

Se răsuci spre cei dinapoia sa și în clipa aceea auzi bâzâitul care venea de pe șinele ce se pierdeau în întuneric. Simți că se relaxează. Nu mai avea de ales între diferite opțiuni. Se mișcă puțin, cât mai silențios cu putință, și fixă mai bine patul armei. Garnitura se apropia rapid...

Era mult mai mică decât se așteptase Staley: un singur vagon de tramvai mititel, care şuieră pe lângă el. Curentul de aer îl izbi în plină față. Vagonul se opri cu un zgâlțâit, iar sublocotenentul deplasă armă înainte și înapoi, precum bagheta unui magician, peste suprafața lui laterală. Oare războynicii coborau pe cealaltă parte? Nu. Arma funcționa corespunzător. Raza era invizibilă, dar linii de un roșu-aprins se întretăiau pe vehicul. Staley trecu rază peste geamurile prin care nu se distingea nimic, apoi în lungul acoperișului, după care păși în tunel și trase în lungul acestuia.

Acolo există un alt vagon. Tânărul sări înapoi, protejându-și corpul, dar continuă să tragă în vagonul ce se apropia. De unde avea să-și dea seama când se termină bateria armei sale sau necunoscută ei sursă energetică? Ce Dumnezeu, era totuși un exponat de muzeu! Al doilea vagon apărui, brăzdat de aceleași linii roșu-aprins. Staley îl mătură cu raza invizibilă, după care

îndreptă focul spre bezna tunelului. Dintr-acolo nu se mai ivea nimic.

Fuseseră doar două vagoane. Perfect! Mătură sistematic cu foc vagonul doi. Ceva îl oprise imediat în spatele primului – probabil un mecanism de evitare a coliziunilor. Staley alergă spre cele două vehicule. Whitbread și Potter i se alăturară.

— V-am ordonat să stați la adăpost!

— Am înțeles, Staley. Vreau să-ți raportez că oponentii n-au tras nici măcar un foc.

Dinspre vagoane venea un iz de carne arsă. Payenele ieșiră din ascunzătoare. Staley se apropie prudent de vagoane și privi înăuntru.

— Demonii, rosti el.

Examină corpurile cu interes. Exceptând statuile, până atunci nu întâlniseră subspecia respectivă. Prin comparație cu ingynerii și medyatorii, păreau zvelți, vânoși și agili, la fel ca niște ogari pe lângă purci.

Brațele drepte era lungi, cu degete scurte și groase și cu un singur deget mare; muchia exterioară a palmei era netedă și cornoasă. Brațul stâng era mai lung, cu degete aidoma unor cârnăciori. Sub el exista ceva.

Demonii aveau colți lungi și ascuțiți, ca adevărații monștri din cărțile de povești și din legende pe jumătate uitate.

Charlie ciripi spre payeana lui Whitbread. Pentru că nu căpătă niciun răspuns, fluieră din nou, mai ascuțit, și făcu semn din braț spre cafenie. Ingynera se apropie de ușă și

Începu s-o cerceteze cu atenție. Fyunch (clic)-ul lui Whitbread rămăsese încremenită, privind războynicii morți.

— Atenție la bombe-capcană! strigă Staley. Cafenia nici nu-l băgă în seamă și porni să pipăie cu atenție ușa. Ai grijă!

— Există capcane, dar cafenia le va găsi, pronunță foarte lent Charlie. Îi voi spune să fie prudentă.

Vorbea corect și fără cel mai mic accent.

— Poți vorbi, murmură Staley.

— Nu foarte bine. Este dificil să gândesc în limba voastră.

— Ce s-a întâmplat cu fyunch (clic)-ul meu? întrebă Whitbread.

În loc să-i răspundă, Charlie ciripi din nou. Tonurile vocii crescuseră brusc. Payeana lui Whitbread păru să tresară și se întoarse către ei.

— Îmi cer scuze, rosti ea. Aceștia sunt... războynicii stăpynei mele. La naiba, la naiba, ce fac?!

— Haide să intrăm, zise Staley iritat.

Ridică arma, gata să taie prin peretele vagonului. Cafenia continua să inspecteze ușa, foarte precaută, parcă temătoare.

— Dă-mi voie, interveni Whitbread.

Probabil că-i ardea de glume. Ținea în mâini o sabie scurtă cu mâner gros. Staley îl privi cum decupează o deschizătură pătrată în peretele lateral al vagonului, printr-o singură mișcare, continuă, lentă a tăișului.

— Vibrează, preciza tânărul. Adică, așa cred.

Mirosul de carne arsă îi pătrunsese prin filtru. Probabil că pentru payene era și mai teribil, totuși nu păreau afectate de duhoare. Suiră în al doilea vagon.

— Ar fi bine să-i priviți cu atenție, spuse payeana lui Whitbread, care își revenise acum pe deplin. E bine să vă cunoașteți dușmanii.

Ciripi spre cafenie. Aceasta se apropie de comenzile vagonului, le examinează, apoi se așează pe scaunul pilotului, îndepărtând războynicul mort de acolo.

— Uitați-vă sub brațul stâng, continuă payeana lui Whitbread. Acolo există un al doilea braț stâng, vestigial la majoritatea subspeciilor payene, care este însă doar țesut cornos, ca... — Se gândi o clipă. — Ca o copită, dar în realitate este un cuțit pentru despicat, acționat de țesutul muscular dezvoltat.

Whitbread și Potter se strâmbară la unison. La ordinul lui Staley, începură să arunce cadavrele prin deschizătura din peretele vagonului. Războynicii păreau gemeni, complet identici, cu excepția zonelor atinse de raza laserului. Labele picioarelor erau acoperite de țesut cornos, care le proteja călcâiul și degetele. Ajungea să penduleze din picior, ca să trimită o lovitură ucigașă. Capetele le erau mici.

— Sunt înzestrați cu rațiune? Întrebă Whitbread.

— Conform criteriilor voastre, da, totuși n-au prea multă inventivitate. — Payeana vorbea exact ca fyunch (clic)-ul ei atunci când îi recita lecții secundului, cu glas

precis și lipsit de sentimente. — Pot să repare orice armă care a funcționat vreodată, dar n-au tendința să inventeze altele noi. În plus, există și o formă de medyc - un hibrid între adevăratul medyc și războynic, semiinteligent. Ați putea ghici cum arată. Ar fi mai bine să vă dați armele cafeniei, să le îmbunătățească...

Fără niciun avertisment, vagonul se puse în mișcare.

— Încotro mergem? se interesă Staley.

Payeana lui Whitbread scoase un tril asemănător unui fluierat de mierlă.

— În orașul vecin.

— Vor bloca linia sau ne vor aștepta cu forțe înarmate, reflectă Staley. Cât de departe este orașul?

— Vreo... cincizeci de kilometri.

— Ne oprim la jumătatea drumului, ordonă el.

— Am înțeles, încuviință payeana, aducând mai mult ca oricând cu Whitbread. V-au subestimat, Horst. Este singura modalitate prin care-mi pot explica asta. N-am auzit niciodată de un războynic care să fie ucis de altcineva care să nu fie tot războynic. Sau, câteodată, nu prea des, de un stăpyn. Noi îi punem pe războynici să se lupte între ei – în felul ăsta le ținem numărul sub control.

— Hm-m, mormăi Whitbread. De ce nu... nu-i opriți să se împerecheze?

Payeana râse. Era un râset extrem de amar, foarte omenesc și extrem de tulburător.

— Niciunul dintre voi nu s-a întrebat din ce motiv a murit ingynera de la bordul lui *MacArthur*?

— Ba da.

— Bineînțeles.

— Sigur că da. Charlie ciripi ceva.

— Acum pot să știe, pufni payeana lui Whitbread. A murit pentru că nu exista nimeni care s-o lase însărcinată.

După o tăcere prelungă, urmă:

— Ăsta-i marele secret. *Încă* nu v-ați dat seama?

Fiecare subspecie a rasei noastre trebuie să rămână însărcinată după ce a fost femelă o vreme. Copil, mascul, femelă, sarcină, mascul, femelă, sarcină, mereu și mereu. Dacă nu rămâne însărcinată la timp, moare. Chiar și cu noi se întâmplă la fel. Iar noi, medyatorii, *nu* putem rămâne însărcinați. Noi suntem hibrizi sterili.

— Dar... — Whitbread părea un copil care a aflat adevărul despre Moș Crăciun. — Cât trăiți?

— Cam douăzeci și cinci de ani de-ai voștri. Cincisprezece ani după maturitate. Pe de altă parte, ingynerele, fermierele și stăpynele – mai ales, stăpynele! — Trebuie să rămână gravide după vreo doi ani de-ai noștri. Ingynera pe care ați luat-o la bord trebuie să fi fost foarte aproape de termenul acela.

Călătoriră un timp în tăcere.

— Dumnezeule, mormăi după o vreme Potter. Asta-i teribil.

— „Teribil”... Ticălosule! Este mai mult decât teribil. Sally și...

— Care-i treaba? se încruntă Whitbread.

— E vorba despre pilulele anticoncepționale. Am

Întrebat-o pe Sally Fowler cum procedează oamenii dacă nu-și doresc copii. Ea folosește pilule anticoncepționale. Însă fetele cumiți nu utilizează așa ceva. Ele se abțin de la sex, încheie cu furie aliena.

Vagonul gonea pe șine. Staley stătea în partea din spate, devenită acum parte frontală, și privea înainte, cu arma pregătită. Se răsuci puțin și privi peste umăr. Payenele îi fixau pe oameni, cu buzele ușor retrase, pentru a-și arăta dinții, amplificând zâmbetul, totuși amărăciunea cuvintelor și a tonului contrazicea expresiile prietenoase.

— Se abțin de la sex! repetă payeana lui Whitbread. Fyooofwuffle (fluierat)! Acum știți de ce avem războaie. Mereu războaie...

— Explozie demografică, spuse Potter.

— Exact. Ori de câte ori o civilizație se ridică din sălbăticie, payenii nu mai mor de foame! Voi, oamenii, habar n-aveți ce-nseamnă presiunea demografică! Putem păstra un anumit control asupra subspeciilor mai puțin importante, dar ce pot face stăpynii în privința numărului lor? Singurul lucru similar pilulelor anticoncepționale pe care-l avem este pruncuciderea!

— Și nu puteți recurge la ea, continuă ideea Potter. Orice asemenea instinct ar fi eliminat. Așa că, în scurt timp, toți se luptă între ei pentru insuficienta hrană rămasă.

— Exact. — Payeana lui Whitbread era mai calmă acum. — Cu cât civilizația este mai evoluată, cu atât perioada de sălbăticie este mai lungă. Și întotdeauna

acolo există un Eddie Nebunu', încercând să distrugă șablonul Ciclurilor, dar agravând și mai mult situația. În caz că n-ați observat, domnilor, suntem foarte aproape de un colaps. Când ați venit, ați declanșat un conflict de proporții pe seama jurisdicției. Stăpyna mea a învins...

Charlie fluieră și ciripi pentru o secundă.

— Mda. Regele Peter a încercat și el, dar n-a avut suficient sprijin. Nu era sigur că ar putea învinge într-o confruntare cu stăpyna mea. Oricum, ceea ce facem acum va determina probabil începutul războiului. Nu contează! Trebuia să înceapă în curând.

— Din cauza exploziei demografice, comentă Whitbread, trebuie să cultivați plante pe terasele caselor.

— Nu, asta-i o chestie de bun simț. Ca și răzoarele de culturi din orașe. Unele supraviețuiesc și pot demara din nou Ciclurile.

— Trebuie să fie ceva teribil să distrugi o civilizație fără să utilizezi armele nucleare, spuse Whitbread. De fiecare dată trebuie să recurgeți la fuziunea hidrogenului?

— Exact. Începi să te apropii...

— Nu-mi dau seama de ce anume mă apropii.

— Ei bine, așa s-a petrecut pe toată durata istoriei noastre consemnate în scris - adică o perioadă foarte lungă, conform criteriilor voastre - cu excepția unui răstimp, când în asteroizii troieni s-au descoperit materiale radioactive. Câțiva payeni supraviețuiseră acolo și ei au adus civilizația pe planetă. Materialele radioactive fuseseră exploatate de o civilizație și mai veche, însă mai

existau depozite.

— Ochii Domnului, murmură Whitbread. Dar...

— Oprește, te rog, ordonă Staley. — Payeana lui Whitbread ciripi, iar vagonul încetini și se opri lin. — Începe să mă neliniștească ceea ce ne poate aștepta. Ei trebuie să ne pregătească vreo ambuscadă. Soldații pe care i-am ucis n-au raportat și... dacă erau ai stăpynei tale, unde sunt cei ai cystodelui? Oricum, vreau să testez armele războynicilor.

— Las-o pe cafenie să le inspecteze, propuse payeana lui Whitbread. Este posibil să aibă mecanisme - capcană.

Armele respective aveau un aspect formidabil. Bineînțeles, nu erau două la fel. Tipul cel mai comun era un aruncător de grenade, însă existau și lasere manuale. Mânerile tuturor fuseseră individualizate; unele puteau fi proptite doar în umărul drept superior, altele în amândoi umerii. Vizoarele pentru țintire difereau de asemenea. Pentru mâna stângă existau două modele. Vag, Staley își reaminti că azvârlise din vagon un cadavru de stângaci.

Găsiră și un aruncător de rachete cu o țeava având diametrul de cincisprezece centimetri.

— S-o examineze pe asta, ceru Staley.

Payeana lui Whitbread întinse arma cafeniei, acceptând în locul ei un aruncător de grenade, pe care-l strecură sub o banchetă.

— Asta era „aranjată”, anunță ea. — Cafenia inspecta lansatorul de rachete și ciripi ceva. — A spus că-i în regulă.

— Ce-i cu încărcătura?

Existau mai multe tipuri de încărcături, complet diferite între ele. Cafenia emise o părere fluierată.

— Racheta mai mare ar fi explodat dacă ai fi încercat s-o încarci, traduse payeana lui Whitbread. Se gândiseră probabil că vă veți rezezi la ea. Oricum, au pregătit multe capcane... Crezusem că stăpynii vă considerau un soi de mediyatori nepricepuți. Cel puțin, noi așa am crezut, la început. Însă capcanele astea denotă că ei s-au gândit că i-ați putea ucide pe războynici.

— Grozav! Preferăm să ne creadă idioți. Fără armele din muzeu, am fi fost morți cu toții. Că tot veni vorba, de ce țineți în muzeu arme în stare de funcționare?

— Horst, tu nu înțelegi care este scopul unui muzeu. El se adresează următoarei evoluții a Ciclurilor. Sălbaticii înjghebează altă civilizație. Cu cât o pot face mai repede, cu atât va dura mai mult până la următorul colaps, pentru că tehnologiile și aptitudinile lor se vor dezvolta mai rapid decât creșterea populației. Înțelegi? De aceea, sălbaticii pot selecta din mai multe civilizații anterioare și din tehnologia lor pentru a edifica o nouă societate. Ai observat încuietoearea?

— Nu.

— Eu am văzut-o, interveni Potter. Ca s-o rezolvi, trebuia să știi nițică astronomie. Presupun că rolul ei este de a-i împiedica pe sălbatici să ajungă la tehnologie, dacă n-au dezvoltat o anumită inteligență.

— Bineînțeles. — Cafenia întinse o rachetă și ciripi. —

Asta-i sigură. Ce vrei să faci cu ea, Horst?

— Mai îmi trebuie câteva. Potter, tu ia laserul cu raze-X. Cât de aproape suntem de suprafață?

— Păi... Hm... stația (fluierat-de-pasăre) se află la un palier sub suprafața solului. În regiunea respectivă, solul este destul de plat. Să zicem, trei până la zece metri adâncime.

— Cât de aproape de alte mijloace de transport?

— O oră de mers pe jos până la (fluierat-de-pasăre). Horst, intenționezi să avariezi tunelul? Știi de câtă vreme funcționează metroul ăsta?

— Nu.

Sublocotenentul se strecură prin pătratul decupat în peretele vagonului. Merse douăzeci de metri în direcția din care veniseră, apoi mai parcurse douăzeci de metri. Armele puteau totuși avea și alte capcane, nedetectate.

Înaintea lui, tunelul se întindea rectiliniu. Probabil fusese sfredelit cu un laser, apoi lărgit cu o mașină de excavat.

Glasul payenei lui Whitbread răsună din urmă sa: – De unsprezece mii de ani! Staley trase.

Proiectilul atinse plafonul tunelului hăt departe și sublocotenentul se plecă, gârbovindu-se sub unda de șoc. Când ridică ochii, podeaua tunelului era acoperită de sfărâmături.

Alese alt proiectil și trase din nou.

De data aceasta, zări lumină roșietică a zilei. Se apropie și examina ceea ce făcuse. Da, puteau sui pe

panta aceea. Unsprezece mii de ani...

4. JUDECATĂ

— Trimite vagonul fără noi, spuse Staley.

Payeana lui Whitbread ciripi și cafenia deschise pupitrul de comenzi. Lucra cu o viteză amețitoare. Whitbread își aminti de o mineră de asteroizi, care trăise și murise cu o eternitate în urmă, pe când *MacArthur* însemna căminul, iar payenii reprezentau un necunoscut prietenos și fascinant.

Cafenia sări jos. Vagonul ezită o clipă, apoi accelera lin. Porniră spre rampa creată de Staley și o escaladară în tăcere.

Când ieșiră, peisajul era scaldat în tonuri de roșu. Șiruri nesfârșite de plante de cultură își închiseseră frunzele pentru noapte. Un cerc neregulat de vegetație se aplecase aidoma unor bețivi în jurul găurii din sol.

Ceva se mișca printre plante. Trei arme se înălțară instantaneu. Silueta diformă avansa spre ei... și Staley rosti:

— Liniștiți-vă, e doar o fermieră.

Payeana lui Whitbread se apropie de sublocotenenți, curățându-și blana cu toate mâinile.

— Trebuie să mai fie și alții. Pot chiar să încerce să astupe gaura. Fermierii nu sunt prea inteligenți. Nici nu-i necesar. Ce facem acum, Horst?

— Mergem până găsim un vehicul. Dacă vedem avioane... hm-m-m.

— Au detectoare cu infraroșii.

— Pe ogoarele astea nu există tractoare? N-am putea
sui într-unul?

— Acum sunt în garaje. De obicei, nu se lucrează
noaptea... deși fermierii ar putea aduce unul ca să astupe
groapa și să netezească solul.

Staley căzu pe gânduri.

— Atunci renunțăm la ideea asta. Ar bate la ochi. Să
sperăm că pe ecranele de infraroșii arătăm ca niște
fermyeri.

Porniră pe jos. Înapoia lor, fermiera începu să îndrepte
plantele și să niveleze solul în jurul tulpinilor. Cripeau de
una singură, dar payeana lui Whitbread nu le traduse ce
spunea. Într-o doară, Staley se întreabă dacă fermierii
spuneau vreodată ceva sau se limitau la echivalentul unor
înjurături, dar nu avea chef să ducă o discuție pe tema
respectivă. Trebuia să se gândească în ce fel să
acționeze.

Cerul se întunecă. Un punct roșu strălucea deasupra:
Ochiul lui Murcheson. În fața lor se zărea sclipirea galbenă
a orașului – Fluierat-de-pasăre. Mergeau în tăcere –
sublocotenenții alerti, cu armele pregătite, iar payenele
urmându-i și rotindu-și la răstimpuri trunchiurile.

După o vreme, Staley se adresă payenei:

— Mă întrebam ce vă așteaptă pe voi...

— Durere. Eforturi. Umilință. Moarte.

— Exact! Mă tot mir de ce ați venit.

— Greșit, Horst. Te-ntrebi de ce n-a venit fyunch

(clic)-ul tău. Staley o privi atent pe aliena. *Într-adevăr*, la asta se gândise. Ce făcea mintea lui geamănă, în vreme ce demonii îi hăituiau fyunch (clic)-ul pe suprafața planetei? Simți o durere surdă.

— Amândouă suntem programate pentru a sluji, Horst, atât fyunch (clic)-ul tău, cât și eu. Însă pentru fyunch (clic)-ul tău, propria ei misiune are prioritate absolută. Gavin...

— Da?

— Am încercat să conving și fyunch (clic)-ul tău să coboare, însă are o idee Eddie Nebunu' că putem pune capăt Ciclurilor, trimițând excesul de populație în alte sisteme planetare. Cel puțin, sunt sigură că niciuna dintre ele nu-i va ajuta pe ceilalți să ne găsească.

— Ar putea s-o facă?

— Horst, payeana ta ar trebui să știe cu exactitate unde te găsești, presupunând că eu am ajuns aici... și va avea confirmarea când va afla despre războynicii morți.

— Atunci, poate că data viitoare când va trebui să luăm o decizie, ar fi mai bine să dăm cu banul. Așa ceva n-ar mai putea prezice.

— Nu, ea nu va sufla un cuvânt. Nimeni nu s-ar aștepta din partea unui medyator să ajute la vânarea propriului său fyunch (clic).

— Dar nu sunteți *obligați* să ascultați ordinele stăpynilor voștri? Se încruntă Staley.

Payeana își roti iute corpul. Era un gest pe care nu-l mai văzuseră până atunci, în mod evident nepreluat de la

oameni.

— Uite ce-i, rosti ea, medyatorii au fost creați ca să pună capăt războaielor. Noi îi reprezentăm pe factorii de decizie, vorbim în numele lor. Pentru a ne face meseria, trebuie să avem o *anume* independență de judecată. De aceea, inginerii geneticieni acționează în direcția echilibrului. Prea multă independență înseamnă că nu-i mai reprezentăm corespunzător pe stăpyni. Suntem repudiați. Încep războaiele...

— Am înțeles, interveni Potter. Pe de altă parte, prea puțină independență înseamnă inflexibilitate, iar rezultatul este același – războaie. — Tăcu câteva clipe, apoi urmă: — Totuși, dacă obediența este specifică subspeciei, veți fi pur și simplu incapabile să ne ajutați. Ne veți duce la alt stăpyn, pentru că nu aveți alternativă.

Staley strânse și mai tare aruncătorul de rachete.

— E adevărat?

— Parțial, admise payeana lui Whitbread. Nu atât de complet pe cât crezi. Totuși, da, este mai ușor să alegem dintre mai multe ordine, decât să încercăm să acționăm fără să avem absolut niciunul.

— Și ce crede regele Peter că ar trebui făcut? întrebă Staley. În ce intenționați să ne băgați?

Cealaltă alienă ciripi și payeana lui Whitbread îi răspunse. Conversația dură aproape un minut, ceea ce era foarte mult pentru payeni. Lumina soarelui dispăru și Ochiul lui Murcheson străluci de o sută de ori mai puternic decât Luna plină a Pământului. În Coalsack nu existau alte

stele. Pe sol, de jur împrejur, culturile de plante erau colorate în roșu-închis, cu umbre negre, perfect distincte.

— Stăpynul meu, vorbi în cele din urmă Charlie, crede că trebuie să fim cinstiți cu voi. Este preferabil să trăiești după șablonul străvechi al Ciclurilor, decât să riști distrugerea totală și pieirea tuturor urmașilor noștri.

— Dar... — Potter începu să se bâlbâie derutat. — De ce nu puteți coloniza alte sisteme planetare? Galaxia este îndeajuns de mare pentru toți. Doar n-ați ataca Imperiul, nu?

— Nu, nu, protestă payeana lui Whitbread. Propria mea stăpyna dorește doar să achiziționeze terenuri pe planetele Imperiului, ca să construiască baze payene, pentru ca după aceea să iasă complet din sfera Imperiului. În cele din urmă, am coloniza planete din regiunile adiacente Imperiului. Între noi ar exista relații comerciale. Nu cred că am încerca să împărțim aceleași planete.

— Atunci, de ce..., începu Potter.

— Nu cred că ați putea construi așa de multe nave spațiale, îl întrerupse Whitbread.

— Le-am construit pe planetele colonizate și le-am trimis înapoi, răspunse payeana. Am închiria nave comerciale de la indivizi ca Bury. Am putea plăti mai mult decât oricine. Dar... n-ar putea să dureze. Ca să mă exprim așa, coloniile și-ar căuta autonomia. Va trebui să reîncepem, cu noi colonii, aflate și mai departe. Iar pe toate planetele pe care ne-am instala ar apărea probleme demografice. Vă puteți imagina cum ar fi peste vreo trei

sute de ani?

Whitbread văzu în minte milioane de nave aidoma unor orașe zburătoare. Și războaie de secesiune, precum cele care distruseseră primul Imperiu. Tot mai mulți payeni...

— Sute de planete payene, toate încercând să-și trimită surplusul de populație în colonii noi! Miliarde de stăpyni concurând pentru teritoriu și securitate! Durează *destul ca să folosim generatorul vostru Eddie Nebunu'*. Așadar, va fi nevoie de timp și de combustibil ca să explorăm toate sistemele, căutând următorul punct Eddie Nebunu'. În cele din urmă, frontiera exterioară a Sferei Payene nu va fi suficientă. Va trebui să ne extindem spre interior, în Imperiul Omului.

— Mda, făcu Whitbread.

Ceilalți se mulțumiră să privească spre payeană, continuând să avanseze către oraș. Staley ținea în brațe masivul lansator de rachete, de parcă mărimea acestuia i-ar fi oferit siguranță. La răstimpuri, ducea o mână spre tocul armei sale, atingându-i patul.

— Va fi o decizie ușor de luat, preciza payeana lui Whitbread. Motivul îl reprezintă invidia.

— Sunteți invidioși pe noi? Pentru ce? Pentru pilulele anticoncepționale?

— Da.

Staley pufni sonor.

— Și nici atunci situația nu s-ar rezolva. Finalmente, va exista o sferă imensă de sisteme planetare ocupate de payeni. Stelele din centru n-ar putea nici măcar să *ajungă*

la periferie. S-ar lupta între ele. Ar exista războaie permanente și colapsuri permanente ale civilizațiilor. Bănuiesc că una dintre tehnicile standard va fi propulsarea unui asteroid în soarele inamic, pentru recolonizarea planetei după stingerea flamei solare. Iar sfera despre care vă povestesc se va extinde întruna, lăsând tot mai multe sisteme planetare în centru.

— Eu nu-s așa de sigur că ați putea învinge Imperiul, replică Staley.

— La viteza de reproducere a războinicilor noștri? Fii serios! Poate însă că voi ne veți învinge. Poate că veți păstra unele exemplare pentru grădinile zoologice... în tot cazul, nu va trebui să vă faceți griji că nu ne vom înmulți în captivitate. De fapt, nu-mi pasă deloc – există o probabilitate importantă ca să provocăm noi înșine un colaps, folosind prea mult din capacitatea noastră industrială pentru construirea de nave spațiale.

— Atunci, dacă nu intenționați să vă războiți cu Imperiul, de ce ne-ați condamnat pe noi trei la moarte?

— De fapt, sunt patru condamnări. Stăpyna mea vrea și capul meu... sau poate că nu. Pe voi vă dorește pentru autopsii.

Nimeni nu păru surprins.

— Ați fost condamnați la moarte, pentru că acum dețineți suficiente informații ca să deduceți toate detaliile civilizației noastre, împreună cu biologii de pe *MacArthur*. Mulți alți stăpyni sunt de acord cu condamnarea. Ei se tem că dacă veți scăpa acum, guvernul vostru ne va considera

o molimă care are tendința de a se răspândi în întreaga galaxie, distrugând în cele din urmă Imperiul.

— Și regele Peter? El de ce nu vrea să ne ucidă? Întrebă Staley. Alienele ciripiră din nou între ele, iar payeana lui Whitbread răspunse:

— Trebuie să fiu cinstită și să admit că poate va decide să vă ucidă. Totuși, el dorește să închidă la loc djinnul în sticlă. Dacă există vreo modalitate prin care oamenii și payenii să revină la starea de dinainte ca voi să fi găsit naveta lui Eddie Nebunu', el o va aborda. Ciclurile sunt preferabile... unei întregi galaxii de Cicluri!

— Și tu? Întrebă Whitbread. Tu cum vezi situația?

— La fel ca tine. Sunt calificată să-mi judec rasa cu obiectivitate. Nu sunt o trădătoare. — În glasul alienei se simțea un ton de implorare. — Eu sunt o judecătoare. Apreciez că asocierea raselor noastre nu poate duce decât la invidie reciprocă – noi vă invidiem pentru pilulele anticoncepționale, iar voi ne invidiați pentru inteligența superioară. Ai zis ceva?

— Nu.

— Mai apreciez că răspândirea rasei noastre în spațiu va implica riscuri absurde și nu va însemna sfârșitul șablonului Ciclurilor. Va face doar ca fiecare colaps să fie și mai teribil. Ne-am înmulți mai rapid decât ne-am putea răspândi, până ce colapsul ar lovi simultan sute de planete...

— Totuși, observă Potter, ai ajuns la această concluzie obiectivă adoptând punctul nostru de vedere – sau, mai

precis, al lui Whitbread. Te porți atât de asemănător lui Jonathon încât noi ceilalți trebuie să numărăm întotdeauna brațele, ca să ne dăm seama cine vorbește. Ce se va întâmpla când vei renunța la punctul de vedere uman? Poate că nu-i judecata ta... Ah!

Brațul stâng al alienei prinsese dureros de strâns pieptul costumului lui Potter și-l trăsese pe tânăr până ce nasul lui ajunsese la numai câțiva centimetri de fața payenei.

— Să nu mai zici asta niciodată! țuieră ea. Să nu mai gândești asta niciodată! Supraviețuirea civilizației noastre, a oricărei civilizații, depinde complet de echitatea speciei mele. Noi înțelegem și judecăm toate punctele de vedere. Dacă alți mediyatori ajung la o concluzie diferită de a mea, asta-i treaba lor. Poate că nu cunosc toate datele, sau poate că au alte obiective. Eu judec bazându-mă pe dovezi.

Îl eliberă și sublocotenentul se împletici câțiva pași spre înapoi. Cu degetele unei mâini drepte, payeana îndepărtă țeava armei lui Staley din dreptul urechii ei.

— Nu era nevoie de așa ceva, mormăi Potter.

— Ți-am obținut atenția, nu? Haidem, pierdem vremea!

— O clipă! — Staley vorbise încetșor, însă toți îl auziră limpede în tăcerea nopții. — Vom ajunge la acest rege Peter, care ne va lăsa sau nu să comunicăm cu *Lenin*. Nu-i suficient. Trebuie să-l anunțăm pe căpitan despre ceea ce am aflat.

— Și cum veți face asta? întrebă payeana lui Whitbread. Noi nu vă vom ajuta, iar fără noi n-o puteți face.

Sper că nu te-ai gândit la vreo prostie, cum ar fi să ne amenințați cu moartea? Dacă m-ar speria așa ceva, crezi că-aș mai fi aici?

— Dar...

— Horst, bagă-ți în mintea ta cazonă ideea că *singurul* lucru care oprește distrugerea lui *Lenin* este că stăpîna mea și cu regele Peter au fost de acord să nu se atingă de navă! Stăpîna mea dorește ca *Lenin* să se întoarcă în Imperiu, ducându-i teferi pe Horvath și pe Bury. Dacă v-am descifrat corect, ei doi vor fi extrem de convingători. Vor susține necesitatea comerțului liber și a relațiilor pașnice cu noi...

— Mda, încuviință Potter gânditor. Iar dacă noi nu vom transmite niciun mesaj, opoziția nu va exista. De ce regele Peter nu discută direct cu *Lenin*?

Payenele ciripă între ele și de data aceasta răspunse Charlie.

— Nu are siguranța că, o dată ce veți cunoaște adevărul, Imperiul nu va interveni pentru a distruge planetele payene. Și până nu este sigur...

— Și cum Dumnezeu poate fi sigur după discuțiile cu noi? Exclamă Staley. Eu însumi nu sunt sigur. Dacă, în clipa asta, Maiestatea Sa m-ar întreba ce-i de făcut, nu știu ce sfat i-aș oferi. Pentru Dumnezeu, nu suntem decât trei sublocotenenți de pe un crucișător! Nu putem vorbi în numele Imperiului.

— Și l-am putea convinge? făcu Whitbread. Încep să mă întreb dacă Imperiul ar fi capabil să vă nimicească...

— Iisuse! protestă Staley.

— Vorbesc cât se poate de serios. Până ce *Lenin* se va întoarce și va ajunge la Sparta, ei vor fi pus la punct Câmpul. Nu-i așa?

Ambele payene ridicară din umeri. Gesturile lor semănau ca două picături de apă... și erau identice cu înălțarea din umeri a lui Whitbread.

— Ingynerii vor lucra în direcția asta acum, când știu că așa ceva există. Chiar și fără Câmp, noi avem o oarecare experiență în războaiele spațiale. Haideți *odată!* Dumnezeule, habar n-aveți cât de aproape suntem de declanșarea unui război! Dacă stăpyna mea va crede c-ați spus toate astea lui *Lenin*, va ordona atacarea navei. Dacă regele Peter nu va fi convins că există o modalitate prin care să ne lăsați în pace, el *însuși* ar putea ordona atacul.

— Și dacă nu ne grăbim, amiralul va porni spre Noua Caledonie, adăuga Potter. Staley, mi se pare că n-avem de ales. Trebuie să ajungem la stăpynul lui Charlie, înainte de a fi descoperiți de ceilalți stăpyni. Este cât se poate de simplu.

— Jonathon, tu ce crezi?

— Vrei un sfat? Eu unul sunt de acord cu Gavin. Ce altceva am putea face? Nu ne putem război cu o întreagă planetă, iar din ceea ce există în preajmă nu putem asigura o linie protejată de comunicații.

Staley își coborî arma.

— Ai dreptate. Atunci, să-i dăm drumul! — Aruncă o

privire tovarășilor săi și conchise: – Suntem un grup al
naibii de amărât pentru ambasadorii rasei umane.

Porniră peste câmpurile întunecate, spre orașul
iluminat din depărtare.

5. LECȚIA DE ISTORIE

În jurul orașului Fluierat-de-pasăre se ridica un zid înalt de trei metri. Putea fi din piatră sau din plastic dur: structura materialului era dificil de distins în lumina purpurie a Ochiului lui Murcheson. Înapoia sa se zăreau clădiri paralelipipedice uriașe. Ferestrele galbene se conturau mult deasupra capetelor oamenilor.

— Porțile sunt păzite, anunță payeana lui Whitbread.

— Firesc, mormăi Staley. Cystodele locuiește tot aici?

— Da, în stația de metrou. Cystozii nu au dreptul să dețină terenuri agricole. Ispita de a abuza de genul acela de autonomie ar putea fi prea mare, chiar și pentru un mascul steril.

— Dar cum poți să *devii* cystode? Întrebă Whitbread. Vorbești întruna despre concurența dintre stăpyni, totuși în ce fel se desfășoară ea?

— Whitbread, explodă Staley, la naiba! Ce facem cu zidul ăsta?

— Va trebui să trecem prin el, zise payeana lui Whitbread. — Ciripi ceva cu Charlie și continuă: — Există sisteme de alarmă și războynici care-l păzesc.

— Nu putem trece peste el?

— Deasupra sunt lasere automate cu raze-X.

— La naiba! De ce se tem?

— De revoltele provocate de lipsa alimentelor.

— Bine, deci trecem prin el. Sugerați un loc anume?

Payenele ridicară din umeri cu gestul lui Whitbread.

— Poate că la vreo jumătate de kilometru mai încolo. Există un drum de acces rapid.

Porniră să ocolească zidul.

— Așadar, insistă Whitbread, în ce fel se desfășoară concurența despre care pomeneai? Oricum, n-avem un subiect mai bun de discuții.

Staley mormăi ceva, dar se apropie ca să audă răspunsul.

— În ce *fel* se desfășoară concurența? Repetă payeana lui Whitbread. Păi, este vorba despre eficiență. Știți bine că și noi avem comerț. Bury s-ar putea să fie surprins de abilitatea unora dintre comercyanții noștri. Pe de o parte, stăpynii cumpără responsabilități și, în felul ăsta, demonstrează că pot rezolva problema. Îi conving pe alți stăpyni puternici să-i sprijine. Medyatorii negociază toate astea. Se întocmesc contracte – specificându-se serviciile ce urmează a fi prestate, sau alte aspecte similare –, care sunt date publicității. Să știi că unii stăpyni lucrează la rândul lor pentru alții. Niciodată însă în mod direct. Au o problemă de care se ocupă și în privința strategiei consultă un stăpyn mai puternic. Un stăpyn câștigă prestigiu și autoritate când alți stăpyni încep să-i solicite sfaturi. Evident, este ajutat și de fiice.

— Mi se pare destul de complicat, comentă Potter. Eu unul nu-mi amintesc ceva similar în istoria omenirii.

— Este într-adevăr complex, încuviință payeana lui Whitbread. Cum altfel ar putea să fie? Un stăpyn nu poate

fi decât independent. De altfel, asta l-a înnebunit și pe fyunch (clic)-ul căpitanului Blaine. Căpitanul vostru era stăpân absolut în nava aceea... dar când cineva din *Lenin* se răstia la el, făcea sluj ca un cățeluș.

— Așa vorbești tu despre căpitan? se întoarse Staley spre Whitbread.

— Refuz să răspund, mormăi stânjenit tânărul, după care schimbă iute vorba: Uitați, zidul cotește!

— Cam ăsta-i locul, zise payeana lui. De partea cealaltă există un drum.

— Retrageți-vă, ordonă Staley.

Ridică lansatorul de rachete și trase. La al doilea proiectil, prin zid se văzu lumină. Alte luminițe dansau pe creasta zidului; cele îndreptate spre ogoare dezvăluiau lanurile ce creșteau chiar până lângă limitele orașului.

— Repede, înăuntru! porunci Staley.

Trecură prin spărtură și ieșiră pe o șosea. Vehicule de diferite dimensiuni goneau, trecând la numai câțiva centimetri pe lângă ei. Oamenii rămaseră lipiți de zid, însă cele trei payene avansară liniștite pe carosabil.

Whitbread strigă și încercă să-și oprească fyunch (clic)-ul, dar acesta se eliberă cu un gest nervos și traversă șoseaua. Vehiculele treceau milimetric pe lângă aliene, ocolindu-le cu abilitate, fără să încetinească.

Ajunse de cealaltă parte, alb-cafeniile își agitară brațele stângi într-un gest care nu putea fi interpretat greșit: *Haideți !*

Prin zid se revărsa lumină. Ceva se afla pe câmpuri,

acolo de unde veniseră ei. Staley își împinse tovarășii pe șosea și trase prin spărtură. Racheta explodează la o sută de metri depărtare și lumina se stinse.

Whitbread și Potter traversară șoseaua. Staley încarcă ultimul proiectil, dar nu-l trase. Deocamdată, prin zid nu apărea nimic. Pășii pe caldarâm și porni spre grupul care-l aștepta. Traficul gonea pe lângă el. Imboldul de a o lua la fugă și de a se feri era copleșitor, totuși merse încet, cu viteză constantă. Un soi de camion vâjâi, aproape răsturnându-l cu curentul de aer produs, apoi altele. După o eternitate, ajunse teafăr vizavi.

Nu existau trotuare. Practic, se găseau tot pe șosea, lipiți de un perete cenușiu cu aspect de beton.

Payeana lui Whitbread ieși în mijlocul traficului și făcu un gest bizar, folosindu-se de toate trei brațele. Un camion lung și paralelipipedic se opri în scrâșnet de frâne. Aliena le ciripi ceva șoferilor și cafeniii coborâră imediat, merșeră în partea din spate a camionului și începură să mute o parte dintre cutiile dinăuntru. Circulația se desfășura fără oprire în jurul lor.

— Haidem, îi îndemnă payeana. Războynicii vor apărea imediat, ca să investigheze gaura din zid...

Oamenii urcară iute în camion. Cafenia care-i urmăse tăcută încă din muzeu sui pe locul șoferului din dreapta. Payeana lui Whitbread porni spre celălalt scaun de șofer, dar Charlie ciripi ceva. Cele două discutară animat și Charlie gesticula vehement. În cele din urmă, payeana lui Whitbread sui în spate, alături de oameni, și închise ușile.

Pe șosea, șoferii anteriori porniseră deja pe jos.

— Unde se duc? întrebă Staley.

— Lasă asta – de ce v-ați certat? se interesă Whitbread.

— Aveți răbdare, rosti aliena.

Camionul porni. Se zgudui violent, iar dinspre motoare și roți se auziră zumzete. Înăuntru răzbăteau și felurite zgomote provenite de la alte vehicule.

Whitbread stătea înghesuit între cutii de plastic dur, neavând mai mult loc ca într-un sicriu, ceea ce îi reamintea în mod neplăcut de situația în care se afla. Nici ceilalți n-aveau mai mult spațiu de mișcare și sublocotenentul se întrebă dacă ei făcuseră aceeași analogie. Nasul i se găsea la numai câțiva centimetri de plafon.

— Șoferii se vor duce la cel mai apropiat garaj și vor anunța că vehiculul le-a fost rechiziționat de un mediator, explică payeana. Cât despre discuția noastră în contradictoriu, se referea la cine va sta în cabină. Eu am pierdut.

— Tot nu pricep de ce v-ați certat, se încruntă Staley. Nu aveți încredere una în cealaltă?

— Eu am încredere în Charlie, dar ea nu se încrede pe deplin în mine. Cum ar putea, la urma urmelor? Eu am dezertat de la stăpîna mea. Din punctul ei de vedere, sunt Eddie Nebunu'. Preferă să se ocupe personal de probleme.

— Încotro mergem? întrebă Staley.

— Spre teritoriul controlat de regele Peter.

— Nu putem rămâne multă vreme în vehiculul ăsta, observă Staley. După ce rechiziționarea lui va fi raportată, vor începe să-l caute... probabil că aveți și voi poliție. Există modalități de a urmări un camion furat. Pe planetă se comit și infracțiuni, nu?

— Nu așa cum le considerați voi. În realitate, nu există legi, ci doar stăpyni care au jurisdicție asupra bunurilor ce dispar. Pentru un preț, ei vor găsi camionul. Va dura totuși o vreme până ce stăpyna mea va negocia cu ei. Mai întâi, va trebui să le demonstreze că am înnebunit.

— Bănuiesc că în orașul ăsta nu există niciun port spațial, rosti Whitbread.

— Oricum, n-am avea acces la el, replică sec Staley.

O vreme, rămaseră tăcuți, ascultând zumzetul traficului, apoi Potter vorbi:

— M-am gândit și eu la asta. O navă spațială ar bate la ochi. Dacă un mesaj ar determina un atac asupra lui *Lenin*, este clar că nu ni s-ar permite să decolăm într-acolo.

— Și cum o s-ajungem acasă? întrebă Whitbread cu glas tare, regretând imediat c-o făcuse.

— Ți s-a mai spus doar, mormăi Potter nefericit. Cunoaștem mai multe decât este îngăduit. Iar ceea ce știm este mult mai important decât viețile noastre, nu-i așa, Staley?

— Da.

— Nu știți când să renunțați, așa-i? se auzi glasul lui

Whitbread din penumbră și avură nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama că vorbise payeana. S-ar putea ca regele Peter să vă lase să trăiți. S-ar putea să vă lase să reveniți pe *Lenin*. Dacă va fi convins că aceasta este soluția optimă, va putea aranja lucrurile. Dar fără ajutorul lui este absolut imposibil să trimiteți un mesaj spre nava voastră.

— Pe naiba, imposibil! exclamă Staley. Bagă-ți asta-n cap! Cred c-ai fost cinstită cu noi, și voi fi la rândul meu cinstit. Dacă există o modalitate prin care să expediez un mesaj, o voi face!

— Iar apoi, adăugă Potter, rămâne la mila Domnului. Tăcură din nou, ascultând zumzetul traficului.

— Nu vei beneficia de nicio ocazie, Horst, se auzi glasul lui Whitbread. Nu există nicio amenințare prin care ne-ai putea determina pe mine sau pe Charlie să punem un cafeniu să construiască echipamentul de care ai nevoie. Nu puteți utiliza transmițătoarele noastre, chiar dacă le-ați putea găsi – nici eu nu le-aș putea folosi fără ajutorul unui ingyner. Este chiar posibil ca pe planetă să *nu* existe echipamente pentru așa ceva.

— Haide, haide! Făcu Staley. Trebuie să aveți comunicații spațiale, iar numărul frecvențelor din spectrul electromagnetic nu-i infinit.

— Nu la asta mă refeream, ci la faptul că aici nimic nu rămâne neîntrebuințat. Dacă avem nevoie de un obiect, cafeniii îl construiesc instantaneu. Când obiectul nu mai este necesar, din componentele lui se construiește

altceva. Iar voi doriți ceva prin care să comunicați cu *Lenin*, fără ca altcineva să știe că ați făcut-o.

— Ei bine, îmi asum riscul ăsta. Dacă vom putea trimite amiralului un mesaj de avertisment, el va duce nava acasă.

Staley era absolut convins de adevărul spuselor sale. *Lenin* era singură, însă nave de război din aceeași clasă învinseseră flote întregi. Împotriva payenilor lipsiți de Câmp, ar fi fost invincibilă. Se întrebă de ce crezuse toate prostiile celelalte. În muzeu, existau componente electronice cu care ar fi putut înjgheba un transmițător. Acum era prea târziu; de ce-o ascultase pe payeana?

Merseră aproape o oră. Sublocotenenții înțepeniseră înghesuți între lăzi tari, în semiîntuneric. Staley simți că i se uscaseră gâttele și se temu să mai vorbească. Era posibil ca glasul să-l trădeze, să-i trădeze temerile, și nu-i putea lăsa pe ceilalți să afle că era la fel de înspăimântat ca și ei. Dorea să se întâmple ceva, o luptă... orice.

În câteva rânduri, se opriră, apoi porniră iarăși. Camionul se zgâlțâi și viră, după care se opri. Așteptară nemișcați. Ușa glisantă se deschise și în cadrul ei apărură Charlie.

— Nicio mișcare, zise aliena.

Înapoia ei se zăreau războynici cu armele pregătite. Cel puțin patru. Staley mârâi furios. Trădare! Se pipăi, căutându-și pistolul, dar din poziția în care se găsea îi era imposibil să-l scoată din toc.

— Nu, Horst! strigă payeana lui Whitbread. — Ciripi, iar

Charlie fluieră și clicăi la rândul ei. — Nu faceți niciun gest! Charlie a rechiziționat un avion, iar războynicii aparțin proprietarului acestuia. Nu vor interveni în niciun fel, dacă mergem direct la avion, fără să ne abatem din drum.

— Dar cine-s ei? întrebă Staley.

Continua să țină mâna pe armă. Șansele lor de victorie erau minime – războynicii erau încordați și alerti, cu aspect de ucigași eficienți.

— V-am zis, gărzi de corp! Toți stăpynii au așa ceva. Adică, aproape toți. Acum, coborâți încet și nu atingeți armele. Nu-i lăsați să creadă că ați putea încerca să le atacați stăpynul. Dacă le trece așa ceva prin minte, suntem morți cu toții.

Staley estimează situația. Dacă în locul lui Whitbread și Potter l-ar fi avut pe Kelley și măcar încă un pușcaș...

— Bine, încuviință el, faceți așa cum v-a spus. Coborîți încet din camion.

Se aflau într-o zonă de încărcare-descărcare a bagajelor. Războynicii stăteau ușor aplecați înaintea pe vârful cornos al tălpilor late. Părea un fel de poziție de karate. Staley prinse cu coada ochiului o mișcare lângă un perete. Acolo se aflau cel puțin alți doi, acoperindu-i pe ceilalți. Bine că nu încercase să se împotrivească și să lupte!

Războynicii îi priveau atenți, urmând procesiunea stranie compusă dintr-o medyatoare, trei oameni, altă medyatoare și o cafenie. Stăteau răsfirați într-o formație similară unui evantai, cu armele pregătite, fără să fie

ațintite spre cineva anume.

— Stăpynul respectiv n-o va anunța pe stăpyna ta? Întrebă Potter. Payenele ciripiră între ele, aparent ignorate de războynici.

— Charlie zice că da. O s-o anunțe atât pe stăpyna mea, cât și pe regele Peter. Dar am obținut un avion, nu?

Aparatul de zbor aducea cu un topor aerodinamic, condus de câțiva cafenii. Charlie le fluieră ceva și ei începură să scoată fotolii și să îndoiaie metalul, lucrând cu o viteză aproape amețitoare. Câteva creaturi dintre cele mai mici se mișcau rapid de colo-colo prin interior. Staley le văzu și blestemă în șoaptă, sperând că payenele nu cunoșteau motivul. Rămaseră, așteptând, lângă avion, sub privirile atente ale războynicilor.

— Mie mi se pare incredibil, comentă Whitbread. Proprietarul *nu știe* că suntem fugari?

Payeana lui încuviință din cap.

— Ba da, dar nu fugim de el. El se ocupă doar de sectorul de bagaje din aeroportul lui Fluierat-de-pasăre. Nu și-ar asuma prerogativele stăpynei mele. A vorbit cu managerul aeroportului și amândoi au căzut de acord că nu doresc ca stăpyna mea și regele Peter să se lupte aici. Mai bine s-o ștergem cât mai repede.

— Sunteți creaturile cele mai bizare pe care mi le-am imaginat vreodată, zise Potter. Nu pot pricepe de ce anarhia asta nu se termină prin...

Se opri, stânjenit.

— Ba se termină, încuviință payeana. Ținând seama

de caracteristicile noastre speciale, altfel nu se poate, totuși, feudalismul industrial funcționează mai bine decât alte sisteme pe care le-am încercat.

Cafeniii le făcură semn să intre. Înăuntru exista un singur fotoliu modelat după corpul de payean, în partea dinapoi a avionului, iar cafenia lui Charlie porni într-acolo. Mai în față se găseau două fotolii pentru oameni, plus un fotoliu pentru payeni. Charlie și alt cafeniu traversară cala aparatului, spre cabina de pilotaj. Potter și Staley se așezară unul lângă celălalt, lăsându-i pe Whitbread și fyunch (clic)-ul său să ocupe celelalte două locuri. Sublocotenentul își aminti de altă călătorie, mult mai plăcută, care avusese loc cu puțin timp în urmă.

Avionul deplie două aripi cu o suprafață incredibilă și decola lent, înălțându-se pe verticală. Orașul se micșoră treptat sub ei, deși luminile lui se întindeau pe kilometri pătrați, până la orizont. Părea nesfârșit și abia hăt departe se distingeau suprafețele întunecate ale terenurilor agricole. Staley privi pe hubloul de lângă el și i se păru că vede, mult în stânga, marginea orașului, dincolo de care stăpânea bezna.

— Zici că fiecare stăpyn are războynici, rosti Whitbread. Până acum, de ce nu i-am văzut?

— În orașul Castelului nu există războynici, îi răspunse payeana cu evidentă mândrie.

— Niciunul?

— Absolut niciunul. În rest, peste tot, proprietarii de teritorii sau managerii importanți merg însoțiți de gărzi de

corp. Până și copiii lor sunt păziți. Dar, întrucât aspectul războynicilor este evident pentru toți, stăpyna mea și ceilalți care se ocupau de voi și de această idee Eddie Nebunu' i-au convins pe cei din orașul Castelului să fie de acord să renunțe la ei, ca să nu vă dați seama cât de agresivi suntem.

Tânărul izbucni în râs.

— Mă gândesc la Horvath...

— Și el a avut aceeași idee? chicoti aliena. Ascundeți mizeriile voastre războaie de payenii pașnici! I-ați putea șoca! Ți-am povestit că naveta Eddie Nebunu' a declanșat ea însăși un război?

— Nu. Nu ne-ați povestit despre niciunul dintre războaiele voastre...

— De fapt, a fost mult mai rău și cred că poți înțelege problema. Cine avea să controleze laserele de lansare? Orice stăpyn sau coaliție de stăpyni ar fi utilizat în cele din urmă bateriile de lasere ca să cucerească mai mult teritoriu pentru propriul clan. Dacă instalația ar fi fost condusă de medyatori, un stăpyn le-ar fi luat-o în cele din urmă.

— Adică, vrei să spui că ați fi predat-o primului stăpyn care v-ar fi poruncit? întrebă Whitbread neîncrezător.

— Pentru Dumnezeu, Jonathon, bineînțeles că nu! În primul rând, ni s-ar fi poruncit să n-o facem. Medyatorii nu sunt pricepuți la tactică. N-am fi putut face față unor batalioane de războynici.

— Însă voi guvernați planeta...

— În numele stăpynilor. Trebuie s-o facem. Dacă stăpynii se întâlnesc ca să negocieze direct, *întotdeauna* rezultă un război. Să lăsăm asta... Finalmente, o coaliție a stăpynilor a căpătat comanda laserelor, iar copiii lor au fost ținuți ostatici pe Pay-alfa. Erau destul de vârstnici și aveau copii mulți. Medyatorii i-au mințit în legătură cu impulsul necesar navei Eddie Nebunu'. Din câte știau stăpynii, medyatorii declanșaseră laserele cu cinci ani în urmă. Inteligent, nu? Totuși...

— Totuși – ce?

— Coaliția a reușit să pună mâna pe câteva lasere. Aveau cafenii cu ei. Nu se putea altfel. Potter, tu aparții chiar sistemului către care se îndrepta nava, nu-i așa? Probabil că strămoșii tăi au consemnat puterea laserelor de lansare.

— Era suficient de mare ca să acopere Ochiul lui Murcheson... Din pricina lor s-a întemeiat chiar o nouă religie. După aceea, au urmat o serie de războaie de-ale noastre...

— Să știi că erau îndeajuns de puternice ca să distrugă și civilizația. Una peste alta, colapsul s-a produs atunci mai devreme, iar noi n-am ajuns până la sălbăticie. Probabil că medyatorii plănuiseră asta din capul locului.

— Să fiu al naibii! murmură Whitbread. Întotdeauna procedați așa?

— Cum anume?

— Așteptându-vă ca totul să se ducă de râpă dintr-o clipă în alta? *Folosind* faptul acesta?

— Așa procedează orice persoană inteligentă, mai puțin Eddie Nebunu'. După părerea mea, cazul clasic al sindromului Eddie Nebunu' a fost mașina temporală. Ai văzut-o într-una dintre sculpturile noastre.

— Da.

— Un anumit istoric susținea că un moment de răscruce al societății noastre avusese loc cu două sute de ani în urmă. Dacă ar fi putut interveni în acel punct nodal, întreaga istorie payeana ulterioară ar fi fost pașnică și idilică. Poți crede așa ceva? El chiar putea s-o dovedească. Deținea date, memorandumuri vechi, tratate secrete...

— Care fusese momentul acela de răscruce?

— Existase o... împărăteasă, o stăpyna foarte puternică. Toate rudele îi fuseseră asasinate și ea deținea jurisdicție asupra unui teritoriu imens. Mama ei îi convinsese pe medyci și medyatori să producă un hormon – probabil ceva similar pilulelor voastre anticoncepționale - care ar fi stimulat corpul stăpynei, făcându-l să creadă că ea era gravidă. După câteva doze masive, stăpyna ar fi devenit mascul. Un mascul steril. Când mama ei a murit, medyatorii au utilizat hormonul asupra împărătesei...

— Așadar, aveți pilule anticoncepționale! strigă Whitbread. Le-ați putea folosi în controlul demografic...

— Așa crezuse și Eddie Nebunu'. Ei bine, hormonul a fost folosit în împărăție timp de vreo trei generații și, într-adevăr, a stabilizat populația. Nu existau mulți stăpyni

și totul era pașnic. Bineînțeles, între timp explozia demografică continua pe celelalte continente. Ceilalți stăpyni s-au aliat și au invadat teritoriul împărătesei. Aveau o mulțime de războynici... și existau destui stăpyni care să-i dirijeze.

Așa s-a sfârșit cu împărăția aceea. Constructorul mașinii timpului se gândise că ar fi putut aranja situația astfel încât împărăția să preia controlul asupra întregii planete. — Pufni dezgustată. — Imposibil! Cum le vei transforma pe stăpyne în masculi sterili? Uneori, se izbutește, dar cine ar vrea asta înainte să fi avut copii? Doar atunci poate acționa hormonul.

— Aha...

— Exact! Chiar dacă împărăteasa ar fi *cucerit* toată planeta și ar fi stabilizat populația – și, gândește-te, Jonathon, unica modalitate prin care se putea face asta era ca factorii de decizie să treacă puterea geneticienilor, fără ca ei înșiși să fi avut copii – așadar, chiar dacă ar fi reușit, Pay-alfa ar fi fost atacată de civilizațiile asteroizilor.

— Totuși, este *un început*! Trebuie să existe o modalitate...

— Nu-i obligatoriu să existe o modalitate. Acesta este altul dintre motivele pentru care eu nu doresc contact între rasele noastre. Voi *toți* sunteți Eddie Nebunu'. Credeți că orice problemă are o soluție.

— Toate problemele oamenilor au cel puțin o soluție finală, rosti încetișor Potter de pe fotoliul dinapoia lor.

— Asta o fi valabil pentru oameni, comentă aliena, dar

payenii au suflete?

— Nu-i un aspect asupra căruia să mă pot pronunța, se foi stânjenit Potter. Nu sunt purtătorul de cuvânt al Domnului.

— Dar nici capelanul vostru nu se poate pronunța. Cum vă puteți aștepta s-o descoperiți? Ar trebui să vi se reveleze cunoașterea... să aveți o inspirație divină, nu? Mă-ndoiesc că se poate.

— Așadar, voi n-aveți niciun fel de religie? Întrebă Potter stupefiat.

— Am avut mii de religii. Cafeniii și alte subspecii semiraționale nu le schimbă prea mult pe ale lor, dar fiecare civilizație de stăpyni produce ceva diferit. În principal, sunt variații ale transmigrației sufletelor, punându-se accent pe supraviețuirea prin copii. Puteți să vă dați seama din ce motiv.

— N-ai spus nimic despre medyatori, observă Whitbread.

— Ba da, am spus – noi n-avem copii. Există medyatori care acceptă ideea transmigrației – reîncarnarea ca stăpyni. Chestii de felul ăsta... Din câte am auzit, dintre religiile umane cea mai apropiată de a noastră mi s-a părut a fi budismul Hinayana – am avut o discuție cu capelanul. El spune că budiștii cred că, într-o bună zi, ar putea scăpa de ceea ce ei numesc Roata Vieții. Chestia asta seamănă foarte mult cu Ciclurile. Nu știu, Jonathon... Eu obișnuiam să consider că accept reîncarnarea, dar... nu se poate ști, așa-i?

— N-aveți nimic similar creștinismului? Întrebă Potter.

— Nu. Am avut profeții despre un Mântuitor care va pune capăt Ciclurilor, dar, la urma urmelor, am avut *din toate*, Gavin. Este clar însă că, deocamdată, n-a apărut niciun Mântuitor.

Orașul nesfârșit gonea pe sub ei. Potter se lăsă pe spate în fotoliu și începu să sforăie încetișor. Whitbread îl privi uluit.

— Ar trebui să încerci să dormi și tu, îi zise payeana. N-ai făcut-o de multă vreme.

— Îmi este prea frică. Voi obosiți mai repede decât noi... tu ar trebui să te culci.

— Și mie îmi este frică.

— Frățioare, acum chiar că sunt speriat. („Chiar i-am spus «frate»? Nu era mai corect «soră»? La dracu'!") Nu-i așa că muzeul acela de artă conținea mai multe lucruri decât am fost noi în stare să pricepem?

— Așa este. Despre unele nu doream să oferim detalii — de pildă, masacrul medycilor, un eveniment străvechi, de acum trecut în legendă. Un alt împărat a decis să ucidă întreaga subspecie a medycilor de pe planetă și a fost cât p-aci să reușească. — Payeana își întinse toate încheieturile. — Mă simt *bine* să pot sta de vorbă cu tine, fără să fiu nevoită să mint. Noi n-am fost făcuți pentru a minți.

— Dar de ce să-i ucidă pe medyci?

— Pentru controlul demografic, bineînțeles! Evident, n-a izbutit. Unii stăpyni au păstrat medyci în mod ilegal, iar

după următorul colaps...

— ... valorau cât propria lor greutate în iridiu.

— Se bănuiește că așa s-au pus bazele comerțului. La fel cum s-a întâmplat cu vitele pe Tăblie.

În cele din urmă, orașul rămase înapoia lor și avionul trecu peste oceane întunecate, sub lumina stacojie a Ochiului lui Murcheson. Steaua cea roșie apunea, sclipind malign lângă orizont, și alte stele răsăreau în est de sub marginea neagră a lui Coalsack.

— Dacă ar fi să tragă în noi, acum e momentul, anunță Staley. Aici, unde prăbușirea aparatului n-ar afecta nimic. Ești sigură că știi încotro mergem?

Aliena ridică din umeri.

— Spre jurisdicția regelui Peter. Dacă putem ajunge acolo.

Întoarse capul și se uită la Potter. Sublocotenentul era ghemuit în fotoliu, sforăind încetișor cu gura întredeschisă. Intensitatea luminilor din avion fusese redusă și totul părea pașnic – mai puțin imaginea lansatorului de rachete pe care Staley îl ținea strâns.

— Ar trebui să te odihnești și tu.

— Mda.

Staley se lăsă pe spate și închise ochii, fără să dea drumul armei.

— Doarme mereu în poziție de drepti, comentă Whitbread. Sau, cel puțin, încearcă s-o facă. Cred că-i la fel de speriat ca și noi.

— Mă tot întreb dacă ceea ce facem are vreun rost,

murmură aliena. Oricum, suntem al naibii de aproape de colaps. Apropo, și în grădina zoologică ați scăpat câteva chestii. De pildă, animalul-proteynă. O variantă payeana, aproape lipsită de brațe, incapabilă să se apere de noi, dar destul de pricepută în arta supraviețuirii. Alta dintre rudele noastre îndepărtate, concepută pentru carne într-o epocă a rușinii, cu mult timp în urmă...

— Dumnezeule! — Whitbread inspiră adânc. — Dar acum n-ați mai face așa ceva.

— Ah, nu!

— Atunci, de ce ai abordat subiectul?

— Dintr-un motiv pur statistic - o coincidență pe care s-ar putea s-o găsești interesantă. Toate grădinile zoologice de pe planetă au proteyne. Iar cirezile sunt tot mai mari...

— La naiba! Vă gândiți absolut permanent la următorul colaps?

— Da.

* * *

Ochiul lui Murcheson apusese de mult. Acum, estul era scăldat în sângeriul unui răsărit care continua să-l surprindă pe Whitbread. Răsăriturile roșii erau rare pe planetele locuite. Trecură peste un lanț de insulițe. Spre vest, luminile scânteiau în beznă. Panorama aducea cu o mie de planete Sparta, alipite și brăzdate în toate direcțiile de fâșii întunecate de terenuri cultivate. Pe planetele

oamenilor, ele ar fi fost parcuri. Aici constituiau teritoriul interzis, păzit de demoni diformi.

Whitbread căscă și privi aliena de lângă el.

— Cred că ceva mai devreme ți-am spus „frate”.

— Știu. Trebuia să fi spus „soră”. Precizarea genului este importantă și pentru noi. Este o chestiune de viață și de moarte.

— Să fiu sincer, nu cred că m-am gândit chiar în direcția respectivă. Mă referam mai degrabă la „prieten”, preciză oarecum stânjenit tânărul.

— Fyunch (clic) este o relație mai strânsă, totuși mă bucur să fiu prietenul tău. Experiența cunoașterii tale a fost una pentru care aș fi dat orice.

Urmă o tăcere stingheritoare.

— Poate c-ar fi mai bine să-i scol pe ceilalți, murmură Whitbread. Avionul se aplecă brusc pe o aripă și viră spre nord. Payeana privi orașul de dedesubt, apoi se uită pe hubloul opus, pentru a verifica poziția soarelui, și din nou în jos. Se sculă, intră în cabina de pilotaj și ciripi. Charlie îi răspunse și începură să discute.

— Horst, spuse Whitbread, Staley, treziți-vă!

Staley se silise să adoarmă, dar rămăsese țeapăn ca o statuie, cu lansatorul de rachete în poală și mâinile încleștate pe el.

— Ce-i?

— Nu știu. Ne-am modificat cursul, și acum... ascultați! Payenele continuau să vorbească. Glasurile lor creșteau în intensitate.

6. SOLUȚIA FINALĂ

Payeana lui Whitbread reveni în fotoliul ei.

— A început, rosti ea cu un glas ce nu mai semăna deloc cu al lui Whitbread, ci era perfect alien. Războiul...

— Între cine? Întrebă Staley.

— Între stăpyna mea și regele Peter. Ceilalți nu li s-au alăturat încă, dar o vor face.

— Se războiesc din pricina noastră? făcu Whitbread neîncrezător. Se simțea pe punctul de a izbucni în plâns. Transformarea fyunch (clic)-ului său era aproape insuportabilă.

— Din pricina jurisdicției asupra voastră, îl corectă payeana.

Se cutremură, se relaxa și brusc vocea lui Whitbread se auzi dintre buzete aliene ce schițau un surâs:

— Încă nu-i foarte grav. A avut loc doar mobilizarea de războynici și câteva raiduri. Fiecare dorește să-i arate celuilalt ce *poate* face, fără să distrugă nimic realmente valoros. Ceilalți stăpyni vor exercita presiuni pentru menținerea situației în faza aceasta. Ei nu doresc să se găsească în calea războiului.

— La dracu'! mormăi Whitbread și înghiți un nod. Dar... bine ai revenit, surioară!

— Cum ne afectează starea asta? Întrebă Staley. Încotro ne-ndreptăm acum?

— Spre un loc neutru: Castelul.

— Castelul?! strigă Staley. Este teritoriul stăpynei tale!
Duse mâna spre pistolul de la șold.

— Nu. Crezi că ceilalți îi vor permite stăpynei mele un asemenea control asupra voastră? Medyatorii pe care i-ați cunoscut făceau toți parte din clanul meu, dar Castelul în sine aparține unui stăpyn mascul steril. Un cystode.

Staley părea neîncrezător.

— După ce ajungem acolo, ce-o să facem? Aliena ridică din umeri.

— O să așteptăm, să vedem cine învinge. Dacă va învinge regele Peter, vă va trimite înapoi pe *Lenin*. Poate că războiul acesta va convinge Imperiul că-i preferabil să ne lase în pace. Poate că ne puteți chiar ajuta. — Gesticula dezgustată. — Să ne ajutați! Și el este Eddie Nebunu'. Ciclurile nu se vor sfârși niciodată!

— Să așteptăm, repetă Staley. Eu unul n-am de gând s-aștept. Unde-i stăpyna ta?

— *Nu!* strigă payeana. Horst, *nu* te pot ajuta în privința asta. În plus, nu vei trece niciodată de războynici. Sunt *experți*, mult mai buni decât pușcașii voștri, iar voi – ce sunteți? Trei sublocotenenți aproape lipsiți de experiență, cu arme luate dintr-un muzeu vechi.

Staley privi în jos. În depărtare se zărea orașul Castelului. Zări câmpul de asolizare, un spațiu deschis cenușiu, nu verde. Dincolo de el se înălța Castelul, o turlă înconjurată de un balconăș. Deși micuț, prin comparație cu alte clădiri, ieșea în evidență în urâtenia industrială a nesfârșitei panorame citadine.

În bagajele lor existau piese de schimb pentru echipamente de comunicații. Atunci când Renner și ceilalți părăsiseră planeta, navigatorul-șef abandonase totul în Castel, cu excepția însemnărilor și înregistrărilor. Nu-și explicase gestul, dar acum tinerii înțelesesă – dorise ca payenii să creadă că aveau să revină.

Piesele puteau fi suficiente ca să construiască un transmițător bun. Ceva cu care s-o poată contacta pe *Lenin*.

— Putem coborî în stradă? întrebă Staley.

— În stradă? Clipi din ochi payeana. De ce nu? Dacă Charlie este de acord. Este avionul ei.

Ciripi ceva de neînțeles, iar din cabina de pilotaj se auziră clicăituri și bâzâituri.

— Ești sigură că vom fi în siguranță în Castel? insistă Staley. Whitbread, tu ai încredere în payeni?

— În ea am încredere, dar poate că nu sunt tocmai obiectiv. Fiecare trebuie să vorbească în numele său.

— Charlie spune că în Castel nu se găsește nimeni și nici nu s-a revocat interdicția războinicilor de a intra acolo, îi anunță payeana. Mai spune că regele Peter pare să fie în avantaj, totuși nu are acces decât la rapoartele provenite din partea ei.

— Va coborî lângă Castel?

— De ce nu? Mai întâi, însă, trebuie să-i avertizăm pe cafenii, ca să fie atenți la traficul aerian.

Aliena ciripi din nou.

Torsul motoarelor se stinse într-un murmur. Aripile se

depliară și avionul coborî, picând aproape pe verticală. Vâjâi pe lângă Castei, îngăduindu-le pasagerilor să-i distingă balcoanele. Dedesubt, circulația continua și Staley zări un alb pe pasarela destinată pietonilor de vizavi de Castel. Stăpynul intră grăbit într-o clădire.

— Niciun demon, zise Staley. A văzut careva războynici?

— Nu.

— Nici eu.

Avionul se înclină pe o parte și pică iarăși. Whitbread se holbă la fațadele din beton ale zgârie-norilor ce goneau pe lângă ei. Căutară albi și războynici, dar nu văzură niciunul.

Încetiniră și redresară la doi metri deasupra solului. Planară spre Castel, aidoma unui pescăruș peste valuri. Înapoia hubloului, Staley se încorda și așteptă. Vehiculele stradale se năpusteau spre ei și-i ocoleau în ultima clipă.

Aveau să se *izbească* de Castel, își dădu seama sublocotenentul. Oare cafenia intenționa să pătrundă cu avionul înăuntru, așa cum făcuseră ei cu cuterul în *MacArthur*? Avionul se lăsă pe sol cu o zguduitură și vibră sub acțiunea frânelor și jeturilor retroactive. Se aflau exact lângă zidul Castelului.

— Potter, spuse Staley, ieși o dată cu mine. — Își luă laserul cu raze-X. — Acum!

Ușa nu se deschise însă și tânărul îi făcu semn payenei.

Aliena o deschise larg. Între vârful aripii avionului și zid

era un spațiu de doi metri; cumva, aripa se pliașe. Payeana sări în stradă.

Oamenii țâșniră după ea, cu Whitbread ținând sabia magică în mâna stângă. Chiar dacă ușa Castelului ar fi fost încuiată, n-ar fi putut rezista la așa ceva.

Într-adevăr, era încuiată. Whitbread ridică sabia, dar payeana îi făcu semn să rămână locului. Examina o pereche de cadrane încastate în ușă, puse mâinile drepte pe ele și, în timp ce le rotea, acționa cu mâna stângă o manetă. Ușa se deschise silențios.

— Era o încuietore specială, pentru a nu permite accesul oamenilor, explică aliena.

Holul de la intrare era pustiu.

— Putem bloca în vreun fel blestema asta de ușă? întrebă Staley. Glasul îi răsună sonor, și abia atunci își dădu seama că mobilele dispăruseră din hol. Pentru că nu primi niciun răspuns, îi întinse lui Potter laserul cu raze-X.

— Rămâi de pază aici. Payenele îți vor spune dacă cei care apar sunt dușmani. Haide, Whitbread!

Se răsuci și porni în fugă spre scară.

Whitbread îl urmă fără chef; celălalt alerga așa de repede încât rămase fără suflu când ajunseră la etajul unde fuseseră camerele lor.

— De ce n-am luat liftul? găfâi Whitbread.

Staley nu-i răspunse. Ușa camerei lui Renner era deschisă și sublocotenentul se repezi înăuntru.

— La dracul

— Ce s-a-ntâmplat? își trase răsuflarea Whitbread.

Odaia era goală. Până și paturile dispăruseră. Nu se vedea nici urmă din echipamentul lăsat de navigator.

— Speram să găsesc ceva cu care să-l putem contacta pe *Lenin*, mârâi Staley. Ajută-mă să caut. Poate că le-au băgat pe undeva pe aici.

Căutară, fără niciun rezultat. La fiecare etaj, situația era identică; mobilierul, accesoriile, totul fusese demontat. Castelul era o cochilie goală. Coborâră și reveniră la intrare.

— Suntem singuri? se interesă Potter.

— Mda, încuviință Staley, și-n curând o să murim de foame, dacă nu chiar mai rău. Au golit totul.

Ambele aliene ridicară din umeri.

— Mă surprinde, începu payeana lui Whitbread, apoi schimbă câteva ciripituri cu Charlie. Nici ea nu știe despre ce poate fi vorba. Se pare că locul nu va mai fi folosit niciodată.

— Oricum, ei știu exact unde anume ne aflăm, se încruntă Staley. — Își desprinse cască de la centură, îi conecta firele la radio, apoi și-o puse pe cap. — *Lenin*, aici Staley. *Lenin, Lenin, Lenin*, aici sublocotenentul Staley. Terminat.

— Staley, unde dracu' ești? Se auzi vocea lui Blaine.

— Căpitane? Slavă cerului! Căpitane, suntem prinși în... O clipă! Alienele ciripeau între ele. Payeana lui Whitbread încercă să spună ceva, însă Staley n-o auzi. Auzi doar o payeana vorbind cu glasul lui Whitbread:

— Căpitane, de unde îți procuri whisky-ul irlandez?

— Staley, termină cu glumele și raportează!

— Iartă-mă, căpitane, dar este absolut necesar să știu. Vei înțelege de ce întreb. De unde îți procuri whisky-ul irlandez?

— Staley, nu-ți apreciez gluma! Tânărul își scoase casca.

— Nu-i căpitanul, rosti el, ci o aliena care vorbește ca el. Una dintre ale tale? O întrebă pe payeana lui Whitbread.

— Probabil. A fost un șiretlic prostesc. Fyunch (clic)-ul tău ar fi putut să știe că-ți vei da seama. Ceea ce-nseamnă că nu cooperează prea grozav cu stăpyna mea.

— Locul nu poate fi apărat, anunță Staley.

Privi prin hol. Era lung de treizeci de metri și lat de zece, complet lipsit de orice mobilier. Dispăruseră până și tablourile și tapiseriile ce împodobeau pereții.

— Cred că la etaj avem mai multe șanse, urmă sublocotenentul.

Reveniră la nivelul unde se aflau dormitoarele și ocupară poziții din care puteau supraveghea casa scării și ascensorul.

— Și acum ce facem? Întrebă Whitbread.

— Așteptăm, răspunseră ambele payene simultan. Trecu o oră nesfârșită.

* * *

Zgomotele traficului se stinseseră. Avură nevoie cam

de un minut să-și dea seama, după care deveni evident. Afară nu mai circula absolut nimic.

— O să arunc o privire, anunță Staley.

Intră într-un dormitor și se apropie precaut de fereastră, rămânând cât mai mult în lateral, pentru a nu se expune.

Strada era plină de demoni. Apărură în goană, alergând cu mișcări stranii, iuți și unduitoare, apoi ridicară brusc armele și traseră. Staley privi în partea opusă și văzu alt grup căutând adăpost; o treime din ei se prăbușiră. Prin geamurile groase, sunetele luptei de abia răzbăteau.

— Ce-i, Horst? întrebă Whitbread. Parc-ar fi împușcături.

— Așa-i. Se luptă două grupuri de războynici. Pentru noi?

— Bineînțeles, răspunse payeana lui Whitbread. Știi ce-nseamnă asta, nu? — Părea complet resemnată. Cum nu căpătă niciun răspuns, continuă: — înseamnă că oamenii nu mai vin. Au plecat...

— Nu cred! strigă Staley. Amiralul nu ne-ar abandona! Ar asedia planeta asta blestemată...

— Nu, Horst, n-ar face așa ceva, interveni Whitbread. Știi bine care-i sunt ordinele.

Staley scutură din cap, deși știa că celălalt avea dreptate.

— Payeana lui Whitbread! Strigă el. Vino aici și spune-mi cui aparține fiecare grup.

— Nu.

— Cum adică, nu? Vreau să știu în cine să trag!

— Nu vreau să fiu împușcată.

Payeana lui Whitbread era o lașă!

— Eu n-am fost împușcat, nu? Stai cât mai ferită.

— Horst, rosti vocea lui Whitbread, ajunge să-ți arăți un ochi și războynicii ți-l vor nimeri. Realitatea este că nimeni nu dorește să te ucidă. Nu s-au folosit de artilerie, așa-i? Dar *pe mine* m-ar ucide.

— Bine. Charlie, vino tu...

— În niciun caz.

Staley nici măcar nu înjură. Nu erau lașe, ci alb-cafenii. Oare propriul său fyunch (clic) ar fi venit?

Demonii se adăpostiseră cu toții – după vehicule parcate sau abandonate, în pragurile ușilor ori în nișele din zidurile clădirilor. Treceau de la un ascunziș la altul cu viteza amețitoare a unor musculițe. Totuși, de fiecare dată când un războynic trăgea, pe sol rămânea un cadavru. Schimburile de focuri nu fuseseră susținute, însă două treimi din războynicii care se zăreau erau morți. Payeana lui Whitbread avusese dreptate în privința tirului lor. Era de o precizie non-umană.

Aproape chiar sub fereastra pe care privea Staley, un războynic mort zăcea cu brațele drepte retezate. Un altul viu așteptă un moment de acalmie, apoi se repezi spre un adăpost mai apropiat... și cel căzut învie pe neașteptate. Ceea ce urmă se derula prea rapid ca să poată fi înțeles pe deplin: armele zburară, cei doi războynici se ciocniră ca

două drujbe, apoi se îndepărtară brusc, aidoma unor marionete stricate, continuând să zvâcnească din picioare și să împroaște sânge.

Ceva bubui dedesubt. În casa scării se auziră zgomote. Copite țăcăniră pe marmura treptelor. Payenele ciripiră. Charlie fluieră puternic, apoi repetă fluieratul. De jos i se răspunse, după care un glas vorbi în anglica perfectă a lui Hardy:

— Predați-vă imediat și veți fi tratați corespunzător.

— Am pierdut, șopti Charlie.

— Sunt trupele stăpynei mele. Ce vrei să faci, Horst?

Staley nu răspunse, ci se ghemui într-un colț, ținând arma cu raze-X ațintită asupra casei scării. Le făcu semn celorlalți doi sublocotenenți să se adăpostească.

Un payean alb-cafeniu apăru în hol și rămase nemișcat. Avea vocea capelanului, dar niciunul dintre ticurile sale. Doar anglica perfectă și tonul melodios. Medyatorul nu era înarmat.

— Fiți rezonabili, rosti el. Nava voastră a plecat. Ofițerii voștri vă cred morți. N-avem niciun motiv să vă facem vreun rău. N-are rost să fiți uciși zadarnic. Ieșiți și acceptați-ne prietenia.

— Du-te dracu'!

— Ce puteți câștiga în felul ăsta? Noi vă vrem doar binele...

De jos răzbăteau zgomote de împușcături, reverberând prin odăile și coridoarele pustii ale Castelului. Medyatorul cu vocea lui Hardy fluieră și clicăi spre ceilalți

payeni.

— Ce spune? întrebă Staley. — Întoarse capul; payeana lui Whitbread încremenise, lipită de un perete. — Pentru Dumnezeu, ce s-a-ntâmplat?

— Las-o-n pace! răcni Whitbread. — Își părăsi locul, veni lângă alienă și-i cuprinse umărul cu brațul. — Ce-ar trebui să facem?

Zgomotele luptei se apropiară și, brusc, în hol apărură doi demoni. Staley ținti și trase, retezându-l pe unul dintre ei. Îndreptă raza spre celălalt. Demonul trase și Staley fu proiectat în peretele opus. Alți demoni apărură în hol și urmă un lanț de rafale, care-l ținură vertical pe tânăr pentru câteva clipe. Trupul îi fu sfârtecat ca de colții unui dragon, după care se prăbuși și rămase nemișcat.

Potter trase cu lansatorul de rachete. Proiectilul explodă în capătul holului. O parte dintre pereți se năruiră, acoperind podeaua cu sfărâmături și îngropând parțial medyatorul și războynicii.

— Mi se pare că indiferent cine ar câștiga bătălia de jos, rosti încetișor Potter, noi doi cunoaștem prea multe despre Câmpul Langston. Ce crezi, Jonathon? Tu ești șeful acum.

Whitbread se smulse din starea de șoc. Payeana lui continua să rămână nemișcată.

Potter își scoase pistolul și așteptă. Din hol răzbăteau zgomotele celor care încercau să iasă de sub ruine. Sunetele bătăliei încetaseră.

— Prietenul tău are dreptate, frățioare, zise payeana

lui Whitbread. Privi forma nemișcată a fyunch (clic)-ului lui Hardy. Acela a fost un frate prea...

Potter răcni și Whitbread se răsuci fulgerător.

Celălalt încremenise, privindu-și brațul care-i atârna zdrobot; scăpase pistolul. Îl privi pe Whitbread cu ochi opaci, de abia începând să simtă durerea, și șopti:

— Unul dintre morți a azvârlit un bolovan...

În hol apărură alți războynici și un medyator. Înaintau fără grabă.

Whitbread cântări în palmă sabia sa magică cu care putea tăia piatra și metalul. Tăișul ei descrie un arc larg și reteză gâtul lui Potter... Potter, a cărui religie îi interzicea sinuciderea, la fel ca și lui Whitbread. O rafală răsună în clipa când tânărul își îndreptă sabia spre sine și umerii îi fură parcă striviți. Jonathon Whitbread căzu și nu se mai clinti.

La început, nu-l atinseră; îi scoaseră doar armele de la brâu. Așteptară un medyc, în vreme ce ceilalți respingeau forțele atacatoare ale regelui Peter. Un medyator discută iute cu Charlie și oferă un comunicator - nu mai exista nimic pentru care să se mai lupte. Payeana lui Whitbread rămase lângă fyunch (clic)-ul ei.

Medycul pipăi umerii sublocotenentului. Deși nu făcuse autopsia vreunui om, cunoștea tot ceea ce știau payenii despre fiziologia umană, iar mâinile lui erau perfect alcătuite pentru a se folosi de o mie de Cicluri de instincte.

Degetele pipăiră cu blândețe articulațiile pulverizate ale umerilor, iar ochii observară că de nicăieri nu țâșnea sânge. Mâinile atinseră șira spinării, organul acela minunat pe care medycul îl cunoscuse doar prin intermediul unor modele.

Vertebrele fragile ale gâtului se rupseseră.

— Gloanțe de superviteză, zumzăi spre medyatorul de lângă el. Impactul a distrus notocordul. Ființa aceasta este moartă.

Medycul și doi cafenii se apucară în grabă să construiască o pompă sanguină pentru alimentarea creierului. Zadarnic. Comunicația între ingynere și medyc era prea lentă, corpul prea puțin cunoscut și trecuse prea mult timp.

Duseră corpul și pe payeana lui Whitbread în portul spațial controlat de stăpyna lor. Charlie avea să revină la regele Peter; războiul luase sfârșit. Trebuiau achitate cheltuieli, curățate locurile în care se duseseră lupte, stăpynii afectați de evenimente trebuiau recompensați; la următoarea venire a oamenilor, între payeni trebuia să existe unitate.

* * *

Stăpyna nu știu niciodată și nici fiicele ei albe nu suspectară nimic. Dar printre celelalte fiice ale ei, medyatoarele alb-cafenii care o slujeau, se șoptea că una dintre surorile lor făcuse ceva ce nicio medyatoare nu

făcuse de-a lungul Ciclurilor. Când războynicii se năpustiseră către omul cel ciudat, payeana lui Whitbread îl atinsese, nu cu mâinile drepte blânde, ci cu puternicul ei braț stâng.

Fusesse executată pentru nesupunere și murise singură. Surorile ei n-o urâseră, totuși le fusesse imposibil să vorbească cu cea care-și ucisese propriul ei fyunch (clic).

7. PLECAREA

— Amirale, scuterele raportează că n-au dat de urma sublocotenenților.

Tonul căpitanului Mihailov era atât de scuză, cât și de apărare; puțini ofițeri doreau să-și raporteze eșecul lui Kutuzov. Amiralul cel masiv rămase impasibil în fotoliul de comandă de pe puntea lui *Lenin*. Ridică paharul de ceai și sorbi, încuviințând cu un mormăit scurt.

Se întoarse după aceea către ceilalți ofițeri din jurul său. Rod continua să ocupe locul secundului lui *Lenin*; funcția sa rămânea superioară lui Borman, iar Kutuzov respecta cu strictețe detaliile de felul acela.

— Opt savanți, rosti amiralul. Opt savanți, cinci ofițeri, paisprezece membri de echipaj și pușcași. Toți uciși de payeni.

— Payeni! — Horvath își roti fotoliul spre Kutuzov. — Amirale, aproape toți oamenii aceia se găseau la bordul lui *MacArthur* când ai distrus nava. Unii poate că încă mai trăiau. Cât despre sublocotenenți, dacă au fost atât de nebuni ca să încerce să asolizeze cu bărci de salvare... — Se opri, văzând ochii goi cu care-l privea Rod. — Lartă-mă, căpitane, n-am vrut să mă exprim în felul acesta! Realmente regret, îmi plăceau și mie tinerii aceia. Totuși, nu-i putem învinui pe payeni pentru cele petrecute! Ei au încercat să ne ajute și pot face multe pentru noi... Amirale, când putem reveni în nava-ambasador?

Zgomotul brusc și exploziv al lui Kutuzov ar fi putut să fie un hohot de râs.

— Ha! Domnule ministru, pornim spre casă imediat ce scuterele vor fi asigurate. Crezusem că m-am făcut limpede înțeles.

Ministrul Științelor strânse din buze, subțindu-le.

— Amirale, sperasem că-ți vei regăsi înțelepciunea, șuieră el tăios, aproape cu ură. Pur și simplu, distrugi cea mai măreață oportunitate din istoria omenirii. Tehnologia pe care o putem cumpăra – pe care ne-o vor da payenii! — depășește cu câteva ordine de magnitudine tot ceea ce ne-am putea aștepta să inventăm multe secole de acum încolo. Payenii au făcut cheltuieli imense pentru a ne primi cât mai bine. Dacă nu ne-ai fi interzis să le spunem despre creaturile evadate, sunt sigur că ne-ar fi putut ajuta. A trebuit însă să-ți păstrezi blestematele de secrete... și din cauza xenofobiei dumitale protesti, am pierdut nava științifică și majoritatea echipamentelor noastre. Acum îi ofensezi, plecând acasă tocmai când programaseră mai multe întâlniri și discuții... Dumnezeule, dacă ei *ar fi fost* războinici, nimic nu i-ar fi provocat mai mult decât comportamentul dumitale!

— Ai terminat? Întrebă disprețuitor Kutuzov.

— Pentru moment. Voi termina când îmi voi întocmi raportul către vicerege!

Kutuzov atinse o tastă de pe mânerul fotoliului.

— Căpitane Mihailov, pregătește-te de plecare spre punctul de transfer Alderson. Accelerația: 1,5 g.

— Am înțeles, amirale.

— Așadar, te încapățânezi în această stupidenie! protestă Horvath. Căpitane Blaine, nu-l poți convinge?

— Domnule ministru, vorbi apăsător Kutuzov, sunt decis să-mi îndeplinesc ordinele primite la plecare. — Dacă amenințările lui Horvath îl puseseră pe gânduri, n-o trăda în niciun fel. Se întoarse către Rod: — Căpitane, îți voi aprecia orice sugestii, dar nu voi face nimic din ceea ce ar periclita securitatea navei și nu mai pot permite alte contacte personale cu payenii. Ai vreo propunere?

Rod ascultase doar cu jumătate de ureche conversația de până atunci; gândurile i se roteau într-o ceață neclară. „Ce-aș fi putut face?” se întreba întruna. Nimic altceva nu l-ar fi putut preocupa. Amiralul n-avea decât să-i ceară sfatul; oricum, o făcea doar din politețe. Rod nu se mai afla la comanda unei nave și nu mai avea niciun fel de îndatoriri. Nava lui fusese distrusă, iar cariera i se încheiase... Cu toate acestea, nu-l ajută cu nimic să se piardă în gânduri sumbre.

— Cred că ar trebui să încercăm să păstrăm prietenia payenilor, rosti el. N-ar trebui să decidem în locul guvernului...

— Insinuezi că eu aș proceda în felul acesta? se încruntă Kutuzov.

— Nu, dar este foarte probabil că Imperiul va dori să facă schimburi comerciale cu lumea Pay. După cum am amintit domnule ministru, payenii nu au avut un comportament ostil.

— Și sublocotenenții dumitale? Rod înghiți un nod amar.

— Nu știu ce să cred, recunosc el. Poate că Potter și Whitbread n-au fost în stare să-și piloteze vehiculele, iar Staley a încercat să-i salveze. Era genul lui...

— Trei bărci de salvare? Se strâmbă Kutuzov. Toate trei încercând să asolizeze și arzând la intrarea în atmosferă?

Examina display-urile din jur. O navetă era remorcată în puntea-hangar a lui *Lenin*, unde pușcașii aveau s-o sterilizeze și s-o umple cu gaze toxice. În nava *lui*, n-avea să se strecoare niciun alien!

— Ce ai dori să le spui payenilor, domnule ministru? Întrebă el.

— În niciun caz ceea ce aș dori *cu adevărat* să le spun, replică apăsător Horvath. Aș susține varianta dumitale cu epidemia. Este aproape adevărată, nu? Trebuie, totuși, să nu anulăm posibilitatea unei a doua expediții.

— Își vor da seama că-i mințim, declară sec Kutuzov. Blaine, dumneata ce crezi? Este preferabil ca payenii să audă niște explicații pe care nu le cred?

„La dracu’, nu știe că nu mai vreau să mă gândesc la payeni? Sau la nimic altceva? La ce ar fi bune sfaturile mele? Sfaturile unui căpitan care și-a pierdut nava...”

— Amirale, nu cred s-ar întâmpla ceva rău, dacă domnul ministru ar sta de vorbă cu payenii. (Rod accentua deliberat cuvântul „ministru”; Horvath era totuși ministru al Consiliului și avea relații strânse cu Liga Umanității, plus

un cuvânt greu în Asociația Comercianților Imperiali. Combinația respectivă era aproape la fel de influentă că Marina.) Cineva ar trebui să stea de vorbă cu ei și nu prea contează cine anume. Dintre cei de la bord, niciunul nu-și poate minți fyunch (clic)-ul.

— Perfect. Căpitane Mihailov, anunță transmisiunile să stabilească legătura cu nava-ambasador payeana. Domnul ministru va vorbi cu cei de acolo.

Pe ecrane apăru un chip alb-cafeniu, afișând semisurâsul binecunoscut. Rod se strâmbă fără să vrea, apoi ridică iute ochii, pentru a verifica dacă nu se afla în raza vreunei videocamere.

— Fyunch (clic), rosti payeana privind spre Horvath.

— Ah, sperasem că voi putea vorbi cu tine. Din păcate, trebuie să plecăm în foarte scurt timp.

Expresia alienei nu se modifică.

— Ne-am dat seama de acest lucru, totuși suntem tulburați, Anthony. Avem multe de discutat, acordurile comerciale, închirierea de baze în Imperiul vostru...

— Da, da, numai că noi nu suntem împuterniciți să semnăm acorduri sau tratate, protestă Horvath. Știi că am realizat foarte multe împreună, dar acum *trebuie* să plecăm. Pe *MacArthur* a izbucnit o epidemie nemaiîntâlnită de medicii noștri, și nu cunoaștem care poate fi vectorul ei sau focarul infecției. Și fiindcă nava aceasta reprezintă unica noastră cale spre casă, ami... factorii noștri de decizie consideră că este cel mai bine să plecăm câtă vreme avem echipajul complet. Ne vom

întoarce!

— Vei veni tu însuși?

— Dacă este posibil, mi-ar face plăcere.

În privința *asta*, nu avu dificultăți ca declarația lui să sune extrem de sincer.

— Vei fi binevenit. Toți oamenii vor fi bineveniți. Ne punem mari speranțe în comerțul între rasele noastre, Anthony. Putem învăța multe unii de la ceilalți. Avem și câteva cadouri – nu le puteți lua pe navă?

— Mulțumesc foarte mult... dar...

Horvath privi spre Kutuzov. Amiralul era pe punctul de a exploda. Clătină violent din cap.

— Nu ar fi înțelept, continuă ministrul cu tristețe. Până nu știm ce anume a declanșat epidemia, este preferabil să nu mai introducem elemente noi. Îmi pare foarte rău.

— Și mie, Anthony. Am sesizat că ingynerii voștri sunt... cum s-o formulez mai delicat? Nu la fel de avansați ca ai noștri în multe privințe. Poate că sunt mai puțin specializați. Ne gândiserăm la o remediere parțială, prin intermediul cadourilor noastre.

— Eu... scuză-mă un moment. — Horvath decupla legătura audio și se întoarce către Kutuzov. — Amirale, nu poți refuza o asemenea ocazie! Poate fi cel mai important eveniment din istoria Imperiului!

Amiralul încuviință fără grabă din cap. Ochii lui negri se mijiră.

— Este de asemenea adevărat că payenii aflați în posesia Câmpului Langston și a generatorului Alderson

pot constitui cel mai important pericol din istoria rasei umane.

— Sunt conștient de asta, izbucni Horvath și restabilii legătura audio. Mă tem că...

— Anthony, îl întrerupse payeana, nu puteți cerceta cadourile noastre? Le puteți fotografia, filma și cunoaște îndeajuns de bine ca să le duplicați ulterior. Nu cred că ele ar reprezenta vreun pericol pentru cei care au coborât deja pe planeta noastră.

Horvath se gândea frenetic. *Trebuia* să pună mâna pe artefactele acelea! Decuplă din nou legătura și surâse semnificativ spre Kutuzov.

— Amirale, îți dai seama că are dreptate, nu? Nu le putem pune în cuter?

Rusul se strâmbă de parcă ar fi gustat ceva extrem de acru. După aceea, încuviință fără un cuvânt. Horvath reveni ușurat spre payeana.

— Vă mulțumim. Dacă veți pune cadourile în cuter, le vom examina pe durata călătoriei și vi le vom lăsa, împreună cu cuterul, cadoul nostru, în punctul Eddie Nebunu', peste două săptămâni și jumătate.

— Excelent, rosti încântată aliena. Nu veți avea însă nevoie de cuter. Unul dintre cadouri este un vehicul spațial, cu comenzile adaptate pentru mâinile și mințile omenești. Restul cadourilor se vor găsi în interiorul său.

Kutuzov păru surprins, dar aprobă din cap. Horvath îl zări cu coada ochiului și zâmbi în barbă.

— Minunat! Când vom reveni, vă vom aduce de

asemenea cadouri. Dorim foarte mult să vă răsplătim ospitalitatea...

Amiralul spunea ceva și ministrul se aplecă ușor înspre el, ca să audă mai bine.

— Sublocotenenții...

Horvath înghiți un nod, apoi întrebă:

— Aveți vreo noutate despre sublocotenenții noștri? Glasul payenei căpătă o notă îndurerată.

— Cum am putea, Anthony? Au murit în decursul tentativei de pătrundere în atmosferă și vehiculele le-au ars complet. Nu ați primit imaginile pe care vi le-am trimis?

— Ă-ă-ă, eu nu le-am văzut, răspunse Horvath.

Era perfect adevărat, totuși nu-i venea deloc ușor s-o spună. Blestematul de amiral nu credea nimic! Ce-și închipuia, că tinerii fuseseră capturați și torturați pentru a li se smulge informații?

— Îmi pare rău... Am fost instruit să întreb.

— Înțelegem. Oamenii sunt foarte preocupați de soarta tinerilor stăpyni. Același lucru este valabil și pentru payeni. Rasele noastre au multe în comun. Mă bucur că am putut să vorbesc din nou cu tine, Anthony. Sperăm că vă veți reîntoarce în curând.

Pe consolele punții pâlpâi un semnal de alarmă. Amiralul se încruntă și ascultă preocupat ceva ce Horvath nu putea auzi. Simultan, dintr-un difuzor răsună raportul pilotului:

— Navetele sunt asigurate, amirale. Gata de plecare! În mod evident, auzise și payeana.

— Nava cadou, spuse ea, vă poate ajunge din urmă, dacă nu accelerați peste valoarea de – făcu o pauză și ascultă ceva – trei accelerații gravitaționale din ale voastre.

Ministrul se uită întrebător spre Kutuzov, care aștepta încruntat, pregătindu-se să dea un ordin. N-o făcu, ci încuviință spre Horvath.

— Vom accelera cu 1,5 g, zise ministrul.

— Peste cinci ore, cadourile noastre vă vor ajunge.

Ecranele pâlpâiră și legătura lui Horvath se întrerupse. Vocea amiralului îi scrâșni în ureche:

— Sunt informat că o navă a decolat de pe Pay-alfa și se îndreaptă spre punctul Alderson cu 1,74 g, adică o valoare dublă față de gravitația payeană. Roagă-i să-ți explice care este obiectivul ei.

Glasul lui Kutuzov își păstra calmul obișnuit, însă tonul era imperativ.

Înghițind un nod, Horvath reveni spre ecranul care o prezentă din nou pe payeana. Șovăind, temător să nu jignească, repetă solicitarea amiralului, încheind printr-o întrebare:

— Știi ceva în legătură cu asta?

— Da, însă de-abia am aflat și eu, răspunse fără ezitare aliena. Stăpynii au trimis ambasadorii noștri pentru Imperiu, ca să facă joncțiune cu voi. Sunt trei și vă rugăm să-i transportați în capitala Imperiului vostru, unde ne vor reprezenta rasa. Ei sunt împuterniciți pentru a negocia în numele nostru.

Kutuzov inspiră adânc. Păru pe punctul de a exploda și se învineți la față din pricina efortului de a se abține, totuși vorbi foarte încet, ca să nu fie auzit de payeana:

— Spune-le că trebuie să discutăm în această privință. Căpitane Mihailov, poți accelera când crezi de cuviință.

— În clipa următoare, plecăm, rosti Horvath, dar... trebuie să... discutăm între noi această problemă a ambasadurilor. Este o surpriză... sperasem că vei veni tu însăși. Printre ambasadori va fi vreunul dintre fyunch (clic)-ii noștri?

Se străduise să vorbească repede; înapoia lui se auzeau deja soneriile avertizatoare.

— Este timp pentru toate discuțiile ce vor fi necesare, îlasigură aliena. Pe de altă parte, un ambasador payean nu se poate identifica în niciun caz cu un om – el trebuie să reprezinte rasa noastră. Sunt sigură că puteți înțelege acest aspect. Cei trei au fost aleși pentru a reprezenta toate opiniile și, acționând unanim, ei pot aduce payenii la un acord. Ținând seama de problema epidemiei, se așteaptă să fie ținuti în carantină, până ce veți fi siguri că nu reprezintă un pericol pentru sănătatea voastră... — În întreaga navă răsună un ton grav și prelung. — La revedere, Anthony! Salută-i și pe ceilalți! Întoarceți-vă cât mai repede!

Soneriile de avertizare sunară pentru ultima dată și *Lenin* țâșni înainte. Horvath rămase privind ecranul gol, în vreme ce în jurul său începură comentarii animate.

8. RĂMAS BUN

Lenin, nava militară de clasă prezidențială a Maiestății Sale, era ticsită dincolo de capacitatea ei, cu echipajul și savanții care fuseseră pe *MacArthur*. Prin rotație, echipajul împărțea aceleași hamacuri – unii dormeau, în vreme ce alții făceau de cart. Pușcașii dormeau pe coridoare, iar ofițerii se înghesuiau câte doi-trei în cabine destinate inițial unei singure persoane. Artefactele payene aduse din *MacArthur* se aflau în puntea-hangar, care, conform indicațiilor lui Kutuzov, era ținută în condiții de vid, păzită permanent și inspectată cu regularitate. Nu exista niciun loc în care echipajul se putea aduna.

Chiar dacă ar fi existat, n-ar fi fost folosit. Până la ieșirea din sistemul Pay, nava rămânea în stare de alertă, până și în timpul slujbei funerare ținute de Hardy și de capelanul lui *Lenin*, George Alexis. Situația nu era neobișnuită pentru niciunul dintre ei; deși se obișnuia ca echipajul să se adune ori de câte ori era posibil, adesea slujbele de înmormântare se desfășurau cu oamenii la posturile de luptă. Punându-și un patrafir negru și întorcându-se spre cartea de rugăciuni pe care i-o ținea deschisă un soldat, Hardy se gândi că ținuse mai multe slujbe în felul acela decât în fața unui echipaj complet.

În *Lenin* răsună nota prelungă a unei goarne.

— Pe loc repaus, comandă încetișor șeful de echipaj.

— Dă-le, Doamne, odihnă veșnică, intona Hardy.

— Și luminează-i de-a pururi, răspunse Alexis.

Versetele erau familiare tuturor celor care se aflau de suficient timp în Marină ca să facă parte din echipajul lui *Lenin*.

— Eu sunt Mântuirea și Viața, grăit-a Domnul. Cine crede în Mine va trăi veșnic chiar dacă moare, iar cine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.

Slujba continuă, cu membrii echipajului răspunzând de la posturile lor – un murmur scăzut prin toată nava.

— Auzit-am un glas din ceruri care mi-a spus: Scrie! De acum înainte, binecuvântați fie cei care mor cu credința întru Domnul, așa spus-a spiritul, fiindcă ei se odihnesc din munca lor.

„Se odihnesc”, își zise Rod. „Asta-i, oricum, puștii se odihnesc...” Se înfioră. „Ce naiba, am văzut o mulțime de nave distruse și destui dintre cei pe care i-am comandat au murit la sute de parseci de căminul lor. De ce mă simt atât de afectat acum?” Inspiră profund, dar gheara din piept nu-l slăbi.

Luminile păliră în navă, iar corul Marinei Imperiale intonă un imn, secondat de echipaj.

— Ziua răzbunării și pieirii apropiindu-se, vorbele lui David și Sibilei împletindu-se, ceruri și lumi în foc sfârșindu-se...

„Sibila?” se gândi Rod. „Dumnezeule, cât de veche trebuie să fie slujba!” – Imnul continuă, încheindu-se într-un crescendo de voci bărbătești. — „Oare eu cred în toate astea?” se întrebă tânărul. „Hardy crede, i se citește

pe chip. Și Kelley, care-i gata să-și lanseze camarazii din tuburile de torpile. Eu de ce nu pot crede că ei? Sau cred, oare? Întotdeauna m-am gândit că Universul trebuie să aibă un țel. Uită-te la Bury! Nu-i religia lui, totuși este emoționat. Mă-ntreb la ce se gândește...”

Comerciantul privea fix tuburile de torpile. Patru corpuri și un cap! Capul pușcașului pe care micile creaturi payene îl folosiseră drept cal troian. Bury îl văzuse o singură dată, rotindu-se prin spațiu într-o ceată de vapori și cioburi, alături de cafenii ce se zvârcoleau, murind. Își reamintea un maxilar pătrat, o gură mare, întredeschisă și inertă, ochii lucind morți. Allah să-l aibă în pază și fie ca legiunile Lui să pogoare asupra paye...

„Sally rezistă mai bine decât mine”, continuă Rod în gând, „iar ea este civil. Amândoi îi îndrăgiserăm pe băieții ăia... De ce nu m-am indispus din cauza celoralți? Cinci pușcași uciși în timp ce-i evacuau pe civili. N-ar fi fost atât de teribil dacă sublocotenenții ar fi murit în timpul misiunii. Mă așteptasem la pierderi, când trimisesem cuterul de salvare. Nu eram nici măcar sigur că puștii vor putea ieși din *MacArthur*. Dar au ieșit, și erau în siguranță!”

— În grija Dumnezeului atotputernic, lăsăm sufletele fraților noștri plecați dintre noi, iar trupurile lor le încredințăm adâncurilor spațiului. În speranța sigură a renașterii în viața eternă prin Domnul nostru Iisus Hristos. Când va reveni El în toată măreția Sa pentru a judeca lumile, mărire îi vor da pe morții din ele, iar adâncurile își vor elibera poverile...

Kelley apăsă tastele și se auzi un şuierat ușor, apoi altul... trei, patru, cinci. Numai patru corpuri și un cap recuperate din douăzeci și șapte de morți și dispăruți.

— Foc!

„Oare ce vor crede payenii despre asta?” se întrebă Rod. Trei salve trase în spațiu, fără să țintească nimic – cu excepția ultimei, care avea să vaporizeze corpuri lansate cu o clipă mai devreme. Amiralul insistase în această privință și nimeni nu se împotrivise.

Sunetele de contralto se stinseră, când gorniștii lui *Lenin* și *MacArthur* își încheiară duetul. Pentru o clipă, în navă domni tăcerea.

— Rupeți rândurile!

Ofițerii ieșiră în liniște din compartimentul torpilelor. Pe coridoare, luminile își recăpătară intensitatea normală, iar echipajul reveni la console ori în saloanele de repaus ticsite. „Rutina continuă”, își spuse Rod. „Și slujbele de înmormântare fac parte din Manual. Totul este reglementat: nașterile la bordul navei, înmormântările – cu sau fără corpuri –, sau căpitani care-și pierd navele. În privința asta, Manualul prevede Curtea Marțială...”

— Rod! O clipă, Rod, te rog!

Tânărul se opri, auzind-o pe Sally. Rămaseră pe coridor, în mijlocul unui flux de oameni care-i ocoleau prin ambele părți. Rod ar fi vrut să li se alăture, să revină în singurătatea cabinei sale, unde să nu-l întrebe nimeni despre ce se petrecuse în *MacArthur*. Stătea însă lângă Sally și o părticică a sufletului său dorea să-i vorbească

fetei sau, pur și simplu, să rămână în apropierea ei...

— Horvath mi-a spus că payenii au trimis ambasadori cu care să ne întâlnim la punctul Eddie Nebunu', dar că amiralul Kutuzov nu vrea să le permită accesul la bord! E adevărat?

„La naiba!” își zise Rod. „Payeni, din nou payeni...”

— Da, e adevărat. Se răsuci să plece.

— Rod, așteaptă! Trebuie să facem ceva! Rod, unde pleci? Sally rămase privind după tânărul care se îndepărta rapid. „Ce naiba i-am făcut?” se întrebă ea.

* * *

Ușa cabinei lui Blaine era închisă, dar panoul cu senzori arăta că nu era încuiată. Renner șovăi, apoi ciocăni. Nu-i răspunse nimeni. Așteptă câteva clipe și ciocăni din nou.

— Intră!

Navigatorul deschise ușa. I se părea straniu să intre direct în cabina lui Blaine; niciun pușcaș de sentinelă, nimic din aură misterioasă care înconjoară un căpitan.

— Salut, căpitane. Te deranjez?

— Nu. Bei ceva?

În mod limpede, Rod întrebase doar de politețe. Nu se uitase spre Renner și acesta se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi dat curs invitației. Ar fi putut cere de băut...

Nu. Nu trebuia să forțeze lucrurile. Nu încă. Se așează și privi în jur.

Cabina era mare. Ar fi fost una de monitorizare, dacă *Lenin* ar fi avut așa ceva. Doar patru bărbați și o femeie ocupau singuri câte o cabină, iar Rod nu utiliza câtuși de puțin spațiul prețios; părea că stătea de ore întregi în scaunul acela, probabil de când se încheiase slujba de înmormântare. În tot cazul, nu-și schimbase hainele. Fusese nevoit să împrumute una dintre uniforme lui Mihailov, care nu i se potrivea deloc.

Rămaseră tăcuți, Rod fiind pierdut într-un spațiu-timp personal, care-l excludea pe musafirul lui.

— Am stat de vorbă cu Buckman, rosti Renner.

Trebuia să înceapă de undeva și probabil că nu era bine să facă referiri la payeni.

— Da? Cum merge?

— Mă depășește complet. Zice că poate dovedi că în Coalsack se formează o protostea. Peste o mie de ani, va fi vizibilă cu ochiul liber. Bineînțeles, nu mi-a putut demonstra, pentru că matematica respectivă mă depășește cu mult.

— Mda.

— Dumneata ce faci? Profiți de vacanță? Rod își înălță în sfârșit ochii goi.

— Kevin, de ce au încercat puștii să asolizeze?

— La naiba, căpitane, asta-i o tâmpenie! N-ar fi încercat în niciun caz așa ceva.

„Iisuse”, gândi navigatorul, „este pe altă lume. O să fie mai greu decât crezusem!”

— Atunci, ce crezi că s-a-ntâmplat?

Renner păru surprins, dar își dădu seama că Rod vorbea foarte serios.

— Păi, nava era ticsită de cafenii... în toate locurile în care n-ar fi căutat nimeni. Probabil că intraseră de mult și în compartimentul bărcilor de salvare. Dacă ai fi fost payen, cum ai fi reproiectat vehiculele respective? Eu cred că le-au refăcut astfel încât să funcționeze în absolut toate situațiile posibile. În spațiu, ar fi decelerat și ar fi emis semnale de ajutor. În preajma unei gigante gazoase, s-ar fi înscris pe orbită. Atenție – totul s-ar fi desfășurat complet automat, deoarece era posibil ca pasagerii să fie răniți sau inconștienți. În preajma unei planete locuibile, ar fi asolizat.

— Cum? se încruntă Rod. — În ochi îi apăru o scânteie de viață și Renner își ținu respirația. — Bun, dar ce defecțiune a apărut? Dacă ar fi reproiectat vehiculele, cafeniii ar fi făcut-o *perfect*. În plus, ar fi prevăzut comenzi manuale. Asolizarea n-ar fi fost *obligatorie*.

— Crezi că poți descifra din prima privire o consolă de comandă payeană? ridică din umeri navigatorul. Eu nu pot și mă-ndoiesc că sublocotenenții ar fi izbutit. Pe de altă parte, cafeniii s-ar fi așteptat din partea lor s-o facă. Căpitane, poate că reconstrucția bărcilor de salvare nu fusese terminată, sau poate că ele au fost avariate în decursul unui schimb de focuri.

— Poate...

— Există destule alte posibilități. Poate c-au fost concepute pentru cafenii. Poate că puștii au fost nevoiți să

se înghesuie înăuntru, să smulgă cine știe ce fotolii de accelerație payene. N-aveau prea mult timp la dispoziție, cu torpilele programate să explodeze în trei minute.

— Blestematele alea de torpile! Dacă ne-am fi uitat în locașuri...

— Cine să fi știut?

— *Eu* trebuia să fi știut!

— De ce? Întrebă cu seriozitate Renner. Căpitane...

— Nu mai sunt căpitan.

„Aha!”

— Blaine, niciun om din Marină n-ar fi căutat acolo. Nimeni! Eu unul nici nu m-am gândit că ar fi posibil. Țarul s-a declarat mulțumit de procedura noastră de decontaminare, nu-i așa? Toți au aprobat-o. La ce dracu' te-ajută să te-nvinuiești pentru o greșeală pe care am făcut-o cu toții?

Rod îl privi și se încruntă. Navigatorul se împurpurase la față. Ce îl iritase oare în așa măsură?

— Mai este ceva, zise el. Să presupunem că bărcile de salvare ar fi fost perfect reconstruite. Să presupunem că puștii au asolizat și că payenii ne-au mințit.

— M-am gândit la asta. Dumneata crezi că-i posibil?

— Nu, dar aș dori să pot fi sigur.

— Ai fi, dacă i-ai cunoaște pe payeni la fel de bine ca mine. Convinge-te singur. Studiază datele. Slavă Domnului, avem destule la bordul navei și dispui de timp! *Trebuie* să te pui la punct în privința payenilor – ești principalul expert al Marinei în privința lor.

— Eu? izbucni în râs Rod. Kevin, eu nu sunt expert în nimic. Primul lucru pe care trebuie să-l fac când revenim acasă este să conving o Curte Marțială...

— Mai dă-o-ncolo de Curte Marțială! Zău așa, căpitane, stai aici și-ți faci gânduri negre în legătură cu formalitatea aia? Ce naiba!?

— Și la ce sugerezi să mă gândesc mai degrabă, locotenent Renner?

Navigatorul rânji. Prefera un Blaine iritat decât individul ros de incertitudini de până atunci.

— Păi, de pildă, de ce-i Sally atât de amărâtă... Eu zic că-i supărată c-ai tratat-o nepoliticos. Sau gândește-te la ce vei spune când Kutuzov și Horvath se vor certa în privința ambasadorilor payeni. Gândește-te la revolte și secesiuni în colonii, la prețul iridiului sau la inflația coroanei...

— Renner, pentru Dumnezeu, termină cu idioțeniile! Rânjetul celui alt se lăți.

— ... sau cum să mă dai afară din cabină. Căpitane, privește lucrurile în felul următor: Să presupunem că o Curte Marțială te găsește vinovat de neglijență. În tot cazul, nu ți se poate imputa nimic mai rău. N-ai abandonat nava în mâinile dușmanilor, sau altceva de genul ăsta. Așadar, să presupunem că ei doresc cu adevărat să te scalpeze și-ți pun asta-n cârcă. Lucrul cel mai rău pe care l-ar putea face este să te țină la sol. Nici măcar n-ar trebui să te demită. Ți se interzice să mai zbori și dumneata demisionezi... rămâi totuși al XII-lea marchiz de Crucis.

— Da... și ce dacă?

— Cum! Și ce dacă"? — Brusc, Renner se înfurie. Sprâncenele i se înnodară și un pumn i se încheșta. — Cum „și ce dacă"? Uite ce-i, căpitane, eu nu sunt decât un simplu navigator comercial, la fel ca strămoșii mei, care nu și-au dorit să ajung altceva. M-am înrolat în Marină, pentru că așa facem cu toții – poate că pe planeta mea nu suntem chiar atât de încântați de imperialism cum sunteți voi, pe Capitală, dar asta face parte din faptul că avem încredere ca voi, aristocrații, să urmăriți regulile jocului. Noi ne jucăm rolul și ne așteptăm ca și personajele cu privilegii să facă la fel!

— Păi... — Rod păru nițel stingherit de explozia navigatorului. — Care anume consideri că ar fi rolul meu?

— Dumneata ce crezi? Ești singurul aristocrat din Imperiu care știe ceva despre payeni, și mă întrebi ce trebuie să faci? Căpitane, mă aștept din partea dumitale să bagi viteză, aia să faci! Imperiul trebuie să elaboreze o politică judicioasă vizavi de payeni, iar influența Marinei este importantă... Nu poți lăsa ca Marina să judece situația bizuindu-se pe opiniile lui Kutuzov! Poți începe să te gândești la ambasadorii payeni pe care amiralul intenționează să-i abandoneze pe aici.

— La naiba! Chiar te preocupă chestia asta, așa-i?

— Poate că da... puțin, surâse Renner. Principalul este că ai destul timp la dispoziție. Vorbește cu Sally despre payeni. Citește rapoartele pe care le-am trimis de pe Pay-alfa. Pune-te la punct în privința lor, astfel ca, atunci

când amiralul îți va cere părerea, să-i poți oferi niște argumente logice. Trebuie să ne întoarcem în Imperiu cu ambasadorii ăia...

Rod se strâmbă. Payeni la bordul altei nave! Dumnezeu...

— Și nu mai gândi așa, continuă navigatorul. N-o să evadeze ca să se înmulțească prin *Lenin*. În primul rând, n-ar avea timp pentru asta. Gândește-te! Amiralul te va asculta. Are un dinte împotriva lui Horvath și va respinge orice-i propune ministrul, dar pe dumneata te va asculta...

— Vorbești ca și cum judecata mea ar valora câtuși de puțin, clătină din cap Rod. Dovezile demonstrează exact contrariul.

— La naiba, ești cu adevărat deprimat! Știi ce cred ofițerii și oamenii tăi despre tine? Ai habar? La dracu', căpitane, din cauza unora ca dumneata, eu pot accepta aristocrația... — Renner se opri, stingherit pentru că spusese mai multe decât intenționase. — Uite ce-i, țarul o să-ți ceară părerea. Bineînțeles, nu-i obligat s-o respecte — nici pe a dumitale, și nici pe a lui Horvath —, dar trebuie să vă consulte pe amândoi. Astea-s ordinele primite.

— De unde știi?

— Căpitane, echipa mea a avut sarcina să recupereze jurnalele de bord și dosarele cu instrucțiuni din *MacArthur*, ții minte? Nu erau însemnate *Strict Secret*.

— Pe naiba nu erau!

— S-ar putea ca lumina să fi fost cam slabă și să nu fi văzut ștampilele de securitate. În plus, trebuia să le

deschid oricum, ca să mă asigur că erau cele căutate, nu? Horvath știe și el de existența ordinelor. Va insista pentru convocarea unui consiliu de război, înainte ca amiralul să ia decizia finală în privința ambasadorilor.

— Am înțeles. — Rod își frecă șaua nasului cu vârful unui deget. — Kevin, de fapt, cine te-a trimis aici? Horvath?

— Bineînțeles că nu. Ideea îmi aparține în totalitate. — Bărbatul șovăi, apoi urmă: — Desigur, am primit unele încurajări. — Așteptă ca Rod să-i răspundă, dar cum nu recepționa decât o privire inexpressivă, pufni: — Uneori, când văd cât de obtuză este aristocrația, mă-ntreb cum naiba n-a dispărut încă? De ce n-o suni pe Sally? Stă-n cabina ei, privind în gol, înconjurată de notițe și de cărți care n-o interesează câtuși de puțin în clipa de față...

Navigatorul se sculă brusc.

— Ar fi încântată s-o binedispună cineva.

— Sally? Își face griji despre...

— Iisuse, mormăi Renner. Se întoarse și ieși din cabină.

9. CADOUL

Lenin avansa spre punctul Eddie Nebunu' cu o accelerație de 1,5 g. La fel ca și nava-cadou.

Aceasta era un cilindru aerodinamic, mai proeminent în partea anterioară, care abunda în hublouri; aducea cumva cu un minaret propulsat de o flacără de fuziune. Sally și capelanul erau extrem de amuzați. Alții nu remarcaseră stângaciul symbolism falic... sau nu voiau să-l admită.

Kutuzov o ura. Se putea ocupa de ambasadorii payeni, pur și simplu respectând ordinele primite la plecare, însă nava-cadou era cu totul altceva. O ajunsese din urmă pe *Lenin*, se fixase la trei kilometri de ea și transmisese un mesaj plin de voieșie, în vreme ce artileriștii din *Lenin* o urmăreau cu tunurile. Amiralul își repetase că nava nu putea transporta o armă îndeajuns de mare ca să perforeze Câmpul lui *Lenin*.

Avea și un alt motiv, mult mai întemeiat, ca s-o deteste — îl ispita să încalce ordinele primite. Voluntarii din *MacArthur* care o testaseră fuseseră entuziasmați de tot ceea ce găsiseră la bord. Comenzile aduceau cu ale unui cuter al Marinei, dar propulsia era una payeana, cu fuziune: un ac lung și subțire, care conducea cu o eficiență incredibilă fluxul de plasmă. Existau și alte detalii, toate valoroase; amiralul Lavrenti Kutuzov ar fi dorit să ia nava aceea în Imperiu.

Și se temea s-o lase să ajungă în preajma sa.

* * *

După ce o testaseră ofițerii Marinei, la bord suiseră civilii. Toate deplasările puneau serios sub semnul întrebării povestea cu epidemia de la bordul lui *MacArthur*, iar Kutuzov o știa prea bine; dar, cel puțin, el nu trebuia să se explice în fața unui payen. Nu intenționa să comunice cu ei. Horvath n-avea decât să citeze ordinele expediției și să solicite convocarea consiliului de război. Atât timp cât Kutuzov trăia, la bordul lui *Lenin* n-avea să suie niciun alien. Pe de altă parte, nava-cadou...

O privea pe ecranele sale, în vreme ce personalul științific era transportat într-acolo. Oamenii veniseră pe *Lenin* pentru a asista la slujba de înmormântare și acum se grăbeau înapoi, ca să reia studiarea noii jucării.

Toate rapoartele afirmau că nava era ticsită de minunății extrem de valoroase pentru Imperiu, totuși putea risca s-o aducă la bord? Era inutil să solicite sfaturi. Căpitanul Blaine i-ar fi fost de ajutor, însă era distrus, afundându-se tot mai mult în propriile sale eșecuri și devenind inutil tocmai când sugestiile lui puteau fi interesante. Horvath avea o credință oarbă în bunele intenții ale tuturor payenilor. În sfârșit, Bury îi ura de-a dreptul orbește, în ciuda dovezilor că payenii erau prietenoși și inofensivi.

— Probabil că sunt, reflectă Kutuzov cu glas tare și Bury ridică ochii surprins.

Stătuse alături de amiral pe punte și băuse ceai, privind amândoi nava-cadou. Acum, comerciantul se uită curios spre Kutuzov.

— Probabil că payenii sunt prietenoși. Inofensivi, completă rusul.

— Nu poți crede așa ceva, amirale!

— După cum le-am spus și celorlalți, ridică din umeri Kutuzov, ceea ce cred eu este lipsit de importantă. Misiunea mea este să aduc guvernului cât mai multe informații. Întrucât a rămas o singură navă, orice pierdere înseamnă pierderea tuturor informațiilor. Pe de altă parte, vehiculul acela spațial ar fi extrem de valoros, nu crezi? Cât ai fi de acord să plătești Marinei pentru licența de a produce nave cu asemenea propulsie?

— Aș fi gata să plătesc mult mai mult ca să știu că pericolul payen ar dispărea pentru totdeauna.

— Mda.

Amiralul era într-un totu de acord; în sectorul Trans-Coalsack existau destule probleme. Dumnezeu singur știa câte colonii se răsculau și câte se aliau împotriva Imperiului. Alienii reprezentau un factor necunoscut de care Marina s-ar fi lipsit fericită.

— Totuși, urmă Kutuzov, tehnologia lor... Posibilitățile comerciale... Crezusem că ai fi interesat.

— Nu putem avea încredere în ei.

Bury se străduia să vorbească foarte calm. Pe amiral nu-l impresionau persoanele care nu-și puteau controla emoțiile și comerciantul îl înțelegea perfect – propriul său

tată fusese la fel.

— Amirate, ne-au ucis sublocotenenții. Doar nu crezi povestea aceea cu arderea în atmosferă? I-au eliberat pe monștrii ăia în *MacArthur* și aproape c-au reușit să-i strecoare și în *Lenin*.

Bury se înfioră imperceptibil.. Ochi mici și scânteietori... Fusese atât de aproape...

— Sunt sigur, urmă el, că nu vei îngădui ca alienii să pătrundă în Imperiu. Că nu le vei permite accesul la bordul navei.

Monștri care citeau gândurile. Telepați sau nu, citeau gândurile. Bury se sili să-și controleze disperarea; dacă până și amiralul Kutuzov începea să creadă în minciunile alienilor, ce șanse mai avea Imperiul? Noua tehnologie avea să incite Asociația Comercianților Imperiali mai mult decât orice altceva și doar Marina deținea suficientă influență ca să contracareze solicitările ACI. Pe barba Profetului, trebuia făcut ceva!

— Mă întreb dacă nu cumva suntem influențați prea mult de domnul ministru..., rosti el politico.

Amiralul se încruntă și Bury surâse în barbă. Horvath... Aceea era cheia – să-l opună pe Horvath amiralului. Cineva trebuia s-o facă...

* * *

În clipa aceea, Horvath se simțea foarte încântat și confortabil, în ciuda accelerației de 1,5 g. Nava-cadou era

spațioasă și printre numeroasele ei minunății existau unele cu o notă evidentă de lux. De pildă, dușul cu șase capete reglabile sub diferite unghiuri și cu filtru molecular, care recicla apa. Apoi varietatea bogată de rații payene, congelate, gata să fie încălzite la microunde. Până și eșecurile culinare erau... interesante. Există de asemenea cafea, sintetică, dar bună, și un bar ticsit cu sticle de vin.

Pentru a-i spori mulțumirea, *Lenin* și Kutuzov se aflau departe. La bordul navei-amiral, toți erau înghesuiți laolaltă, aidoma lăzilor în cala unui cargobot, ticsiți în cabine și dormind pe coridoare, în vreme ce aici Horvath se lăfăia în largul său. Își fixă mai bine laringofonul, oftă satisfăcut și continuă să dicteze. Totul era minunat!

— Majoritatea artefactelor payene sunt multifuncționale, se adresează minicomputului. Această navă este un test de inteligență *per se*, indiferent dacă a fost sau nu concepută ca atare. Payenii vor afla mai multe despre capacitățile noastre, observând cât va dura până ce experții noștri vor reuși să controleze corect propulsia. Bănuiesc că propriii lor cafenii i-ar da de capăt într-o oră, dar, ca să fiu cinstit, un cafeniu n-ar avea probleme în a se concentra zile la rând asupra aspectelor tehnice. Oamenii îndeajuns de inteligenți pentru asemenea sarcini le consideră extrem de plictisitoare, iar obiceiul nostru este ca echipajul să stea de cart și ofițerii să rămână de veghe, pentru a fi solicitați dacă este nevoie, în felul acesta, noi răspundem mai lent și avem nevoie de mai mult personal pentru îndeplinirea unor misiuni pe care payenii, ca indivizi

izolați, le consideră extrem de simple. De asemenea, payenii ne-au spus destule despre ei înșiși. De exemplu, civilizația umană folosește oamenii ca dublură a sistemelor automate, deși va omite frecvent automatizarea pentru a oferi slujbe permanente oamenilor necesari în situații excepționale, dar altfel redundanți. Payenii par deficitari în tehnologia calculatoarelor și apelează rareori la automatizări. Ei recurg la una sau mai multe subspecii pe post de calculatoare biologice, și par a avea suficiente exemplare, ceea ce, în cazul oamenilor, nu este o opțiune tocmai la îndemână.

Se opri să-și adune gândurile și privi în jur.

— Aha! Apoi cazul statuetelor...

Ridică una și zâmbi. Le aranjase pe masă în fața lui, aidoma unor soldăței de plumb – o duzină de figurine din plastic transparent, reprezentând payeni. Organele interne se distingeau limpede, detaliat și în culori vii. Le examină din nou, mulțumit, apoi se încruntă ușor. Pe acestea trebuia *neapărat* să le aducă în Imperiu.

De fapt, recunoștea că n-ar fi fost chiar obligatoriu. Plasticul nu era un material de excepție, iar statuetele fuseseră filmate și fotografiate din toate unghiurile; orice matriță bună putea fi programată să scoată mii de exemplare pe oră, probabil la fel cum fuseseră fabricate și acestea. Ele erau însă *aliene*, erau cadouri și le dorea pentru cabinetul său sau pentru muzeul de pe Noua Scoție. De data asta, Sparta putea să se mulțumească și cu niște copii!

Pe cele mai multe le putea identifica dintr-o privire: ingyner, medyator, stăpyn. O siluetă uriașă de muncytor, un ingyner supramusculos cu palme lătărețe, având degete bondoace și tălpi plate – probabil un fermyer. Un ceasornycar minuscul (afurisite fie creaturile cele mici! Și de două ori afurisit fie amiralul care nu dorise să le îngăduie payenilor să-i ajute la exterminarea lor). Apoi un medyc cu cap mic și degete lungi. Lângă el se afla curyerul ca un păianjen, alcătuit parcă numai din picioare. Horvath reîncepu să dicteze:

— Capul curyerului este mic, totuși prezintă o frunte evident bombată. Părerea mea este că nu-i o creatură inteligentă, ci are doar capacitatea de a memora și repeta mesaje. Probabil că poate îndeplini instrucțiuni simple. E posibil să fi evoluat ca purtător de mesaje specializat, înainte ca o civilizație să fi ajuns la stadiul telefoniei, iar acum este păstrat mai degrabă pentru funcții tradiționale, decât pentru utilitatea lui. Din structura cerebrală, reiese destul de clar faptul că subspecia cafeniilor sau a ceasornycarilor n-ar fi putut niciodată memora sau repeta mesaje. Lobul parietal este nede dezvoltat.

„Asta-i pentru tine, Kutuzov!”

— Statuetele sunt extrem de detaliate și se pot demonta în componente, dezvăluind detaliile interne. Deși nu cunoaștem deocamdată funcțiile majorității organelor, putem fi siguri că se clasifică diferit de cele ale organelor omenești și este posibil ca filosofia proiectării payene – suprapunerea de funcții multiple – să fie reprodusă și în

anatomia lor. Am identificat inima și plămânii, aceștia constând din doi lobi distincți, de mărimi inegale.

Hardy se opri în pragul cabinei când accelerația navei se redusese, apoi se propulsa înăuntru. După ce piloții încetară manevrele, se așeză fără un cuvânt. Horvath flutură brațul spre el în semn de salut și-și continuă dictarea:

— Singura zonă în care statuetele sunt aparent incomplete și nediferențiate este cea a organelor reproducătoare. (Zâmbi și-i făcu cu ochiul capelanului. Se simțea realmente fericit.) Dintotdeauna, payenii au fost reticenți în privința sexului. Este posibil ca aceste statuete să fie jucării educaționale destinate copiilor - în tot cazul, ele au fost produse în masă. Dacă-i adevărat - trebuie neapărat să-i întrebăm pe payeni, dacă ni se ivește ocazia - , aceasta implică unele similitudini între culturile noastre.

Ministrul se încruntă. Educația sexuală a tinerilor avea un caracter periodic în societatea umană. Câteodată, era de-a dreptul explicită și larg răspândită, pentru ca în alte perioade istorice să fie inexistentă. Actualmente, în regiunile civilizate ale Imperiului, asemenea detalii erau lăsate pe seama manualelor, însă existau multe planete nou colonizate unde subiectul respectiv intra în categoria cunoștințelor interzise preadolescenților.

— Evident, reluă el, ar putea fi vorba pur și simplu despre eficiență. Pentru diferențierea organelor sexuale ar fi fost nevoie de trei ori mai multe figurine: un set pentru masculi, unul pentru femele și un al treilea pentru faza

reproducătoare în sine. Observ că toate formele au o singură glandă mamară dezvoltată și țin minte că ni s-a spus că toți payenii pot alăpta pruncii.

Se opri din dictare și apăsă câteva taste. Pe display începură să se deruleze cuvinte.

— Da, așa-i. Singurul mamelon funcțional se află în partea dreaptă, sau cel puțin este opus brațului unic destinat muncilor fizice grele. În felul acesta, puii pot fi ținuți cu brațul puternic, iar brațele drepte sunt disponibile pentru mângâieri și îngrijire. Pare cu atât mai logic, cu cât mâinile drepte prezintă ultrasensibilitate și o densitate deosebită de terminații nervoase senzoriale.

Își dresе glasul și se întinse către sticla de brandy, invitându-l pe Hardy să se servească.

— Singurul mamelon existent la formele evolute constituie un argument solid în favoarea faptului că nașterile multiple trebuie să fie un eveniment extrem de rar printre payenii aparținând subspeciilor superioare. Pe de altă parte, un număr mare de prunci trebuie să fie frecvent în subspecia ceasornycarilor, cel puțin după ce creatură a produs deja câteva vlăstare. Putem fi siguri că mameloanele vestigiale situate în partea dreaptă a payenelor mici se transformă în organe de lucru, la un moment dat al evoluției – altfel numărul lor n-ar fi putut crește atât de rapid la bordul lui *MacArthur*. — Puse minicompu pe masă. — Cum merge, domnule capelan?

— Binișor. Jucăria aceea payeana m-a fascinat. Neîndoios, este un joc de logică și încă unul excelent. Un

jucător alege o regulă pentru a sorta diversele obiecte în categorii, iar ceilalți jucători încearcă să deducă regula și s-o demonstreze. Foarte interesant.

— Aha. Poate că Bury va dori să-l lanseze pe piață. Hardy ridică din umeri.

— Biserica ar putea achiziționa câteva, pentru instruirea studenților la teologie, dar mă îndoiesc că va exista un interes popular. Este prea dificil. — Privi statuetele și se încruntă. — Am senzația că lipsește cel puțin o subspecie – ai observat?

Horvath încuviință din cap.

— Creatura lipsită de inteligență pe care am văzut-o la grădina zoologică. Când am fost acolo, payenii n-au vrut să vorbească despre ea.

— Și nici ulterior. Mi-am întrebat fyunch (clic)-ul, dar a schimbat mereu vorba.

— Alt mister ce va trebui investigat pe viitor. Deși, poate c-ar fi mai bine să evităm subiectul în prezența payenilor. N-am dori, de pildă, să-i întrebăm pe ambasadorii lor.

Făcu o pauză, în așteptarea evidentă a unui răspuns. Capelanul surâse, dar se abținu de la orice comentariu.

— Ei bine, urmă Horvath, știi că nu există prea multe subiecte despre care payenii nu doresc să discute. De aceea, mă întreb din ce motiv păstrează tăcerea referitor la subspecia respectivă? Sunt aproape sigur că respectiva creatură n-a fost un strămoș al altor forme payene. Ca să zic așa, n-a fost o maimuță.

Hardy sorbi din brandy. Era excelent și capelanul se întreabă de unde avuseseră payenii modelul după care-l reproduseseră. În mod neîndoios era artificial, totuși avea senzația că putea detecta diferența, însă trebuia să se căznească.

— Frumos din partea lor că au prevăzut așa ceva, comentă el sorbind din nou.

— Păcat că va trebui să abandonăm totul, deși înregistrările merg bine. Holograme, raze-X, densități masice, emisii de tahioni... în plus, s-a demontat tot ce se putea demonta și a fost holografiat. Sinclair ne-a fost de mare ajutor... uneori, Marina poate fi chiar utilă. Păcat că nu se silește întotdeauna.

— Te-ai gândit la problemă din punctul de vedere al Marinei? Dumneata, dacă faci o apreciere eronată, pierzi informații. Dacă ei greșesc, pun în pericol întreaga rasă.

— Prostii! O planetă de payeni? Indiferent cât de avansați ar fi, nu există *destui* payeni ca să amenințe Imperiul. Știi asta.

— Este adevărat, și nici eu nu cred că payenii ar constitui o amenințare. Pe de altă parte, însă, nu-mi vine să cred că sunt chiar atât de simpli și deschiși pe cât pari să crezi. Evident, eu am avut mai mult timp în care să reflectez la aspectul acesta...

— Adică? îl îmboldi Horvath.

Îl plăcea pe capelan, care întotdeauna avea idei interesante și povești pe măsură. Era un individ cu care se putea dialoga ușor, i-o cerea profesiunea; totuși, nu era un

preot tipic... și nici un tipic membru obtuz al Marinei.

— Eu unul, zâmbi Hardy, nu-mi pot pune în valoare cunoștințele profesionale. Arheologia lingvistică? Nu voi putea învăța niciodată limbajul payen. Cât despre misiunea primită din partea Bisericii, mă îndoiesc că a exista suficiente dovezi ca să decid *orice*. Calitatea de capelan al navei nu-mi consumă chiar așa de mult timp — în concluzie, ce-mi rămâne de făcut decât să mă gândesc la payeni? — Zâmbi din nou. — Și să meditez la problemele pe care le vor avea misionarii următoarei expediții...

— Crezi că Biserică va trimite o misiune?

— De ce nu? În mod sigur, nu pot ridica niciun fel de obiecții teologice. Probabil că oricum ar fi inutile... — Capelanul chicoti. — Îmi amintesc o anecdotă despre niște misionari ajunși în Rai, care discutau despre ceea ce făcuseră în timpul vieții. Unul dintre ei a spus că el convertise mii de oameni. Altul s-a lăudat că readusese în brațele Bisericii o întreagă planetă de păcătoși. În cele din urmă, s-au întors către ultimul tip de la masa lor și l-au întrebat câte suflete mântuise el. „Unul”, a răspuns individul. Povestea asta are rolul de a ilustra un principiu moral, totuși nu pot să nu mă gândesc că misiunile pe Pay-alfa l-ar putea transpune în... ă-ă-ă... în realitate.

— Domnule capelan, spuse Horvath cu glas apăsător, Biserică va constitui un factor influent în politica pe care Imperiul o va adopta față de payeni. Sunt sigur că dumneata știi că, atunci când își va prezenta raportul la

Noua Romă, cardinalul va ține seama foarte mult de opiniile dumitale. Îți dai seama că tot ceea ce vei concluziona despre payeni va fi la fel de influent... La naiba, mai influent! Va avea mai multă influență decât rapoartele noastre științifice, sau poate chiar decât rapoartele Marinei.

— Îmi dau seama, aprobă Hardy serios, dar este o influență pe care n-am solicitat-o. Totuși, nu pot s-o ignor.

— Bine.

Ministrul nu era un individ insistent, sau încerca să nu fie, deși uneori se lăsa purtat de entuziasm. De când activase în administrația științifică, învățase totuși să lupte pentru bugetele lui. Suspina adânc și-și schimbă tactica.

— Vreau să te rog să mă ajuți cu ceva. Aș dori să iau statuetele astea în Imperiu.

— De ce nu dorești întreaga navă? Eu unul o doresc.

— Hardy mai luă o gură de brandy și-și dresе glasul. Îi venea mult mai ușor să discute despre payeni decât despre politica imperială. — Am observat, rosti el cu subînțeles, că acorzi multă atenție zonelor nedefinite ale figurinelor.

— Așa fac? Se încruntă Horvath. Probabil...

— Pesemne că ai petrecut mult timp gândindu-te la ele. Nu ți s-a părut ciudat că este o altă reticență a payenilor?

— Nu tocmai.

— Mie mi s-a părut. Mă nedumerește.

Horvath ridică din umeri, apoi se aplecă și reumplu

paharele cu brandy. N-avea niciun rost să-l economisească, dacă tot îl abandonau.

— Poate că ei apreciază că viața lor sexuală nu ne privește. *Noi* ce detalii le-am oferit?

— Destule. Eu am avut o căsătorie lungă și fericită. Poate că nu sunt tocmai expert în satisfacțiile sexuale, totuși știu câte ceva ca să-i învăț pe payeni *tot* ce le-ar fi necesar să știe vreodată. Nu le-am ascuns nimic și am înțeles că nici Sally Fowler n-a făcut-o. La urma urmelor, sunt *alieni*... nu putem afirma că-i ispitim cu poftele cărnii.

Rânji larg, iar Horvath îl imită.

— Aici ai dreptate, încuviință gânditor ministrul. Spune-mi, te rog, ceva... de ce a insistat amiralul să distrugă corpurile după înmormântare?

— Păi, cred că... aha! Da! Și nimeni n-a protestat. Nu voiam ca alienii să ne disece camarazii.

— Mai mult ca sigur. N-avem nimic de ascuns, dar ne ferim ca alienii să facă autopsia unor oameni. Un amănunt în privința căruia aș fi putut să fiu de acord cu țarul. Mă întreb acum: nu cumva payenii au o părere similară despre reproducerea lor?

Hardy căzu pe gânduri.

— Știi bine că nu-i imposibil. Multe societăți umane au avut păreri similare despre... să zicem, despre fotografii. Unele nu și-au abandonat părerile respective. — Sorbi din brandy. — Eu totuși nu cred. N-am o ipoteză mai bună, dar nu cred că te-ai apropiat de adevăr. Ceea ce ne trebuie cu adevărat este o discuție serioasă cu un antropolog.

— Blestematul de amiral n-a acceptat s-o lase să vină, mârâi ministrul. Fac prinsoare că încă fierbe de mânie.

10. UN FĂRAȘ DE CIOBURI

Sally nu fierbea de mânie. Epitetele și le epuizase de mult. În vreme ce Hardy, Horvath și ceilalți examinau fericiți cadourile aliene, ea trebuia să se mulțumească cu holografii și rapoarte.

Acum nu se putea concentra. Descoperi că recitise un paragraf de cinci ori și azvârli raportul cât colo. Blestemat fie Rod Blaine! N-avusese niciun drept s-o trateze așa. Din cauza lui, nu mai avea chef de nimic.

În ușa cabinei se auzi o ciocănitură. Deschise repede.

— Da... Ah, salut, Renner!

— Așteptai pe altcineva? Întrebă navigatorul cu subînțeles. Ți-a căzut fața când m-ai văzut. Nu m-am simțit foarte măgulit.

— Scuză-mă. Nu, n-așteptam pe nimeni.

— Lucrai? Întrebă Renner, privind prin cabină.

Biroul fetei, de obicei menținut în perfectă ordine, era acum acoperit de vrafuri de rapoarte, diagrame și imprimare. Unul dintre referatele lui Horvath zăcea pe podea, lângă un batardou. Navigatorul își strâmbă buzele în rânjetul său specific.

Sally îi urmări privirea și se îmbujora.

— Nu cine știe ce, recunosc eu ea.

Renner îi spusese că intenționa să treacă pe la Rod și acum față aștepta să-i spună ceva. Așteptă zadarnic. În cele din urmă, cedă.

— Perfect. Eu nu mă pot concentra, iar el ce face?

— Este un făraș de cioburi.

— Cum?! Exclamă ea îngrozită.

— Din cauza navei pe care a pierdut-o. Bineînțeles că n-are motive de fericire. Ascultă-mă: să nu crezi pe nimeni care-ți spune că pierderea unei nave seamănă cu pierderea unei soții. Nu-i adevărat. Aduce mai degrabă cu a-ți vedea distrusă planeta natală.

— Este... Crezi că pot face ceva?

Renner o privi fix.

— Bineînțeles că poți. Te-ai putea duce să-l ții de mână, pentru Dumnezeu! Sau, pur și simplu, să stai alături de el. Dacă se holbează la un perete când ești în aceeași cabină cu el, înseamnă c-a fost lovit în luptă.

— Lovit? Parcă nu era rănit...

— Evident că nu! Voiam să zic că-nseamnă că-i... Nu contează. Uite ce-i, eu zic că ajunge să te duci și să-i bați la ușă – ești de acord?

O conduse pe fată pe coridor și, fără să-și dea seama prea bine ce se întâmpla, Sally se trezi împinsă spre capătul acestuia. Întrucât privea nedumerită, Renner îi indică ușa, apoi adăugă:

— Eu am plecat să beau o cafea.

„Asta-i bună”, se înfurie pe moment ea, „navigatorii comerciali au ajuns să-i învețe pe aristocrați cum să se poarte între ei!” N-avea totuși rost să rămână pe coridor, așa că bătău la ușă.

— Intră... Intră repede.

— Salut! „Dumnezeule, arată teribil! Și uniforma aia largă – trebuie aranjată *cumva*” Deranjez?

— Nu, mă gândeam la ceva ce mi-a spus Renner. Știai că, în ciuda aparențelor, tipul crede cu adevărat în Imperiu?

Fata privi în jur, căutând un scaun. Era inutil să aștepte să fie invitată. Se așeză.

— La urma urmelor, nu-i ofițer de Marină?

— Sigur că da, *sprijină* Imperiul, altfel nu s-ar fi înrolat... dar vreau să spun că el crede realmente că noi știm ce facem. Uluitor!

— Și nu știm? Întrebă ea, cu un aer nesigur. Dacă nu știm, întreaga rasă umană o să aibă probleme majore.

— Mi-aduc aminte că eu credeam că știu.

Era de-a dreptul ridicol! Existau nenumărate subiecte care puteau fi discutate cu singura fată de pe o rază de zece parseci, înainte de a ajunge la teorii politice.

— Arăți foarte bine. Cum reușești? Trebuie să fi pierdut totul...

— Nu, am geanta de voiaj de care nu mă despart niciodată. Hainele cu care am fost la payeni, ții minte? — Nu se mai putu abține și izbucni în râs: — Rod, ai idee ce caraghios arăți în uniforma căpitanului Mihailov? Voi doi n-aveți aceleași măsuri, indiferent de *dimensiunea* spațială în care aș privi. Hei! Termină! Rod Blaine, sper că nu-ncepi iarăși să te holbezi la gândurile tale!

Se încruntă spre el. Dură câteva clipe, dar câștigă. O știi în clipa când Rod coborî privirea spre faldurile imense

pe care și le îndesase în centură, ca să nu mai pară că se îmbrăcase cu un cort. Treptat, tânărul începu să zâmbească.

— Nu cred că voi fi nominalizat printre nobilii cei mai bine îmbrăcați, așa-i?

— Nu.

Rămaseră tăcuți, în vreme ce Sally se strădui din răspuțuri să se gândească la alt subiect de conversație. „La naiba, de ce-mi vine atât de greu să stau de vorbă cu el?! Unchiul Ben zice că vorbesc prea mult, iar acum nu știu ce să spun!”

— Ce anume ți-a spus Renner?

— Mi-a reamintit de îndatoririle mele. Uitasem că mai am și așa ceva. Cred însă că are dreptate... viața continuă chiar și pentru un căpitan care și-a pierdut nava...

Altă tăcere, făcând și mai încărcată atmosfera din cabină. „Ce să spun acum?”

— Ai... ai navigat mult cu *MacArthur*, așa-i?

— Trei ani. Doi ani ca ofițer de cart și secund, apoi un an în calitate de căpitan. Acum, ea nu mai există... prefer alt subiect. Tu cu ce te-ai ocupat?

— Nu ții minte? M-ai rugat chiar tu – am studiat datele de pe Pay-alfa și rapoartele referitoare la nava-cadou... și m-am gândit ce i-aș putea spune amiralului ca să-l conving că *trebuie* să-i luăm cu noi pe ambasadorii payeni. Trebuie să-l convingem, Rod, nu se poate altfel, îmi pare rău că discutăm mereu despre aceleași subiecte, dar vom avea timp de altele după ce ieșim din sistemul Pay.

„Și, slavă cerului, o să ai timp și de mine, acum, că *MacArthur* nu mai există. Adică, așa sper. Să fiu sinceră, sunt nițeluș încântată că rivala mea a dispărut. În niciun caz însă nu trebuie să-l las măcar să bănuiască faptul că mi-ar putea trece prin minte așa ceva.”

— Acum a mai rămas tare puțin timp și n-am absolut nicio idee... Tânărul își frecă șaua nasului. „Este timpul să-l abandonezi pe Căpitanul Măcinat de Suferință și să-ncepi să te porți ca viitorul al XII-lea marchiz, nu crezi?”

— Bine, Sally. Să vedem cu ce argumente putem veni. Asta numai cu condiția de a-l lăsa pe Kelley să ne servească masa aici.

Fata surâse larg.

— Lord Blaine, batem palma!

11. NEMULȚUMIREA NEGUSTORULUI

Horace Bury nu era un om fericit.

Dacă echipajul lui *MacArthur* nu fusese unul dintre cele mai amabile, cei de pe *Lenin* se dovedeau mult mai nesuferiți. Erau de pe Sf. Ekaterina, fanatici imperiali, și fuseseră aleși om cu om de către amiral și căpitan. Până și Frățiile spartane ar fi fost mai ușor de influențat.

Bury știuse toate astea din capul locului, însă era stăpânit de impulsul blestemat de a-și domina și controla mediul în absolut toate circumstanțele în care s-ar fi aflat, și în plus n-avea nimic cu care să-și umple timpul.

Statutul său la bord devenise și mai ambiguu decât până atunci. Mihailov și Kutuzov știau că el trebuia să rămână sub jurisdicția directă a lui Blaine, fără să fie acuzat de vreun delict, dar în același timp fără să i se acorde libertatea. Mihailov rezolvase problema, atribuindu-i lui Bury o gardă personală dintre pușcașii aflați sub comanda lui Kelley. Ca atare, ori de cât ori părăsea cabina, levantinul nu rămânea o clipă singur.

Încercase să discute cu echipajul lui *Lenin*, dar puțini se opriseră ca să-l asculte. Poate că auziseră zvonuri despre ce le-ar fi putut oferi și se temeau să nu fie raportați de pușcașii de pe *MacArthur*. Sau poate că-l suspectau de trădare și-l urau.

Un comerciant trebuie să aibă răbdare, iar Bury își depășea mulți confrăți în această privință. Chiar și așa, îi

venea greu să se stăpânească atunci când nu putea controla absolut nimic. Când nu putea decât să stea locului și să aștepte, temperamentul lui iritabil izbucnea în accese de furie și urlete, soldate cu distrugerea mobilierului, dar niciodată în public. În exteriorul cabinei sale, Bury era calm și relaxat, un cozeur iscusit, care se simțea în largul lui chiar și cu – sau mai ales cu - amiralul Kutuzov.

Avea astfel posibilitatea de a veni în contact cu ofițerii lui *Lenin*, dar aceștia se comportau extrem de oficial și deveneau brusc ocupați când dorea să stea de vorbă cu ei. În scurtă vreme, Bury constată că existau doar trei subiecte inofensive: jocurile de cărți, payenii și ceaiul. Dacă *MacArthur* funcționase practic pe bază de cafea, combustibilul lui *Lenin* era ceaiul, iar băutorii de ceai cunosc mai multe despre pasiunea lor decât consumatorii de cafea. Navele lui Bury transportau și ceai, așa cum transportau absolut orice mărfuri pentru care existau oameni doriți să plătească, totuși comerciantul nu ducea cu el așa ceva, și de altfel nici nu bea.

Ca atare, Bury fu nevoit să petreacă ore nesfârșite la masa de bridge; ofițerii, atât de pe *MacArthur*, cât și de pe *Lenin*, erau încântați să vină, câte trei, în cabina lui, întotdeauna mai puțin ticsită decât salonul gradaților. De asemenea, putea discuta cu ei despre payeni; veneau întotdeauna în grupuri și erau mereu curioși, mai ales cei de pe *Lenin*. După zece luni petrecute în sistemul Pay, majoritatea nu văzuseră încă un payen. Toți doreau să

audă diverse lucruri despre alieni, iar Bury era pregătit să le povestească.

Intervalele dintre partide se prelungeau, pe măsură ce levantinul vorbea înflăcărat despre Pay-alfa, despre medyatorii care puteau citi gândurile, deși afirmau contrariul, despre grădina zoologică, despre Castel, sau despre proprietățile „baronilor”, cu aspectul lor fortificat - evident, lui Bury nu-i scăpase așa ceva din vedere. Apoi conversația luneca spre pericole. Payenii nu propuseseră arme pentru vânzare și nici măcar nu-și arătaseră armamentul, deoarece plănuiau un atac și doreau ca natura lui să rămână o surpriză. Ei strecuraseră cafeniii cei mici la bordul lui *MacArthur* - fusese chiar cea dintâi acțiune a primului payen pe care-l întâlniseră – și creaturile acelea, aparent plăcute și gata să ofere ajutor, puseseră stăpânire pe navă, fiind cât p-aci să evadeze cu toate secretele militare ale Imperiului. Doar vigilența amiralului Kutuzov împiedicase catastrofa.

În plus, payenii se considerau mai inteligenți decât oamenii. Îi socoteau pe aceștia niște animale ce trebuiau îmblânzite, transformate în altă subspecie care să-i slujească pe stăpînii aproape invizibili.

Bury povestea despre payeni și-i ura. Prin minte îi fulgerau imagini ale lor, uneori pur și simplu când se gândea la ei, alteori nopțile, când încerca să adoarmă. Avea coșmaruri cu un costum blindat de pușcaș, care se apropia de el, venindu-i din spate, și prin vizorul căruia putea vedea scânteind trei perechi de ochișori. Uneori,

visul se încheia într-un nor de alieni cu câte șase membre subțiri zvârcolindu-se, murind în vid, rotindu-se în jurul unui țeste de om – atunci Bury adormea. Alteori, însă, coșmarul se sfârșea cu Bury urlând fără glas spre gările lui *Lenin*, în vreme ce costumul pătrundea în navă, iar comerciantul se deștepta scăldat în sudori reci. Cei de pe Sf. Ekaterina trebuiau avertizați în privința primejdiei.

Ei îl ascultau, dar nu-l credeau, iar Bury își dădea seama. Îl auziseră răcnind înainte de a sui la bord, îl auziseră zbierând nopțile și-l credeau nebun.

Nu numai o dată, Bury îi mulțumise lui Allah pentru Buckman. Astrofizicianul era un individ excentric, dar Bury putea sta de vorbă cu el. La început, „garda de onoare” a pușcașilor care păzea cabina comerciantului îl nedumerise pe Buckman, dar nu după mult timp ajunsese s-o ignore, la fel cum ignora majoritatea activităților inexplicabile ale altor oameni.

Buckman parcursese lucrările payenilor despre Ochiul lui Murcheson și Coalsack.

— Exceptionale! Există unele aspecte pe care vreau să le verific personal și nu sunt sigur în legătură cu câteva afirmații ale lor... dar blestematul ăsta de Kutuzov nu-mi permite accesul la telescoapele lui *Lenin*.

— Este posibil ca payenii să fie mai inteligenți decât noi?

— Cei cu care am avut contact sunt în mod clar mai inteligenți decât majoritatea oamenilor pe care-i cunosc. Ia-l, de pildă, pe cumnatu-meu... Vorbești însă în general,

nu? — Buckman își frecase falca gânditor. — S-ar putea să fie mai inteligenți decât mine. Au realizat niște lucruri excepționale, totuși sunt mai mărginiți decât își dau seama. În milioanele lor de ani, au avut ocazia să studieze doar două stele apropiate.

Definiția inteligenței în concepția lui Buckman era una limitată.

Bury abandonase repede încercarea de a-l avertiza pe astrofizician împotriva amenințării reprezentate de payeni. Și Buckman îl considera nebun pe comerciant, dar aplica o etichetă similară tuturor oamenilor.

„Slavă lui Allah pentru el!”

Ceilalți savanți civili erau îndeajuns de prietenoși, dar, cu excepția lui Buckman, toți doreau un singur lucru de la Bury: analiza posibilităților comerciale cu payenii. Bury le-o putea rezuma în șase cuvinte: *Omorâți-i, înainte să ne omoare ei!* Până și Kutuzov aprecia judecata respectivă ca fiind nejustificată.

Amiralul îl asculta cu destulă politețe și Bury spera că-l convinsese că ambasadorii payeni trebuiau ignorați, că numai niște idioți ca Horvath ar fi adus inamici la bordul singurei nave care putea avertiza Imperiul în privința alienilor; totuși, nu era sigur de reușită.

Una peste alta, se dovedea o ocazie superbă ca Horace Bury să exerseze răbdarea. Dacă răbdarea lui se fisura vreodată, doar Nabil putea s-o știe; iar pe Nabil nu-l mai surprindea nimic.

12. CONSILIUL DE RĂZBOI

În salonul oficial al lui *Lenin* se afla un tablou al împăratului. Leonidas al IX-lea privea de deasupra mesei lungi cu tăblie din oțel, fiind încadrat de drapele imperiale și stindarde de luptă. Imagini din bătălii celebre din primul și al doilea Imperiu atârnav pe toate batardourile, iar într-un colț o candelă ardea în fața icoanei Sfintei Ekaterina. Există chiar și un sistem special de ventilație pentru ca flacăra să nu se stingă în imponderabilitate.

Ori de câte ori privea icoana, Hardy zâmbea fără să vrea. Ideea unei asemenea reprezentări la bordul unei nave botezate *Lenin* era extrem de amuzantă; fie că amiralul nu avea habar de istoria comunismului – la urma urmelor, acesta existase într-un trecut *foarte* îndepărtat –, fie că simpatiile sale naționaliste rusești treceau peste orice. Probabil că prima ipoteză era cea adevărată, întrucât pentru mulți imperiali Lenin era numele unui erou din trecut, cunoscut mai degrabă prin legendă. Existau mulți eroi similari: Cezar, Ivan cel Groaznic, Napoleon, Churchill, Stalin, Washington, Jefferson, Trotski, toți mai mult sau mai puțin contemporani (doar istoricii cunoșteau adevărul). Istoria pre-atomică tinde să se condenseze, atunci când este privită de la suficientă distanță.

Salonul începu să se umple cu ofițeri și savanți. Pușcașii rezervaseră două scaune, în capul mesei și locul din dreapta, deși Horvath încercase să se așeze acolo.

Ministrul înălțase din umeri când pușcașul se împotravisese, potopindu-l cu un șuvoi de fraze în limba rusă, după care se îndreptase spre capătul opus al mesei, de unde ridicase un biolog, apoi alungase alt civil de pe scaunul din dreapta sa, și-l invitasese pe Hardy acolo. Dacă amiralul dorea să se joace de-a prestigiul, n-avea decât, însă Horvath era suficient de versat în această privință.

Îi privi pe ceilalți intrând. Cargill, Sinclair și Renner sosiră împreună. Fură urmați de Sally Fowler și de căpitanul Blaine. „Curios”, se gândi Horvath, „că Blaine putea acum intra într-o cabină fără niciun ceremonial.” Un pușcaș le indică locurile din stânga capului mesei, dar Rod și Sally se așezară la mijlocul acesteia. „El și-o poate îngădui”, își spuse ministrul. „S-a născut în elită. Ei bine, așa va fi și fiul meu. Ceea ce am realizat în expediția asta ar trebui să fie îndeajuns ca să mă înscrie pe prima listă de înnobilări...”

— Atențiune!

Ofițerii se ridicară în picioare, urmați de majoritatea civililor. Horvath se gândi o clipă, apoi se sculă și el. Privi spre ușă, așteptându-se să-l vadă pe amiral, însă în salon apăru doar căpitanul Mihailov.. „Așadar, mai repetăm ceremonialul o dată!”

Kutuzov îi păcăli însă. Exact când Mihailov se așeza, intră atât de rapid încât pușcașul de la ușă nici nu avu timp să-l anunțe, înainte ca amiralul să li se adreseze:

— Luați loc, domnilor.

Dacă cineva dorise să-l ignore cu dispreț, trebuia să

aștepte altă ocazie.

— Secundul Borman va da citire dispozițiilor viceregelui, anunță Kutuzov.

— Secțiunea 12. Consiliul de război. Paragraful 1: „Amiralul aflat la comandă va solicita opiniile ofițerilor de pe *MacArthur* și a șefilor de departamente științifice, cu excepția cazurilor când amiralul consideră că aceasta poate pune în pericol, prin întârziere nejustificată, siguranța navei *Lenin*.” Paragraful 2: „Dacă șeful expediției științifice are opinii diferite de ale amiralului aflat la comandă, el poate solicita oficial convocarea unui consiliu de război care să-l asiste pe amiral. Șeful expediției științifice poate să...”

— Ajunge, întrerupse Kutuzov. Conform acestor dispoziții și în urma solicitării oficiale a Ministrului Științelor, a fost convocat prezentul consiliu de război care să ofere sugestii privind problema alienilor care au cerut să fie transportați în Imperiu. Dezbaterile vor fi înregistrate. Domnule ministru, ai cuvântul!

„Dumnezeule”, se gândi Sally. „Parcă am fi la altarul Sf. Petru, la masa din Noua Romă! Formalismul ăsta înghețat are rolul să-i intimideze pe toți cei ale căror opinii diferă de ale lui Kutuzov.”

— Mulțumesc, domnule amiral, rosti politicoș Horvath. Ținând seama de faptul că s-ar putea să urmeze o ședință lungă – la urma urmelor, s-ar putea să fie hotărârea cea mai importantă pe care o vom lua vreodată –, consider că ar fi binevenite unele întăritoare. Căpitane Mihailov,

stewarzii dumitale ne pot aduce cafele?

Kutuzov se încruntă, dar nu avu niciun motiv ca să respingă solicitarea.

Cererea avu rolul de a destinde frunțile. Stewarzii agitându-se aferăți și aromele de cafea și ceai destrămară mare parte din formalitatea rece, așa cum sperase Horvath.

— Mulțumesc, zâmbi el larg. După cum știți cu toții, payenii ne-au solicitat să transportăm trei ambasadori în Imperiu. Mi s-a spus că ei vor deține împuterniciri absolute de a reprezenta civilizația Pay, de a semna tratate de comerț și colaborare, de a aproba programe de cooperare... nu mai trebuie să le enumăr pe toate. Avantajele de a fi prezentați viceregelui mi se par evidente. Suntem cu toții de acord?

Se auzi un murmur general de aprobare. Kutuzov rămase rigid, cu ochii negri mijiți sub sprâncenele stufoase și chipul ca o mască din lut stacojiu.

— Perfect, continuă Horvath. Mi se pare firesc ca, dacă există posibilitatea, să ne manifestăm amabilitatea față de ambasadorii payeni. Nu ești de acord, domnule amiral?

„Îl prinde în propria-i capcană”, se gândi Sally. „Dezbaterile se înregistrează și va trebui să fie logic și explicit.”

— Am pierdut-o deja pe *MacArthur*, mormăi Kutuzov. Ne-a mai rămas doar nava aceasta. Domnule ministru, n-ai fost prezent la reuniunea în care viceregele Merrill a stabilit detaliile expediției?

— Ba da...

— Eu n-am participat, dar am consultat înregistrările. Nu s-a exprimat clar că, în niciun fel de circumstanțe, *Lenin* nu va lua alieni la bord? Mă refer la ordinul direct al viceregelui.

— Este adevărat, domnule amiral. Contextul însă era la fel de clar. La bordul lui *Lenin* nu aveau să fie luați alieni, deoarece exista posibilitatea ca ei să fie ostili. În felul acesta, indiferent ce s-ar fi întâmplat, *Lenin* avea să rămână în siguranță. Noi știm însă acum că payenii *nu* sunt ostili. În ordinele finale, Înălțimea Sa a lăsat decizia în seama dumatăle – în dispozițiile scrise ale viceregelui, nu se consemnează o asemenea interdicție.

— Dar a lăsat decizia în seama mea, repetă Kutuzov triumfător. Nu înțeleg prin ce diferă aceasta de dispozițiile verbale. Căpitane Blaine, și dumneata ai fost prezent. Greșesc eu, sau înălțimea Sa a precizat „în niciun fel de circumstanțe, *Lenin* nu va lua alieni la bord”?

Rod înghiți un nod dureros.

— Așa este, dar...

— Cred că problema este încheiată, îl opri Kutuzov.

— Cătuși de puțin, interveni prompt Horvath. Căpitane Blaine, doreai să continui? Te ascultăm.

Salonul amuți. „Va vorbi?” se întrebă Sally. „Cu ce l-ar putea speria țarul? Îi poate face viața mizerabilă în Marină, însă...”

— Doream să spun, domnule amiral, că înălțimea Sa nu a dat ordine, ci a trasat niște linii generale de acțiune.

Cred că dacă ar fi dorit ca dumneata să acționezi exclusiv în spiritul lor, le-ar fi consemnat în dispozițiile scrise.

„Bravo!” îl încuraja fata în gând.

Ochii lui Kutuzov se îngustară și mai mult. Făcu semn unui steward să-i toarne ceai.

— Cred că subestimezi încrederea pe care înălțimea Sa o are în judecata dumitale, adăugă Horvath.

Sunase complet lipsit de sinceritate și ministrul își dădu seama de asta de îndată ce vorbise. Ideea ar fi trebuit subliniată de altcineva – de Hardy sau poate de Blaine –, însă Horvath se temuse să-i abordeze în vederea ședinței. Ambii erau mult prea independenți.

— Mulțumesc, rânji Kutuzov. Poate că are mai multă încredere în mine decât în dumneata, domnule ministru. Perfect! Ai demonstrat că pot acționa împotriva dorințelor formulate de vicerege. În mod evident, nu voi proceda așa fără motive bine întemeiate și trebuie să mă convingi în privința necesității respective. Ambasadorii pot fi aduși în Imperiu de următoarea expediție.

— Crezi că-i vor mai trimite după o asemenea insultă? izbucni Sally și toți întoarseră capetele spre ea. Domnule amiral, payenii n-au solicitat mare lucru, ci un lucru cât se poate de rezonabil.

— Crezi că vor fi ofensați de refuzul nostru?

— Nu știu, domnule amiral. S-ar putea... Da, s-ar putea să fie foarte ofensați.

Kutuzov încuviință din cap, ca și cum asta putea înțelege.

— Poate că, dacă-i lăsăm aici, ne expunem unui risc mai mic, lady Fowler. Domnule Cargill, ai încheiat studiul pe care l-am solicitat?

— Da, domnule amiral. — Cargill începu plin de entuziasm: — Am plecat de la premisa că payenii dețin secretele Câmpului și generatorului și am estimat potențialul lor militar în aceste circumstanțe. Le-am extrapolat forța navală...

Făcu un semn și pe ecranul intercomului apăru un grafic. Capetele se întoarseră în direcția respectivă și urmă un moment de tăcere ce trăda uimirea. Cineva icni.

— Așa multe?!

— Dumnezeu!

— Este mai mare decât flota Sectorului...

Curbele creșteau abrupt la început, indicând convertirea navelor payene de pasageri și mărfuri în nave militare. Urma apoi un palier constant, după care curbele urcau iarăși.

— Se poate vedea că amenințarea este destul de evidentă, rosti Cargill. În doi ani, payenii ar putea deține o flotă care să constituie un adversar redutabil pentru întreaga Flotă imperială.

— Ridicol! protestă Horvath.

— Nu, domnule ministru. Am fost destul de conservator în estimarea pe care am făcut-o în privința capacităților lor industriale. Deținem înregistrările emisiilor de neutrini și o estimare destul de corectă asupra energiei pe care o produc payenii — numărul centralelor de fuziune,

emisiile termice – și am apreciat că nu vor obține eficiențe superioare alor noastre, deși personal bănuiesc că o pot face. În niciun caz nu duc lipsă de mână de lucru calificată.

— De unde fac rost de metale? întrebă de Vandalia. — Geologul părea surprins. — Au extras *totul* din planetă și, dacă putem crede ce ne-au spus, și din asteroizi.

— Convertirea obiectelor existente. A bunurilor de lux. A vehiculelor în exces. În clipa de față, fiecare stăpyn are un parc auto ce poate fi extins. Vor fi nevoiți să renunțe la unele lucruri, dar nu uitați – payenii dețin *toate* metalele unui sistem solar deja exploatat. — Cargill răspundea prompt, ca și cum s-ar fi așteptat la toate întrebările acelea. — O flotă spațială întrebuintează mult metal, dar, dacă se ține seama de resursele întregii societăți industriale, asta nu înseamnă mare lucru.

— În regula! izbucni Horvath. Sunt de acord cu estimările privind *capacitatea*. Dar cum naiba poți estima o amenințare? Payenii nu constituie o amenințare.

Cargill păru ușor perturbat.

— Termenul este unul tehnic. În contrainformații, „amenințare” se referă la capacitatea...

— Dar nu la intenții! Mi-ai mai spus asta. Domnule amiral, toate acestea nu înseamnă decât că *ar fi bine* să fim politicoși cu ambasadorii lor, ca să *nu* înceapă să construiască nave de război.

— Interpretarea nu-mi aparține, replică Kutuzov. — Părea mai puțin dictatorial acum; glasul îi era mai stăpânit, deși nu era limpede dacă dorea să-i convingă pe ceilalți,

sau fiindcă se simțea încrezător. — Pentru mine, înseamnă că trebuie să ne luăm toate măsurile de precauție, pentru a-i opri pe payeni să afle secretul Câmpului Langston.

În salon se lăsa tăcerea. Graficele lui Cargill erau înspăimântătoare prin simplitatea lor. Potențial vorbind, flota payeana depășea ca număr flotele imperiale și pe cele ale rebelilor laolaltă.

— Rod, șopti Sally, are dreptate?

— Cifrele sunt corecte, totuși... Da, asta-i! Domnule amiral, oricum nu sunt sigur că putem proteja Câmpul.

Fără un cuvânt, Kutuzov se răsuci spre el și-l privi întrebător.

— În primul rând, continuă tânărul, există posibilitatea ca payenii să fi obținut deja secretul de la cafenii. — Un rictus de suferință îi traversă chipul și el se strădui din răspuțeri să nu-și ridice degetul că să-și frece șaua nasului. — Nu cred c-au făcut-o, totuși posibilitatea rămâne ca atare. Pe de altă parte, l-ar fi putut obține de la sublocotenenții care au dispărut. Atât Whitbread, cât și Staley cunoșteau destule ca să le ofere o bază de plecare...

— Potter cunoștea chiar mai multe, interveni Sinclair. Era un băiat foarte studios.

— Deci și Potter, zise Rod. Eu unul nu cred că s-ar fi petrecut așa ceva, dar posibilitatea rămâne.

— Ridicol...

— La fel de paranoic ca și țarul...

— Sunt morți...

Câțiva civili vorbiseră simultan și Sally se întrebă ce avea de gând Blaine.

— În esență, payenii știu pur și simplu de existența Câmpului. Cu toții am văzut ce pot construi ei: suprafețe lipsite de frecare, permeabilități diferențiale, realinierea structurilor moleculare... Uitați-vă ce au făcut creaturile acelea mici cu generatorul lui *Macarthur*! Domnule amiral, vorbind cu toată sinceritatea și ținând seama de faptul că ei știu că acest Câmp se poate realiza, rămâne doar o chestiune de timp înainte ca inginerii lor să-l construiască. Prin urmare, deși protejarea secretelor noastre tehnologice este extrem de importantă, nu poate fi singurul factor de care trebuie ținut seama.

În jurul mesei se auziră murmure surescitate, însă amiralul nu le băgă în seamă. Părea să se gândească la vorbele lui Rod.

Horvath deschise gura să intervină, apoi se răzgândi. Blaine izbutise primul să-l reducă la tăcere pe Kutuzov, și ministrul era îndeajuns de realist ca să înțeleagă că oricare dintre observațiile sale va fi respinsă automat. Îi făcu semn cu cotul lui Hardy.

— N-ai nimic de spus? îl imploră.

— Putem adopta orice măsuri de precauție, vorbi Sally. Indiferent dacă au crezut-o sau nu, payenii acceptă povestea cu epidemia. Au declarat că se așteaptă ca ambasadorii lor să fie ținuți în carantină - sunt sigură, domnule amiral, că nu pot scăpa de sub supravegherea

gărzilor dumitale. În plus, nu vor rămâne multă vreme la bord, deoarece vom putea efectua Saltul imediat după îmbarcarea lor.

— Asta-i adevărat, o susținu capelanul. Evident, este posibil să-i irităm și mai mult pe payeni, luându-i pe ambasadori... fără să-i mai aducem înapoi.

— N-am putea face *una ca asta*! protestă Horvath.

— Ba da, domnule ministru. Să fim realiști. Dacă Maiestatea Sa decide că payenii sunt periculoși, iar Marina hotărăște că ei știu prea multe, este posibil să nu li se mai îngăduie să se întoarcă.

— Prin urmare, prelua Sally ștafeta, nu există absolut niciun risc. *Lenin* nu poate fi amenințat de niște payeni ținută în carantină. Domnule amiral, opinez că îmbarcarea ambasadorilor reprezintă un risc mai mic. În felul acesta, nu riscăm să-i ofensăm până ce prințul Merrill – sau Maiestatea Sa – va lua o decizie în privința viitorului lor.

— Mda, făcu Kutuzov sorbind din ceai. Ești convingătoare, lady Fowler. Ca și dumneata, căpitane Blaine. — Tăcu câteva clipe. — Domnul Bury n-a fost invitat la acest consiliu. Cred că a sosit momentul să auzim și opiniile sale. Boțman, convoacă-l, te rog!

Așteptară. Tăcerea fu întreruptă de o serie de conversații purtate în șoaptă în jurul mesei.

— Rod, ai fost *exceptional*, surâse Sally. — Întinse brațul pe sub masă și-l strânse de mână: – Mulțumesc!

Bury intră, urmat de inevitabilii pușcași. Kutuzov le făcu acestora semn să se retragă și comerciantul rămase în

picioare, clipind nedumerit. Cargill se sculă și-i oferă locul său, iar Borman rezumă discuțiile. Dacă fusese surprins de cele auzite, comerciantul nu se trăda prin nimic, păstrându-și expresia politicoasă și atentă.

— Îți solicit opinia, domnule Bury, rosti Kutuzov, după ce secundul termină de vorbit. Mărturisesc că eu unul nu doresc prezența acestor creaturi la bordul navei. Cel puțin, deocamdată. Câtă vreme ele nu constituie o amenințare la securitatea lui *Lenin*, nu cred că sunt justificat să refuz solicitarea domnului ministru.

— Aha! — Bury își mângâie barba, străduindu-se să-și ordoneze ideile. — Cei de față știu că, în opinia mea, payenii pot citi gândurile?

— Asta-i ridicol! pufni Horvath.

— N-aș zice, domnule ministru, replică netulburat Bury. Poate că este improbabil, da, deși există mărturii ale unei capacități umane similare mai degrabă nesigure. — Horvath vru să intervină, dar comerciantul continuă repede: — Desigur, mărturiile nu sunt concludente, dar ele există. De asemenea, prin cititul gândurilor, eu nu implic în mod necesar telepatia. Să nu uităm un aspect: talentul payenilor în studierea oamenilor este atât de mare, încât ei pot realmente juca rolul persoanei studiate, ba chiar atât de bine încât diferențele nu pot fi detectate. Singurul aspectul îi poate trăda. De câte ori ați văzut soldați și pușcași ascultând în mod reflex ordinele unui payen care imita un ofițer?

— La subiect! mormăi Horvath.

În privința aceea, nu putea nega; spusele lui Bury erau cunoscute de toți.

— Așadar, fie că o fac prin telepatie, fie prin identificarea perfectă cu ființele omenești, ei citesc gândurile. În felul acesta, sunt cele mai convingătoare creaturi pe care le-am întâlnit și pe care le vom întâlni vreodată. Ei știu cu exactitate ce anume ne motivează și care sunt argumentele pe care să le folosească.

— Pentru Dumnezeu! izbucni Horvath. Susții că ne vor convinge să *preia* controlul lui *Lenin*?

— Poți fi sigur că n-o vor face? Poți fi *sigur*, domnule ministru? Hardy își dresе glasul. Toți se întoarseră spre capelan și acesta păru stingherit, apoi surâse.

— Dintotdeauna am știut că studiul clasicilor va avea și o valoare practică. Dintre cei prezenți, este cineva care să cunoască bine *Republica* lui Platon? Nu, bineînțeles... Ei bine, în chiar prima pagină, Socrate, despre care se consideră că a fost cel mai convingător individ ce a trăit vreodată, află de la prietenii săi că fie va înnopta de bunăvoie cu ei, fie îl vor sili s-o facă. Socrate întreabă, în mod rezonabil, dacă nu există alternativă – dacă nu-i poate convinge să-l lase să plece acasă. Răspunsul, desigur, este că n-o poate face, pentru că prietenii nu-l vor asculta.

Tăcu și în salon se lăsă liniștea.

— Aha, făcu Sally. *Sigur că da!* Dacă payenii nu-i vor întâlni niciodată pe amiralul Kutuzov sau pe căpitanul Mihailov – sau pe nimeni altul din echipajul lui *Lenin* –,

cum i-ar putea convinge de *indiferent ce anume*? Domnule Bury, doar nu-ți imaginezi că ar putea convinge echipajul lui *MacArthur* să se răscoale?

— Lady, ridică Bury din umeri, cu tot respectul, te-ai gândit vreo clipă ce pot oferi payenii? Bogății mai mari decât tot ce există în Imperiu! Se știe că oamenii s-au lăsat corupți pentru mult mai puțin...

„I-ai corupt chiar tu”, își spuse fata.

— Dacă sunt atât de pricepuți, de ce n-au făcut-o deja?

Tonul lui Renner fusese ironic, aproape batjocoritor. Ținând seama de faptul că avea să părăsească Marina aproape imediat ce ajungeau la Noua Scoție, navigatorul își putea permite orice acțiune care nu-i aducea o acuzare oficială.

— Poate că până acum n-a fost necesar, sugeră Bury.

— Este mai probabil că n-o pot face, replică Renner. Iar dacă pot citi gândurile, atunci cunosc deja toate secretele noastre. Au lucrat alături de Sinclair, care știe cum să repare absolut orice echipament din Marină... au avut un *fyunch* (clic) asociat lordului Blaine, care știe toate dedesubturile politice...

— N-au fost niciodată în contact direct cu căpitanul Blaine, îi reaminti comerciantul.

— Dar au avut-o pe lady Fowler atâta timp cât le-a trebuit, chicoti Renner, iar dânsa cunoaște politica imperială mult mai bine decât oricare dintre noi. Domnule Bury, payenii sunt pricepuți, dar nu chiar *atât de* pricepuți în a convinge sau a citi gândurile.

— Sunt înclinat să-i dau dreptate domnului Renner, încuviință capelanul, deși n-ar trebui să renunțăm nici la precauțiile sugerate de lady Fowler. Limitarea contactului cu alienii la câteva persoane – eu, de pildă. Mă îndoiesc că m-ar putea corupe, și chiar dacă ar face-o, nu deține autoritate de comandă. O altă persoană ar fi chiar domnul Bury, dacă va fi de acord. Dacă nu, îl propun pe domnul ministru sau pe alt savant cu acces la aparatură complexă. În niciun caz soldați sau pușcași, exceptând, desigur, gărzile directe și pe cele care îi monitorizează prin intercom. Poate că nu va fi tocmai grozav pentru payeni, însă s-ar reduce pericolul pentru *Lenin*.

— Mda, zise Kutuzov. Alte opinii, domnule Bury?

— Vă repet – sunt periculoși! Capacitățile lor tehnologice depășesc orice imaginație. Allah milostiv, cine poate ști ce sunt în stare să construiască din obiecte inofensive? Arme, echipamente de comunicație, de evadare...

Calmul comerciantului se destrăma – el se strădui cu disperare să-și mențină stăpânirea de sine.

— Îmi retrag propunerea ca domnul Bury să aibă acces la payeni, rosti încetișor Hardy. Mă îndoiesc că ei ar supraviețui acestei experiențe. Mă scuzi, domnule Bury!

Bury mormăi ceva în arabă, dându-și prea târziu seama că Hardy era lingvist.

— În niciun caz, zâmbi capelanul. Îmi cunosc *foarte* bine genealogia.

— Domnule amiral, spuse Bury, îmi dau seama că

n-am fost suficient de convingător. Regret, deoarece pentru prima dată n-am avut alte motivații decât binele Imperiului. Dacă m-ar fi interesat exclusiv profitul, nu mi-ar fi păsat – remarcasem imediat potențialul comercial și câștigurile pe care le puteam obține de pe urma payenilor. Îmi consider însă cea mai mare amenințare cu care s-a confruntat vreodată rasă umană.

— Da, roști apăsător Kutuzov. În privința aceasta, am putea fi de acord, dacă adaug un cuvânt: amenințare *potențială*. În clipa de față, noi analizăm care este riscul cel mai mic și, dacă pentru *Lenin* nu există un risc, sunt de acord că riscul cel mai mic este de a-i lua la bord pe ambasadori, în condițiile propuse de domnul capelan. Accepți, domnule ministru?

— Dacă este singura modalitate prin care-i putem lua la bord – da. Apreciez, totuși, că este rușinos să-i tratăm în felul...

— Bine. Căpitane Blaine, ești de acord? Rod își frecă șaua nasului.

— Da, îmbarcarea lor constituie un risc mai mic. Dacă payenii sunt o amenințare, n-o putem dovedi, și putem afla câte ceva de la ambasadori.

— Lady Fowler?

— Sunt de acord cu domnul ministru.

— Mulțumesc. — Kutuzov părea că mușcase dintr-o lămâie; întregul chip i se schimonosi într-un rictus. — Căpitane Mihailov, pregătește o cabină pentru carantină ambasadorilor payeni. Vom menține povestea cu

epidemia, însă vei lua toate măsurile ca ei să nu poată evada. Căpitane Blaine, îi vei informa pe payeni că le vom prelua ambasadorii, dar este posibil ca ei să refuze să mai vină în condițiile pe care le vom face cunoscute. Le este interzis să dețină arme sau unelte de orice fel. Bagajele le vor fi examinate și sigilate, și nu vor avea acces la ele pe durata călătoriei. La bord nu vor veni cafenii din cei mici sau alte subspecii, ci doar ambasadorii. Poți să le oferi orice explicații dorești, însă condițiile precizate rămân definitive. Se sculă brusc.

— Domnule amiral, întrebă Horvath, ce facem cu nava-cadou? N-o putem lua...

Amuți, pentru că vorbea singur. Amiralul părăsise salonul.

13. SALTUL EDDIE NEBUNU'

Kutuzov îl numea punctul Alderson. Refugiații din *MacArthur* obișnuiau să-i spună punctul Eddie Nebunu' și unii membrii ai echipajului lui *Lenin* preluaseră denumirea. Punctul se găsea deasupra planului sistemului Pay și de obicei era dificil de găsit. De data asta, avea să fie foarte simplu.

— Este suficient să extrapolezi traiectoria navei payene până intersectează linia care unește Pay cu Ochiul lui Murcheson, îl învătă Renner pe Mihailov.

— Atât de eficientă este astronavigația payenilor? Întrebă căpitanul surprins.

— Da, te scoate din minți, însă o pot face. Nu uita să consideri accelerația constantă.

— Dinspre Pay-alfa mai vine o navă către punctul acela, observă Kutuzov. — Se întinse pe lângă Mihailov, apăsă câteva taste și pe display pâlpâiră o serie de vectori. — Va ajunge însă mult după Saltul nostru.

— Este o navă de alimentare, încuviință Renner. Fac prinsoare că nava care-i aduce pe ambasadori este mică, transparentă și atât de evident inofensivă încât nimeni n-o poate suspecta de nimic.

— Adică nici chiar eu, rosti Kutuzov și navigatorul nu zări pe chipul său niciun zâmbet care să-i fi însoțit remarca. Mulțumesc, domnule Renner. Te rog să rămâi să-l asști pe căpitanul Mihailov.

Lăsaseră în urmă asteroizii troieni. Toți savanții de la bord doriseră ca telescoapele lui *Lenin* să-i examineze și Kutuzov nu se împotrivise. Nu era clar dacă se temea de un atac în ultima clipă dinspre asteroizi sau împărtășea dorința oamenilor de știință de a afla cât mai multe despre payeni, însă Buckman și colegii lui nu ratară șansa care li se oferea.

Astrofizicianul își pierdu însă iute interesul. Asteroizii erau populați, iar orbitele lor nu erau cele naturale. Într-un cuvânt, nu meritau să fie studiați. Alții nu aveau aceeași părere. Ei examinară flăcările motoarelor payene cu fuziune, măsurară fluxul de neutrini dinspre centralele energetice, zăriră puncte luminoase ce aveau un spectru întunecat în jurul benzii verzi, de clorofilă, și emisera speculații. Singura concluzie posibilă era că acolo, sub cupole, se găseau sere gigantice. În plus, pe toți asteroizii îndeajuns de mari pentru a fi vizibili exista craterul specific care dovedea că planetoidul respectiv fusese deplasat de pe orbita inițială.

Buckman își regăsi interesul într-un singur moment. Cerceta orbitele asteroizilor, la rugămintea lui Horvath, când, pe neașteptate, privi în gol, începu să bată grăbit pe taste și examina rezultatele.

— Incredibil!

— Ce anume? Întrebă răbdător ministrul.

— Stupul nu avea nici cea mai mică urmă de radioactivitate.

— Și?

Horvath căpătase experiență în obținerea informațiilor de la astrofizician.

— Să presupunem că același lucru este valabil și pentru ceilalți asteroizi. Sunt convins de asta. Orbitale lor sunt perfecte – le poți extrapola temporal oricât dorești, în trecut sau în viitor, fără să existe *nicio* coliziune. Asteroizii ăștia se pot găsi aici de *foarte* mult timp.

Horvath plecă vorbind de unul singur. Cât de veche era civilizația asteroizilor? Buckman o aprecia de ordinul vieții stelelor! Nu era de mirare că Stupul nu prezenta radioactivitate; payenii nu mai corectaseră orbitale, îi pusese pur și simplu acolo unde doriseră...

„Ei bine”, se gândi ministrul, „e timpul să mă-ntorc în nava-cadou. Nu peste multă vreme, va trebui s-o abandonăm... mă-ntreb dacă Blaine a progresat cumva?”

Rod și Sally se găseau în clipa aceea pe punte, în ședință cu amiralul; după știința lui Rod, nimeni, cu excepția stewardului personal al lui Kutuzov, nu-i văzuse interiorul cabinei. Poate că nici chiar amiralul n-o văzuse, deoarece părea să fie mereu pe punte, privind display-urile ca orice ofițer de cart, căutând întruna semne ale unei trădări payene.

— Păcat, spunea Kutuzov. Nava aceea ar fi valoroasă, dar nu putem risca aducerea ei la bord. Cine poate ști cu exactitate la ce slujesc toate aparatele? Și ținând seama de faptul că în *Lenin* vor exista și alieni, care pot profita de ea...

Se înfiora.

— Așa este, aprobă binevoitor Rod. (Se îndoia că nava-cadou ar fi fost o capcană, însă *într-adevăr* în ea existau lucruri pe care nici chiar Sinclair nu le putea pricepe.) Mă gândisem însă la unele dintre celelalte artefacte. Obiecte mici. De pildă, statuetele pe care le îndrăgește atât de mult capelanul Hardy. Am putea să le sigilăm în plastic, apoi să le introducem în containere metalice etanșate prin sudură, pe care să le fixăm pe fuzelaj, în interiorul Câmpului. Dacă payenii dețin ceva care ne poate face rău după toate aceste măsuri de precauție, atunci poate că-i mai bine să nu revenim în Imperiu.

— Hm-m. — Amiralul își frecă bărbia. — Consideri artefactele acelea valoroase?

— Da. (Când Kutuzov spunea „valoros”, se referea la cu totul altceva decât Sally sau Horvath.) Cu cât aflăm mai multe despre tehnologia payeana, cu atât Cargill și cu mine putem face estimări mai precise asupra potențialului de pericol.

— Mda. Căpitane, aș dori opinia dumitale cinstită. Ce crezi despre payeni?

Sally se stăpâni cu un efort aproape vizibil. Se întrebă ce avea să răspundă Rod. Până atunci, se dovedise de-a dreptul genial în manipularea amiralului.

— Pot fi de acord atât cu ministrul Horvath, cât și cu dumneata, ridică tânărul din umeri.

Kutuzov căscă ochii surprins și Rod se grăbi să continue:

— Ar putea fi cel mai mare pericol potențial cu care s-a confruntat vreodată omenirea, sau cea mai mare oportunitate potențială care ni s-a ivit. Sau... ambele. Oricum, cu cât știm mai multe despre ei, cu atât mai bine — cu condiția de a lua măsuri de precauție.

— Mda. Căpitane, apreciez opiniile dumitale. Dacă ți-aș acorda permisiunea, ți-ai putea asuma responsabilitatea personală pentru neutralizarea oricăror pericole provenite din partea artefactelor payene preluate din nava aceea? Doresc mai mult decât simpla îndeplinire a ordinelor. Solicit cooperarea dumitale și garanția neasumării riscurilor.

„Asta nu mă va face deloc iubit în ochii lui Horvath”, reflectă Rod. „La început, va fi fericit să ia *orice*, dar nu după mult timp va dori ceva de care nu voi mai putea fi sigur.”

— Da, amirale. Voi merge acolo și voi supraveghea totul personal. Ar mai fi o problemă... Voi avea nevoie de lady Fowler.

— Ce naiba, miji ochii Kutuzov, vei fi responsabil de securitatea ei!

— Bineînțeles.

— Perfect. Sunteți liberi.

După ce Rod și Sally părăsiră puntea, Borman privi intrigat spre amiral, întrebându-se dacă văzuse cumva un rânjet. Nu, bineînțeles că nu. Pur și simplu, așa ceva nu era posibil.

Dacă pe punte ar fi fost prezent un ofițer de rang

superior lui Blaine, poate că Kutuzov i-ar fi explicat cum vedea el lucrurile, însă nu intenționa să discute despre un căpitan – și viitor marchiz – cu Borman. Ceea ce ar fi spus ar fi sunat cam așa: „Merită să risc integritatea lui lady Fowler, pentru a-l menține pe Blaine activ. Când nu se lasă pradă gândurilor negre, este un ofițer bun.” Chiar dacă nu părăsea aproape niciodată puntea, amiralul știa că moralul ofițerilor săi cădea în grija lui și, ca orice altă sarcină personală, o privea și pe aceasta cu toată seriozitatea.

* * *

Evident, conflictele izbucniră aproape imediat. Horvath dorea *totul* și presupunea că Rod îl trăsese pe sfoară pe Kutuzov; când descoperi însă că tânărul își luă în serios promisiunea făcută amiralului, luna de miere luă sfârșit. Ministrul alternă între furie și lacrimi, când echipa lui Blaine începu să demonteze nava-cadou, îndepărtând cu brutalitate ansamble delicate – alteori tăind de-a dreptul aleatoriu, pentru a împiedica posibilitatea ca payenii să fi prevăzut ce aveau să facă oamenii – și ambalându-le în containere.

Pentru Rod, era din nou o perioadă de activitate, dublată de tovărășia lui Sally. Când nu lucrau, pălăvrăgeau ore în șir sau îl invitau pe capelan la un păhărel de brandy. Ascultându-i pe Sally și Hardy contrazicându-se în legătură cu aspecte ale evoluției

culturale, Rod începu să învețe câte ceva despre antropologie.

Pe măsură ce se apropiau de punctul Eddie Nebunu', Horvath deveni tot mai agitat.

— Blaine, ești la fel de insensibil ca și amiralul, declară el, privind un genist folosind aparatul de sudură asupra unui ansamblu care genera câmpul complex ce altera structurile moleculare în alt automat magic de cafea. Avem deja unul la bordul lui *Lenin*. Ce rău poate face altul?

— Cel pe care-l avem noi n-a fost proiectat de niște payeni ce știau că va fi luat la bordul unei nave de război, răspunse Sally. Iar acesta este diferit...

— Toate construcțiile payenilor diferă între ele, replică ministrul. Iar dumneata ești chiar mai exagerată decât Blaine, pe Dumnezeul meu! Crezusem că ești om de știință...

Fata surâse politicoasă și răsuci cuțitul în rană.

— Mai bine să tai și acolo, se adresă ea genistului.

— La naiba! mârâi Horvath și plecă în căutarea capelanului.

Din fericire, Hardy își asumase rolul de pacificator; fără el, orice tentative de comunicare în interiorul navei ar fi încetat după câteva ore.

Genistul termină de desprins ansamblul și-l ambala în cutie. Turnă apoi plastic în jurul lui și sigilă capacul.

— Containerul metalic este afară, anunță el. Mă duc să-l sudez.

— Dă-i drumul, încuviință Rod, o să controlez după ce termini. — După plecarea bărbatului, se întoarse către Sally. — Nu mi-am dat seama până acum, zise el, dar Horvath are dreptate. Ești *cu adevărat* mai precaută decât mine. De ce?

Ea înălță din umeri.

— Nu-ți face griji din pricina asta.

— Cum dorești...

— Uite protosteaua lui Buckman, spuse fata. — Stinse luminile din cabină, îl luă pe Rod de mână și-l trase spre hublou. — Nu mă plictisesc niciodată s-o privesc.

Abia după câteva clipe ochii li se acomodară cu lumina slabă și Coalsack fu mai mult decât întuneric nesfârșit. După aceea, începură să se zărească nuanțe roșietice — un minuscul vârtej de culoare roșie pe fundalul negru.

Cei doi rămaseră aproape lipiți unul de altul. În ultima vreme, situația se repetase de multe ori și lui Rod îi făcea plăcere.

— În curând, va trebui să-i anunți pe ambasadorii payeni care sunt condițiile, vorbi Sally. Te-ai gândit ce-o să le spui?

— Mai mult sau mai puțin. Poate c-ar fi fost mai bine să-i fi avertizat din timp, dar... se poate ca ideea amiralului să fie mai sigură.

— Mă îndoiesc că ar însemna mare lucru. Abia aștept să ne-ntoarcem într-un spațiu în care să existe mai multe stele. Mă-ntreb... Rod, tu cum crezi că vor fi ambasadorii?

— Habar n-am, dar o să aflăm în curând. Rămaseră

tăcuți minute îndelungate.

* * *

— Atențiune! Sosesec la bord!

— *Deschideți chepengurile punții-hangar! Asigurați transportoarele!*

— *Pregătiți vinciurile!*

Gigul fu coborât în pânțelele lui *Lenin*. Un altul aștepta cu bagajele payenilor; toate, până și costumele presurizate pe care payenii le purtasera în gig, fuseseră transportate în alt vehicul. Aparatul cu pasageri coborî cu un zăngănit pe puntea metalică.

— Companie, atenție!

— Pușcași, prezentați... arm!

Ecluza pneumatică se deschise și minifanfara dirijată de un boțman intonă câteva note solemne. Apăru un chip alb-cafeniu. Apoi altul. După cele două medyațoare care coborâră din gig, se ivi și al treilea payen.

Era complet alb, cu smocuri mătăsoase la subsuori; doar în jurul gurii se zăreau fire cenușii, iar pe trunchi existau câteva pete mai întunecate.

— Un stăpyn vârstnic, șopti Rod spre Sally, care încuviință din cap. Impactul razelor cosmice asupra foliculilor părului avea același efect atât în cazul payenilor, cât și în cel al oamenilor. Horvath înaintă spre capătul șirului de pușcași.

— Bun venit la bord, rosti el. Sunt extrem de bucuros

să vă văd - este un moment istoric.

— Sperăm că pentru ambele rase, răspunse o medyatoare.

— Din partea Marinei, bun venit la bord, spuse Rod. Trebuie să-mi cer din nou scuze pentru precauțiile legate de carantină, dar...

— Nu vă faceți griji. Eu mă numesc Jock, iar ea este Charlie, o indică pe cealaltă medyatoare. Evident, numele sunt convenționale, întrucât nu le-ați putea pronunța pe ale noastre.

Se întoarse către stăpynul alb și ciripi ceva ce se încheia prin „căpitanul Roderick Blaine și ministrul Anthony Horvath”, apoi reveni spre oameni.

— Domnule ministru, vi-l prezint pe ambasador. Dorește să-l numiți Ivan.

Rod făcu o plecăciune. Până atunci, nu mai fusese în prezența unui payen și simțea impulsul nestăvilat de a întinde mâna ca să-i mângâie blana. Un alb mascul.

— Garda de onoare vă va conduce la apartamentul vostru, rosti el. Sper că va fi suficient de mare – se compune din două cabine alăturate.

Plus patru ofițeri care fuseseră mutați din ele într-un cor de înjurături; acțiunea avusese repercusiuni în întreaga structură ierarhică a Marinei, sfârșind cu un locotenent care fusese cazat laolaltă cu sublocotenenții din *Lenin*, în armurerie.

— Ar fi fost suficientă și o cabină, rosti calm Charlie. Nu avem nevoie de intimitate. Nu face parte dintre necesitățile

rasei noastre.

În glasul payenei se simțea ceva familiar care-l intrigă pe Rod.

Alienii se plecară la unison, într-o replică perfectă a etichetei de la Curte, și Rod se întrebă de unde o învățaseră. Le răspunse în același fel, imitat de Horvath și de restul celor din puntea-hangar, după care pușcașii îi conduseră pe payeni, încadrându-i între două grupe. Hardy avea să-i aștepte în cabinele ce le fuseseră atribuite.

— Un mascul, rosti Sally gânditoare.

— Interesant. Medyatoarele l-au numit „ambasador”, deși payenii susținuseră că toți au puteri egale. Ni s-a spus că ei trebuie să acționeze la unison pentru semnarea de tratate...

— Poate că medyatoarele nu sunt ale *lui*, zise fata. O să-i întreb, este imposibil să n-am ocazia s-o fac. Rod, ești sigur că nu-i pot însoți acum?

Tânărul surâse.

— O să ai ocazia să discuți cu ei. Deocamdată, lasă-l pe Hardy. Puntea-hangar se golea rapid. Nici acolo și nici în navetele care așteptaseră nava payeana nu existase un singur membru din echipajul lui *Lenin*. Gigul cu bagaje fusese tras în interior, ancorat și sigilat.

— *Atențiune, ocupați-vă posturile pentru Salt! Pregătiți-vă pentru acționarea generatorului Alderson. Ocupați-vă posturile pentru Salt!*

— Nu pierde nicio secundă, așa-i? zâmbi Sally.

— Niciuna. Hai repede!

O prinse de mână și o conduse spre cabina lui, în vreme ce *Lenin* își încetinea treptat rotația în jurul axei.

— Bănuiesc că payenii n-aveau nevoie de gravitație, comentă Rod când ajunseră la ușă, dar ăsta-i amiralul. Când face ceva, procedează numai ca la carte.

— *Pregătiți-vă pentru acționarea generatorului Alderson. Ocupați-vă posturile pentru Salt!*

— Haide, o grăbi tânărul pe Sally. De-abia avem timp să cuplăm intercomul pe cabina payenilor.

Căută rapid canalul respectiv. Capelanul tocmai spunea:

— Dacă doriți ceva, adresați-vă gărzii care stă permanent în fața ușii. În plus, comutatorul acela vă conectează direct cu cabina mea. Pe toată durata călătoriei, voi fi gazda voastră oficială.

În navă zbârnâiră sonerii și Hardy se încruntă.

— Acum trebuie să plec în cabina mea... probabil că preferați să rămâneți singuri pe durata Saltului. Vă sugerez să stați în cușete până se termină totul.

Își dădu seama și se opri, înainte de a mai adăuga altceva. Instrucțiunile pe care le primise fuseseră clare: payenii nu trebuiau să afle nimic până ce nu părăseau sistemul lor planetar.

— Va dura mult? se interesă Jock.

— Nu, zâmbi pieziș Hardy. Pe curând!

— *Auf Wiedersehen*, zise Jock.

— *Auf Wiedersehen*.

Hardy părăsi cabina cu o încruntătură mirată pe chip.
De unde învățaseră asta?

* * *

Cușetele erau greșit proporționale și prea tari; de asemenea, nu se avuseseră în vedere diferențele ce existau între payeni. Jock își roti trunchiul și-și flutură brațul drept inferior, indicând neplăcere față de situație și în același timp surpriză că lucrurile nu stăteau mult mai rău.

— În mod evident, au fost copiate după ceva făcut pentru o cafenie. Tonurile ei indicau cunoștințe pozitive deduse, nu observate direct.

Vocea reveni la modul conversațional.

— Îmi pare rău că n-am putut să ne aducem propria noastră cafenie.

— Și mie, aprobă Charlie. N-ar fi avut însă încredere dacă veneam cu o cafenie. Știu asta.

Începu un alt gând, dar stăpynul vorbi:

— Stăpynul uman era printre cei care ne-au așteptat?

— Nu, răspunse Jock. Blestem! Am încercat de atâtea vreme să-l studiez și tot nu l-am întâlnit, nici măcar nu i-am auzit glasul. Din câte știu, poate fi un întreg comitet, sau un singur stăpyn supus autorității oamenilor. Aș face prinsoare că-i om.

— Nu vei face nicio tentativă de a-l contacta pe stăpynul lui Lenin, spuse Ivan. Dacă ne vom întâlni cu el,

nu vei deveni fyunch (clic)-ul lui. Știm ce se întâmplă cu fyunch (clic)-ii oamenilor.

Nu era necesar să i se răspundă. Stăpynul știa că fusese auzit și astfel avea să fie ascultat. Se apropie de cușeta sa și o examinează cu neplăcere.

Soneriile de alarmă zbârnâiră și din difuzoare se auzi:

— Pregătiți-vă pentru saltul Eddie Nebunu'. Ultimul anunț, traduse o payeană.

Se întinseră pe cușete. Un semnal sonor extrem de puternic răsună în navă.

Apoi se întâmplă ceva îngrozitor.

14. PERSONAL ȘI URGENT

— Rod, Rod! Uită-te la payeni!

— Ce-i?

Tânărul se strădui să recâștige controlul asupra corpului său trădător. Revenirea conștiinței era dificilă, iar concentrarea imposibilă. Se uită la Sally, apoi îi urmări privirea spre ecranul intercomului.

Payenii se zbăteau neputincioși. În imponderabilitate, se înălțaseră de pe cușete, iar ambasadorul plutea complet dezorientat prin cabină. Se lovi de un batardou și ricoșă în direcția opusă. Cele două medytoare îl priveau, incapabile să reacționeze în vreun fel, ele însele în dificultate. Una întinse precaut un braț, dar nu-l putu prinde pe stăpyn. Toți trei pluteau neajutorați prin cabină.

Jock reuși prima să se agațe de un mâner din perete. Fluieră și pufni, apoi Charlie pluti spre stăpyn. Îi prinse blana cu brațul stâng, iar Jock, ținându-se cu cele două brațe drepte, îl întinse pe cel stâng, până ce Charlie izbuti să-l apuce. Reveniră cu greutate spre cușete, iar Jock îl fixă pe Ivan cu centurile de siguranță. Rămaseră nefericite, fluierând și clicăind.

— N-ar trebui să le venim în ajutor? întrebă Sally.

Rod își flexă brațele și încercă să extragă mental o rădăcină pătrată. Reuși chiar să rezolve corect două integrale. Mintea îi revenise îndeajuns ca să se poată concentra asupra payenelor și lui Sally.

— Nu, zise el. Oricum, n-am putea face nimic —

niciodată n-a fost observat vreun efect permanent, exceptându-i pe puținii care au înnebunit pur și simplu, fără ca să mai recapete vreodată contact cu realitatea.

— Payenele n-au reacționat așa, rosti fata sigură pe sine. Au acționat cu discernământ, deși n-au fost tocmai pricepute. Noi ne-am revenit mult mai repede decât ele.

— Mă bucur să văd că există un domeniu în care le întrecem. Hardy ar trebui să-și facă acuși apariția, deși pentru el va dura ceva mai mult - este mai bătrân decât noi.

— *Atențiune, modificare de gravitație! Pregătiți-vă pentru 1 g! Atențiune, modificare de gravitației*

O medytoare ciripi ceva și stăpynul răspunse. Sally rămase privindu-le.

— Cred că ai dreptate. Nu par să aibă probleme, deși stăpynul tot nu-și poate controla perfect corpul.

Răsună o sonerie. *Lenin* se zgâlțâi și gravitația reveni. Nava era sub control și se îndreptau spre casă. Rod și Sally se priviră și surâseră. Căminul!

— Cum l-ai fi putut ajuta pe stăpyn? se interesă Rod. Fata ridică din umeri.

— Probabil că n-aș fi avut cum. Sunt atât de *diferiți!* Și... Rod, tu cum ai proceda dacă ai fi ambasador imperial pentru altă rasă și ai fi închis, cu câte două videocamere în fiecare cabină urmărindu-ți mișcările?

— Să fiu sincer, mă așteptasem să le scoată din funcțiune. Este evident că le-au văzut. Nici noi n-am încercat să le ascundem. Este posibil să-i fi spus ceva lui

Hardy, dar noi să fi făcut legătura prea târziu.

— Mă îndoiesc. După cum se poartă, nu le pasă de ele. Intimitatea „nu face parte dintre necesitățile rasei” lor, cum a zis Charlie. — Fata se înfiora. — *Asta-i cu adevărat diferit!*

O sonerie bâzâi și Rod se răsuca automat spre; ușa cabinei, înainte de a-și da seama că sunetul venise dinspre intercom. O payeana traversă cu precauție cabină și deschise ușa. Hardy intră.

— Totu-i în regulă? Întrebă el alarmat.

— Ar fi trebuit să ne avertizați în privința asta, spuse Jock. — În tonul ei nu exista nici urmă de acuzație; fusese o simplă observație. — Saltul Eddie Nebunu' îi afectează și pe oameni în același fel?

— În ce fel? rosti Hardy inocent.

— Dezorientare... Amețeală... Incapacitate de concentrare... Pierderea controlului asupra mușchilor... Greață... Dorință de moarte...

Hardy păru surprins și Rod se gândi că probabil era cu adevărat derutat. Capelanul n-ar fi urmărit payenii prin intercom fără să le-o fi spus, deși cel puțin șase perechi de ochi omenești fixau display-urile în fiecare cart.

— Da, răspunse el, există un efect asupra oamenilor, dar nu de dimensiunile pe care le-ai menționat. Saltul provoacă dezorientare și o incapacitate generală de concentrare, însă efectul este de foarte scurtă durată. Nu știam în ce fel vă va afecta, iar în istoria noastră s-au consemnat prea puține cazuri de efecte ireversibile și

toate au fost de natură... ă-ă-ă... psihologică.

— Înțeleg, aprobă Charlie. Domnule Hardy, ne cerem scuze, dar încă nu ne simțim în stare de conversație. Poate peste câteva ore. Oricum, data viitoare îți vom urma sfatul și, când veți porni generatorul Eddie Nebunu', vom fi în cușete, fixați cu centurile de siguranță și dormind.

— Mă retrag atunci, zise Hardy. Am putea... doriți ceva anume? Ambasadorul se simte bine?

— Destul de bine. Mulțumim pentru grijă.

Hardy ieși și payenele reveniră la cușetele lor. Fluierară și clicăiră.

— Asta-i cam tot, comentă Rod. Mă pot gândi la o mulțime de lucruri mai interesante de făcut decât să-i privesc pe payeni pălăvrăgind într-o limbă pe care n-o înțeleg.

„Și avem destul timp ca să-i studiem pe payeni”, gândi Sally. „În mod surprinzător, niciunul dintre noi n-are o sarcină precisă acum... și am rămas numai între patru ochi.”

— Sunt de aceeași părere, murmură ea cu sfială.

* * *

În ciuda kilometrilor cubi de flăcări galben-roșietice care îi înconjurau, echipajul lui *Lenin* era mulțumit. Kutuzov își atenuă vigilența și, pentru prima dată după distrugerea lui *MacArthur*, reveni la carturile normale. Deși nava se găsea în adâncurile unui stele, avea suficient

combustibil și orice problemă cu care s-ar fi putut confrunta figura în Manual. Rutinele Marinei o puteau soluționa. Până și savanții uitaseră de dezamăgirea de a fi părăsit sistemul alien fără să fi căpătat răspuns la toate întrebările – important era că se îndreptau spre casă!

Singura femeie pe o rază de zece parseci ar fi reprezentat oricum un subiect de speculații. Destule conflicte ar fi putut începe pornind de la una dintre cele două întrebări: *Ce șanse am eu/tu cu ea? Și Este neglijată?* Însă Sally își făcuse clară opțiunea; în felul acela, viața devenise mai simplă pentru cei care își făceau griji în privința respectivelor probleme și pentru cei a căror îndatorire era să stopeze disputele fizice de la bordul navei.

În prima seară de după Salt, Kutuzov oferi o cină festivă. Era cât se putea de oficială și majoritatea invitaților nu se distrară prea grozav; la masa amiralului, conversația se mărgini la chestiuni profesionale. Cu toate acestea, el se retrase devreme și după aceea petrecerea se dezlănțui.

Rod și Sally rămaseră timp de trei ore. Toți doreau să discute despre payeni și Rod fu surprins să constate că putea vorbi despre ei aproape fără să simtă durerea surdă pe care o încercase anterior ori de câte ori se gândise la alieni. Entuziasmul lui Sally era în sine copleșitor – și, în plus, ea părea să se intereseze la fel de mult de persoana *lui*, ca și de alieni. Pierduse aproape câteva ore adaptând uniforma lui Mihailov, așa încât să-i vină mai bine

tânărului.

După ce părăsiră petrecerea, nu mai pomeniră nici de payeni și nici de Pay pe durata orelor cât rămaseră împreună, înainte de a se retrage fiecare în cabina sa.

Nava își continua traseul. În cele din urmă, galbenul de dincolo de Câmp se preschimbă în portocaliu, apoi în cărămiziu și senzorii lui *Lenin* anunțară că temperatura Câmpului o depășea pe cea a fotosferei înconjurătoare. Civili și militari urmăreau ecranele cu sufletul la gură, iar când stelele reapărură pe un fundal roșu-negru, sărbătoriră evenimentul închinând câte un pahar. Până și amiralul participă la festivitate, îngăduindu-și un surâs larg.

La puțin timp după aceea, transmisioniștii stabiliră contact cu o navă-cisternă care-i aștepta. Era însoțită de un minișlep pentru mesaje, ultrarapid, cu un echipaj în perfectă condiție fizică. Kutuzov își dictă raportul și-l expedie cu doi sublocotenenți, iar șlepu lăsa cu accelerație de 3 g spre punctul Alderson, de unde avea să efectueze Saltul spre Noua Caledonie, ducând mesajul despre primul contact al omenirii cu o civilizație alienă.

Nava-cisternă avea la bord mesaje personale și vești acumulate vreme de aproape un an. În Sector avuseseră loc alte revolte. O fostă colonie se aliase cu un sistem rebel înarmat și sfidaseră Imperiul. Noul Chicago era ocupată de armată și, cu toate că economia fusese repusă în stare de funcțiune, majoritatea populației detesta autoritatea imperială. Inflația coroanei era ținută sub

control. Maiestatea Sa imperială dăduse naștere unui băiat, Alexander, și prințul Lysander nu mai rămăsese singura speranță a actualei dinastii. Știrea cu pricina declanșă la bordul lui *Lenin* altă sărbătoare, care se extinse în așa măsură încât Mihailov fu nevoit să apeleze la echipajul lui *MacArthur* pentru a-și asigura personalul de cart.

Șlepul reveni cu alte mesaje, transmise prin maser, chiar înainte ca micuța navă-curier să fi efectuat joncțiunea. Capitala Sectorului era în culmea entuziasmului, iar viceregele plănuia o recepție de gală pentru ambasadorii payeni. Ministrul de Război, Armstrong, expediase un laconic „felicități!” și o mie de întrebări.

Exista, de asemenea, un mesaj pentru Rod Blaine. Tânărul află de el, când un pușcaș îl chemă în cabina lui Kutuzov.

— Asta-i, îi spuse el lui Sally. Sunt arestat, până ce voi fi trimis în fața Curții Marțiale.

— Termină cu prostiile! surâse ea, încercând să-l încurajeze. Te aștept aici.

— Dacă voi mai fi lăsat să revin în cabina mea... — Se întoarse către pușcaș: — Dă-i drumul, Ivanov!

Când pătrunse în cabina lui Kutuzov, încercă de-a dreptul un șoc. Rod se așteptase la o odaie goală, funcțională și rece; în loc de așa ceva, zărea o varietate amețitoare de culori, carpete orientale, tapiserii, inevitabila icoană și portretul împăratului - dar nu numai atât. Pe un

raft, deasupra biroului lui Kutuzov, existau chiar și volume legate în piele. Amiralul îi indică un scaun din tec spartan.

— Bei un ceai? Îl întrebă.

— Ă-ă-ă... mulțumesc.

— Două pahare de ceai, Keemun.

Stewardul umplu două cupe de cristal dintr-un termos de argint având formă unui străvechi samovar rusesc.

— Poți pleca acum. Căpitane Blaine, am primit ordine referitoare la dumneata.

— Da, amirale, încuviință Rod, gândindu-se că l-ar fi putut lăsa măcar să-și fi savurat ceaiul.

— Vei părăsi *Lenin*. Imediat după acostarea șleului, te vei imbarca în el, pentru a reveni pe Noua Caledonie cu accelerația maximă aprobată de medicul navei.

— Am înțeles... Sunt chiar *atât* de nerăbdători să mă târască în fața Curții Marțiale?

Kutuzov păru derutat.

— Curtea Marțială? Nu cred, căpitane. Bineînțeles, va exista o anchetă oficială – acesta este regulamentul. M-ar surprinde însă dacă ancheta te-ar acuza de ceva.

Se întoarse către biroul său împodobit cu sculpturi complicate. Pe tăblia lustruită se afla o casetă-mesaj.

— Aceasta este pentru dumneata. Este etichetată „personal și urgent” și, neîndoios, îți va explica mai multe.

Rod luă caseta și o examina curios.

— Desigur, urmă amiralul, este cifrată în codul căpitanului lui *Lenin*, dar te va asista secretarul meu.

— Mulțumesc.

Kutuzov chemă prin intercom un locotenent, care introduse caseta în decodorul amiralului. Aproape instantaneu, aparatul începu să imprime o bandă de hârtie.

— Alte probleme, amirale? Întrebă locotenentul.

— Da, vino cu mine. Căpitane, te las să-ți citești mesajul.

Cei doi ruși ieșiră, în vreme ce decodorul continuă să zumzăie, derulând panglica de hârtie.

Rod o trase spre sine și începu să citească, tot mai uluit.

* * *

O reciti în drum spre cabina sa. Când intră, Sally sări în picioare.

— Doamne, exclamă ea, nu te-am mai văzut niciodată cu expresia asta!

— Am primit o scrisoare...

— Ah... vești de acasă?

— Să zicem.

Fata zâmbi, totuși chipul îi rămase întrebător.

— S-a întâmplat ceva cu ai tăi?

Rod era extrem de agitat și surescitat, dar în același timp prea vioi ca să fi fost vorba despre vești proaste. Ce era atunci? Părea că ar fi primit o misiune, ceva ce ar fi dorit să facă, dar de care, în același timp, se temea...

— Ai mei sunt toți sănătoși. La fel și ai tăi – o să afli în

curând știri de la ei. Senatorul Fowler se află pe Noua Scoție.

— Unchiul Ben este aici? îl privi ea neîncrezător. De ce?

— Spune că era îngrijorat în privința ta. Dacă nimeni nu se ocupă de tine, poate că el...

Sally îi scoase limba și se întinse către panglica de hârtie. Rod se feri agil, în ciuda accelerației de 1,5 g.

— Gata, gata, chicoti el. Împăratul l-a trimis în calitate de reprezentant personal, ca să prezideze Comisia imperială care va negocia cu payenii. — Făcu o pauză, apoi adăugă: — Amândoi facem parte din Comisia respectivă.

Fata îl privi inexpressiv. Treptat, înțelegerea îi apără în ochi. Numirea respectivă însemna o recunoaștere profesională mai presus de orice își imaginase.

— Felicitări, râse Rod. — Îi prinse încheietura unei mâini cu ambele brațe și o țină la depărtare. — De asemenea, lordul președinte al Comisiei imperiale mă întreabă când avem de gând să ne căsătorim. Mi se pare o întrebare la locul ei.

— Dar... eu... Rod... noi...

— Dumnezeule, surâse tânărul, în sfârșit te-am lăsat fără cuvinte! Este prima dată când *nu* vorbești.

Profită de ocazie ca s-o sărute. Apoi încă o dată. Al doilea sărut fu mult mai lung.

— Cred c-ar fi mai bine să citesc și eu scrisoarea aceea, zise Sally când îi dădu drumul. Dacă n-ai nimic

împotriva...

— N-ai răspuns la întrebarea unchiului tău și, până n-o faci, nu-ți dau scrisoarea.

— Întrebarea *lui!* se încruntă fata. Rod Blaine, dac-o să mă mărit cu cineva — *dacă*, reține asta —, individul respectiv trebuie să mă ceară de soție!

— Perfect. Lady Sandra Liddell Leonovna Bright Fowler, vrei să te măriți cu mine?

Tonul de glumă îi dispăruse din glas și, cu toate că încercase să-și păstreze zâmbetul, nu reușise. Arăta ca un puști de patru ani care se apropia pentru prima dată de Moș Crăciun.

— Când ne întoarcem pe Noua Scoție...

— Da, bineînțeles că vreau să mă mărit cu tine... Noua Scoție?! Rod, tatăl tău, va dori să ne căsătorim la Curte! Toți prietenii noștri sunt pe Sparta...

— Ei bine, iubita mea, cred că-i momentul să citești mesajul. S-ar putea să n-ajungem prea repede pe Sparta. — Îi întinse panglica de hârtie și se cocoță pe brațul fotoliului în care stătea fata. — Este vorba despre partea asta, îi indică el.

„Primele reacții de aici alternează între a te considera erou și personaj negativ. Pierderea lui MacArthur n-a fost privită cu încântare de Amiralitate. Cranston a explodat; Armstrong a declarat, citez: «Cum dracu' poate cineva să piardă un crucișător?»

Raportul lui Kutuzov a fost în favoarea ta; el și-a asumat întreaga responsabilitate pentru pierderea navei.

A precizat că ar fi fost posibil ca unele subspecii superioare de payeni să fi putut curăța MacArthur de creaturile cafenii, însă riscul compromiterii secretelor tehnologice imperiale era prea mare. Kutuzov nu este încă decis în privința potențialei amenințări din partea payenilor, dar sugerează Amiralității să pregătească o flotă masivă de război. Raportul lui Horvath susține că payenii sunt prietenoși și nu va fi nevoie de nicio flotă, citez: «Payenii reprezintă cea mai mare oportunitate din istoria umanității.» Problema a căzut în grija mea."

— Și în a noastră, comentă Rod. Citește mai departe.

„Prin ordin imperial, am fost numit lord-președinte al Comisiei imperiale extraordinare care va negocia cu alienii. Prin ordin direct al Maiestății Sale, lord Blaine — ăsta ești tu, dar era cât pe-aici s-o încurci, pierzându-ți nava, și ar fi bine să nu se transforme într-un obicei — și lady Sandra Bright fac de asemenea parte din Comisie. Comisia deține împuterniciri totale ca să acționeze în numele Maiestății Sale; membrii ei vor rămâne pe Noua Scoție, până ce se va aviza aducerea ambasadurilor alieni pe Sparta.

Dacă se va conchide că alienii prezintă o amenințare sau o potențială amenințare la adresa Imperiului, se va acționa în cooperare cu viceregele Coalsack-ului, pentru a se lua măsurile imediate ce se impun. Sugestii?

Rod, în afară de cazul când payenii ăia sunt niște simpli fermieri, deși naveta lor m-a convins că nu-i vorba de așa ceva, tu și Sally veți rămâne aici mult timp.

Presupun că ești cu capul pe umeri și, ca atare, te-ai logodit cu Sally. Când faceți nunta? Tatăl tău vă trimite binecuvântarea lui. Să-l împiedic pe marchiz să spere că la proxima întâlnire să fiți deja căsătoriți? Dacă crezi că eu și marchizul am aranjat totul, te așteaptă alte surprize. Maiestatea Sa aprobă căsătoria imediată. Mama ta și împărăteasa vă trimit binecuvântarea lor."

— Și dacă aș fi zis „nu”? Se rățoi Sally. Este afirmația cea mai arogantă pe care am auzit-o vreodată!

— Dar n-ai spus „nu”, ci „da”.

Tânărul se aplecă și o sărută; ea se feri, cu un gest ce-i trăda furia.

— La dracu', pronunță Sally încet, dar foarte limpede. La dracu'! „Maiestatea Sa aprobă”... să fie al naibii! Dacă te-aș fi refuzat, aș fi fost acuzată de înaltă trădare?

— Eu te-am întrebat primul, îi reaminti el, și mi-ai răspuns. Primul!

— A fost o mișcare inteligentă din partea ta. Nu te mai bosumfla așa, ca un băiețuș! Da, vreau să mă mărit cu tine, însă nu-mi place să mi se *poruncească* să fac un lucru pe care oricum doream să-l fac.

Rod o studie câteva clipe în tăcere, apoi rosti:

— Tu ești de mult ieșită de sub autoritate, în vreme ce eu n-am fost niciodată.

— Poftim?!

— Mă refer la îndatoririle implicate de titlurile nobiliare. Tu ai plecat să studiezi societățile primitive – a fost opțiunea ta. Eu m-am dus la academia militară, ca să învăț

cariera armelor. Apoi, ai fost închisă în lagăr, totuși nici în iadul acela n-ai fost supusă unei autorități pe care s-o poți respecta.

Își alegea cuvintele cu mare grijă, deoarece Sally se învăpăiase deja de mânie.

— A urmat apoi *MacArthur*, da? Acolo ai fost musafir și ar fi trebuit să te supui autorității mele. În realitate...

— *De acord*, am rămas clandestin la bord când am capturat naveta Eddie Nebunu'. Cunoști motivul.

— Cum să nu! După aceea, a urmat Noua Scoție, unde practic ai fost persoana cu rangul cel mai însemnat de pe planetă. Ți-a făcut plăcere, așa-i? Cei câțiva cu funcții de conducere nu erau interesați să te silească să faci ceva anume. Mai departe, ai ajuns pe Pay-alfa, unde ai făcut exact ceea ce ți-ai dorit toată viața. De multă vreme, ai uitat ce-nseamnă autoritatea, iar acum ți se pune din nou frâul.

— Mai degrabă jugul!

Rod privi panglica de hârtie pe care o ținea în mână.

— Arogant, sigur că da. M-a iritat și pe mine, dar nu în aceeași măsură în care te-a afectat pe tine. Eu mă supun ordinelor de multă vreme... practic, de o viață întreagă.

— Totuși, cred c-a fost prima dată când ți s-a ordonat să te însori cu cineva.

— Așa-i. Pe de altă parte, amândoi ne așteptam la așa ceva, nu? Politic privind lucrurile, din punctul de vedere al Imperiului, căsătoria noastră este o alianță prea bună ca să fie ignorată. Deținem privilegii, proprietăți, titluri de

noblețe, iar acum sosește nota de plată. Norocul nostru este că ne iubim, deoarece i-o datorăm lui...

— Cui? Se încruntă fata.

Fără să vrea, Rod zâmbi larg. Ideea era irezistibil de amuzantă.

— Lui Kevin Renner. Imperiul există pentru ca să-i ușureze lui Renner activitatea turistică. Îi datorăm asta lui Renner, suntem plătiți bine pentru privilegiul respectiv și el trebuie recompensat ca atare.

Sally era stupefiată.

— Gândește cu adevărat în felul ăsta? Dumnezeuule, ai dreptate! El m-a adus în cabina ta!

— Ce? Ce a făcut?!

— Fantastic! chicoti fata. Ar trebui să-l întrebăm și să vedem cum reacționează. Acum, însă, lasă-mă să termin de citit.

„Sunt împuternicit să-i numesc pe ceilalți membri ai Comisiei. Mă aștept la ajutorul tău; pe o rază de cincizeci de parseci, toți ar vrea să facă parte din ea. Îi înțeleg, ținând seama de puterile pe care ni le conferă Maiestatea Sa. Prima ta sarcină este să mă ajuți să alcătuiesc Comisia. A doua va fi să cataloghezi datele și să întocmești lista experților pe care-i vom audia.

Amiralul Kutuzov a primit ordinul să te ajute să te imbarci în șlepul de mesaje, pentru a reveni cu viteză maximă pe Noua Scoție, la-o și pe Sally, dacă apreciezi că-i necesar și dacă primește aprobarea medicului. Amiralul va prelua responsabilitatea lui Horace Bury. Dă-i

drumul! Sărut-o pe Sally din partea mea. Salutări! Benjamin Bright Fowler, senator (lord-președinte al Comisiei imperiale extraordinare, în numele Majestății Sale Leonidas al IX-lea). Sfârșitul mesajului."

— Vin și eu pe șlep? Întrebă Sally.

— Rămâne la latitudinea ta. Ai condiția fizică necesară.

Vrei să vii?

— Da – sunt o mulțime de lucruri de pus la punct înainte de sosirea payenilor... Dumnezeu, avem și grija lor, și grija nunții! Rod, îți dai seama ce eveniment important va fi pentru o capitală de provincie o căsătorie între Curtea Crucis și clanul Fowler? O să am nevoie de cel puțin trei asistente – unchiul Ben nu-mi va fi de niciun folos –, trebuie să aranjăm recepția pentru payeni și... Bine, asta-i! Unde rămăseserăm?

15. SPRE CASĂ

Kutuzov și Mihailov se implicară direct în pregătirea petrecerii de adio, prilejuită de plecarea lui Rod și Sally. Bucătarii lui *Lenin* munciră o zi întreagă pentru a oferi un banchet tradițional pe Sf. Ekaterina – zeci de bucate, supe, foitaje, pui la rotisor, sărmăluțe în foi de viță luate din serele hidroponice, chebap – un torent interminabil de feluri, între care se deșertau păhărele minuscule de votcă. Era practic imposibil să discuți în timpul banchetului, fiindcă îndată ce se termina un fel de mâncare, stewarzii lui *MacArthur* aduceau altul la masă; în răgazurile acordate pentru a le îngădui mesenilor să-și tragă răsuflarea, pușcașii de pe *Lenin* executau dansuri aduse din stepele rusești în dealurile de pe Sf. Ekaterina și păstrate cu sfințenie, vreme de nouă sute de ani, de fanatici precum Kutuzov.

Finalmente, orchestra dispăru și stewarzii curățară masa, lăsând numai ceai și votcă. Cel mai tânăr dintre sublocotenenții lui *Lenin* toastă în cinstea împăratului, apoi Mihailov toastă pentru țareviciul Alexander, în vreme ce Kutuzov radia de mulțumire.

— Organizează spectacole excelente, atunci când nu-i mort de frică, șopti Renner spre Cargill. Nu crezusem vreodată c-o să spun așa ceva... Fii atent! Țarul însuși o să toasteze. Cine-a mai rămas?

Amiralul se sculă și-și ridică paharul.

— Îmi voi amâna câteva clipe toastul, rosti el gutural. (Era posibil ca nenumăratele pahare de votcă să-l fi afectat, însă nimeni nu putea băga mâna în foc.) Căpitane Blaine, data viitoare când ne vom întâlni, rolurile noastre vor fi inversate. Atunci *dumneata* va trebui să-mi spui cum să mă comport cu payenii. Nu te invidiez pentru ce te așteaptă.

— De ce se strâmbă Horvath? șopti Cargill. Parcă i-a băgat cineva o broască în pat.

— Oare nu-i posibil să-și dorească un loc în faimoasa Comisie? făcu Sinclair.

— Fac prinsoare c-asta-i, interveni Renner. Să fiu sincer, mi-ar plăcea și mie un loc acolo...

— Nu ești singurul, chicoti Cargill. Acum, tăceți, s-asculțăm!

— Ar trebui să-l felicităm pe lordul Blaine pentru mai multe lucruri, spunea Kutuzov, și de aceea îmi amân toastul. Înainte, însă, domnul capelan are de făcut un anunț.

Hardy se sculă, surâzând larg și fericit.

— Lady Sandra, începu el, mi-a făcut onoarea de a-mi permite să anunț oficial logodna dânzei cu lordul Blaine. l-am felicitat deja pe cei doi și acum doresc s-o fac în mod public.

Comesenii începură să vorbească toți o dată, însă amiralul îi opri cu un gest energic.

— Închin, rosti el, în cinstea viitoarei marchize de

Crucis!

Sally se îmbujoră, în vreme ce toți se ridicară cu paharele în mâini. „Ei bine”, se gândi ea, „acum a devenit oficial. Nu mai am cum da înapoi – nu că aş dori-o, dar este de-a dreptul *inevitabil*”

— De asemenea, urmă Kutuzov, închin în cinstea celor doi membri ai Comisiei imperiale! — Toți băură din nou. — Să aibă viață îndelungată și copii mulți! Să ne apere Imperiul, când vor negocia cu payenii!

— Vă mulțumim, răspunse Rod. Ne vom strădui s-o facem și țin să vă spun că mă simt cel mai fericit om de pe lume.

— Lady ne va spune și ea ceva? insistă Kutuzov. Fata se sculă, dar își simțea mintea golită.

— Vă mulțumesc tuturor, izbuti să murmure, apoi se așeză.

— Iar ai rămas fără cuvinte? insinuă răutăcios Rod. Și cu atâția oameni în jur – ce ocazie am pierdut!

După aceea, formalitățile dispărură. Toți se strânseră în jurul lor.

— Toată fericirea de pe lume, le ură Cargill, strângând viguros mâna lui Rod. Din toată inima, căpitane! Imperiul nu putea face o alegere mai bună pentru comisie.

— Sper să nu vă căsătoriți înainte de a sosi și noi, le atrase atenția Sinclair. N-ar fi cinstit să vă căsătoriți pe planeta mea și eu să lipsesc.

— Deocamdată, nu știm când va fi nunta, recunosc Sally, dar în niciun caz înainte de sosirea lui *Lenin*. Vrem

să vă invităm pe toți!

„Și pe payeni”, adăugă în gând. „Mă-ntreb ce părere au ei?”

Petrecerea se destramă într-o mulțime de grupulețe, avându-i în mijloc pe Rod și Sally. Masa fu coborâtă în punte, pentru mai mult spațiu, iar stewarzii începură să circule cu tăvi de ceai și cafea.

— Permiteți-mi să vă felicit, se apropie Bury de ei, și sper că nu veți considera cadoul de nuntă drept o încercare de mituire.

— De ce am face-o? întrebă Sally inocent. Îți mulțumim, domnule Bury.

Dacă prima ei remarcă fusese ambiguă, surâsul ce-i urmă fu îndeajuns de cald ca să alunge orice suspiciuni. Fetei nu-i păsa de reputația lui Bury; comerciantul fusese extrem de amabil întotdeauna și-i părea rău că nu-și putea învinge fobia legată de payeni.

Într-un târziu, Rod reuși să scape din centrul atenției și porni în căutarea lui Horvath. Îl descoperi într-un colț al salonului.

— Domnule ministru, începu el curtenitor, m-ai evitat toată seara. Există vreun motiv anume?

Horvath încercă să surâdă, apoi își dădu seama că fusese mai degrabă un rictus. Sprâncenele i se uniră pentru o clipă, apoi se relaxară. Evident, ajunsese la o hotărâre.

— Este inutil să fiu altfel decât onest. Blaine, eu unul n-am dorit să participi la această expediție. Cunoști

motivele... Perfect, omul dumitale, Renner, m-a convins că n-ai fi putut proceda altfel în cazul navei. Am avut unele discuții contradictorii, totuși în general trebuie să recunosc că ai fost un bun comandant. Cu funcția și experiența dumitale, era inevitabil să nu primești un loc în Comisie.

— Nu mă așteptasem la așa ceva, însă, privind retrospectiv și din punctul de vedere al Spartei, bănuiesc că ai dreptate. De aceea ești supărat pe mine?

— Nu. După cum am spus, era inevitabil și nu mă las afectat de legile naturale. Mă așteptasem, totuși, să fiu numit în Comisia aceea. Am fost șeful expediției științifice și a trebuit să mă lupt pentru fiecare crâmpă de informație. Dacă s-au acordat două locuri pentru membrii expediției, eu meritam unul dintre ele.

— Iar Sally nu, adăugă rece Rod.

— Lady Sally a fost extrem de utilă, este o persoană încântătoare și inteligentă, și, desigur, îți vine greu să rămâi obiectiv în privința ei. Totuși, cinstit vorbind, crezi că poți pune egal între competențele noastre?

Încruntătura lui Rod dispăru. Surâse larg și aproape că râse. Gelozia profesională a lui Horvath nu era nici comică, nici patetică, ci doar inevitabilă; la fel de inevitabilă ca și credința sa că faptul că nu fusese numit în Comisie îi pune sub semnul îndoielii competența științifică.

— Relaxează-te, domnule ministru. Nici eu și nici Sally nu facem parte din Comisie ca urmare a capacităților noastre științifice. Împăratul nu este preocupat de

competență, ci de interes. (Fusese cât pe aici să spună „loialitate”, dar n-ar fi făcut deloc bine.) Dintr-un punct de vedere, faptul că dumneata n-ai fost numit imediat – Rod accentua asupra cuvântului – este un compliment.

— Pardon? se înălțară sprâncenele lui Horvath.

— Ești om de știință, domnule ministru. Întreaga dumitale educație, ba chiar întreaga filosofie a vieții este obiectivitatea, așa-i?

— Mai mult sau mai puțin. Deși, de când am părăsit laboratorul...

— Ai fost nevoit să te lupți pentru finanțări. Te-ai implicat în politică numai pentru a-ți ajuta colegii să facă acele lucruri pe care le-ai fi făcut personal, dacă ai fi fost eliberat de sarcinile administrative.

— Ei bine... da. Mulțumesc! Puțini reușesc să înțeleagă asta.

— Ca urmare, ai fi abordat payenii în același fel. Cu obiectivitate. Nepolitic. Este însă posibil că nu aceasta să fie calea optimă pentru Imperiu. Nu înseamnă că n-ai fi loial, dar Maiestatea Să știe că Sally și cu mine punem soarta Imperiului pe primul loc. Noi am fost îndoctrinați așa din clipa în care ne-am născut. Nici măcar nu putem pretinde obiectivitate științifică, acolo unde sunt în joc interesele imperiale.

„Iar dacă nici asta nu-l domolește, să-l ia naiba!”

Horvath nu fu prea fericit și, evident, n-avea să renunțe să caute să obțină un loc în Comisie, totuși zâmbi și-i ură „casă de piatră” lui Rod. Tânărul se scuză și reveni la Sally

cu o senzație de reușită.

— Nu putem nici măcar să ne luăm rămas bun de la payeni? îl imploră ea. Rod, nu-l poți convinge?

Rod privi neajutorat spre amiral.

— Lady, vorbi apăsător Kutuzov, nu doresc să te dezamănesc. Când vor sosi pe Noua Scoție, payenii vor fi în grija dumitale, nu în a mea și atunci îmi vei spune cum trebuie să mă port. Până atunci, ei constituie responsabilitatea mea și nu intenționez să modific politica stabilită înainte de venirea lor la bord. Domnul capelan le poate transmite orice mesaj dorești.

Fata se întrebă cum ar fi reacționat Kutuzov dacă ea sau Rod i-ar fi ordonat să-i lase să-i vadă, beneficiind de calitatea de membri ai Comisiei. S-ar fi putut declanșa însă un scandal și Rod părea să-l considere pe amiral un individ destul de util. Dacă l-ar fi pus într-o situație penibilă în fața propriului său echipaj, n-ar mai fi putut lucra niciodată împreună. În plus, era posibil ca Rod nici să nu *intenționeze* să-i dea ordine lui Kutuzov, chiar dacă Sally l-ar fi rugat. Mai bine să nu forțeze lucrurile...

— Payenii aceștia nu sunt niște prieteni speciali, îi reaminti Hardy fetei. Ei au avut foarte puține contacte cu oameni pe care eu însumi de-abia îi cunosc. Sunt sigur că situația se va modifica până vom ajunge pe Noua Scoție. — Zâmbind, schimbă subiectul. — Sper că-ți vei respecta promisiunea și nu te vei mărita înainte de sosirea lui *Lenin*.

— Ba chiar insist ca să ne cununi dumneata, zise repede Sally. Vrând-nevrând, *trebuie* să te așteptăm!

— Mulțumesc.

Hardy ar fi dorit să mai adauge ceva, dar Kelley traversează cu pas energic salonul și salută.

— Căpitane, ți-am trimis bagajul în *Hermes*. La fel am procedat cu bagajul lui lady Sally, deoarece ordinele spuneau „cât mai repede”.

— Ești conștiința mea, răsă tânărul. Are dreptate, Sally, ar fi bine să-i dăm drumul. — Gemu și adăugă: — O să fie cam greu la 3 g după cina *asta*.

— Trebuie să plec și eu, anunță Kutuzov. Am de expediat mesaje prin *Hermes*. — Surâse cu stângăcie. — La revedere, lady. La revedere, căpitane. Mult noroc! Ai fost un ofițer bun.

— Mulțumesc, amirale. — Privind în jur, Rod îl zări pe Bury în cealaltă parte a salonului. — Kelley, amiralul preia sarcina de a veghea asupra domnului Bury...

— Cu permisiunea dumitale, zise Kutuzov, îl voi menține pe Kelley ca șef al pușcașilor.

— Sigur că da, amirale. Kelley, fii atent când ajungeți la Noua Scoție. S-ar putea, sau nu, să încerce să evadeze. Habar n-am ce-l așteaptă când va ajunge acolo, însă ordinele sunt suficient de clare - să-l ținem în custodie. Poate încerca să mituiască pe unul dintre oamenii tăi...

— Ar fi mai bine să n-o facă, mârâi pușcașul.

— Este bine să știi. Ei bine, la revedere, Kelley. Ai grijă ca Nabil să nu-ți împlânte vreun cuțit pe la spate. Vreau să ne revedem pe Noua Scoție.

— Am înțeles, căpitane, și ai grijă de dumitale.

Marchizul mă va ucide dacă pățești ceva. Așa mi-a spus înainte de plecarea de la Curtea Crucis.

Kutuzov își drese sonor glasul.

— Musafirii noștri trebuie să plece imediat, anunță el. Însoțiți de ultimele noastre felicitări...

Rod și Sally părăsiră salonul acompaniați de un cor de strigăte, majoritatea exagerat de sonore. Existau toate șansele că petrecerea să mai dureze destul.

Șlepul *Hermes* era o navă micuță, cu spațiul locuibil puțin mai mare decât cuterul lui *MacArthur*, deși pe ansamblu îl depășea pe acela în dimensiuni. Înapoia sistemelor de întreținere a vieții se aflau motoarele și rezervoarele, și doar pasarele înguste de acces. Cei doi tineri de-abia ajunseră la bord, că șlepul porni.

Nu era mare lucru de făcut în spațiul redus, și oricum accelerația făcea imposibilă orice activitate fizică. Medicul navei își examinează pasagerii la intervale de opt ore, ca să se asigure că rezistau la 3 g, și aprobă solicitarea lui Rod de a ajunge mai repede, accelerând până la 3,5 g. La greutatea pe care o aveau, era preferabil să doarmă cât mai mult și să-și limiteze activitatea mentală la conversații.

Ochiul lui Murcheson se profila enorm înapoia lor, când ajunseră la punctul Alderson. Peste o clipă, fu doar o stea colorată în roșu-strălucitor pe fundalul lui Coalsack, ce avea în ea un găunte galben.

16. CIVILI

În clipa când ajunseră pe orbita Noii Scoții, fură imediat transferați într-un vehicul de asolizare; Sally de-abia avusese timp să-și ia rămas bun de la echipajul șlepuului, apoi, imediat, fusese prinsă în centurile de siguranță.

— *Vizitatorii sunt rugați să se îndepărteze de vehicul!*
Pasagerii să se asigure pentru pătrunderea în atmosferă!

Se auziră bufnetele ecluzelor pneumatice.

— Gata, lord Blaine? întrebă pilotul.

— Da.

Jeturile de reacție se declanșară. Nu fu deloc o pătrundere lină; pilotul se grăbea. Picară vijelios până deasupra tancurilor și gheizerelor Noii Scoții. Când ajunseră în dreptul orașului, viteza le era prea mare și pilotul trebui să descrie două cercuri; după aceea, se apropie lent, pluti în văzduh și coborî lin pe terasa clădirii Amiralității.

— Uite-l pe unchiul Ben! strigă Sally și se repezi în brațele acestuia. Benjamin Bright Fowler avea optzeci de ani standard; după terapia de regenerare, oamenii ar fi bănuir că avea cincizeci de ani și că ajunsese la apogeul capacităților mentale. Ar fi avut perfectă dreptate în a doua privință.

Înalt de 174 centimetri, avea greutatea de nouăzeci de kilograme: un bărbat masiv, scund, aproape pleșuv, cu franjuri de păr grizonat înconjurându-i țeasta lucitoare.

Purta pălărie doar când era foarte frig, dar și-o uita și atunci.

Era îmbrăcat oarecum straniu, cu pantaloni largi și cizme din piele moale, impecabil lustruite. O haină din păr de cămilă lungă până la genunchi și foarte uzată îi acoperea partea superioară a corpului. Hainele îi erau foarte scumpe și niciodată îngrijite. Ochiul lui visător avea tendința să lăcrimeze și aspectul său general neîngrijit nu era impunător; nu o dată, adversarii lui politici făcuseră greșeala de a-i judeca abilitatea pe baza înfățișării. Uneori, la o ocazie specială, își lăsa valetul să-i aleagă hainele și să-l îmbrace corespunzător; astfel, cel puțin pentru câteva ore, arăta pe măsura rangului său – la urma urmelor, era unul dintre cei mai puternici oameni din Imperiu. De obicei, însă, îmbrăca primele lucruri pe care le găsea în garderobă și, deoarece nu-i lăsa pe valeți să arunce ceva ce-i plăcuse vreodată, purta frecvent haine vechi.

O cuprinse pe Sally într-o strânsoare ca de urs, iar ea îl sărută pe frunte. Fata era mai înaltă decât unchiul ei și fusese ispitită să-l sărute pe creștetul capului, dar se abținu în ultima clipă. Benjamin Fowler își neglija aspectul exterior și nu se enerva dacă cineva i-l menționa, dar avea o sensibilitate aparte vizavi de calviția sa. De asemenea, refuza cu hotărâre orice intervenție a cosmeticienilor medicali în această privință.

— Unchiule, cât mă bucur să te văd! — Sally izbuti să se desprindă înainte de a-i fi zdrobită vreo coastă, apoi

continuă pe un ton care simula furia: – Mi-ai reorganizat întreaga viață! Ai știut că din cauza radiogramei ăleia Rod mă va cere de soție?

Senatorul Fowler păru derutat.

— Vrei să spui că n-o făcuse deja? — Se prefăcu că-l examinează în amănunt pe Rod. — Pare destul de normal... Probabil că-i vorba despre o afecțiune internă. Ce mai faci, Rod? Arăți bine, băiete!

Prinse mâna tânărului și i-o strânse dureros. Cu palma stângă, Fowler extrase minicomputul de sub faldurile ponosite ale hainei.

— Îmi pare rău că trebuie să vă zoresc, copii, dar suntem în întârziere. Haideți, haideți...

Se întoarse pe călcâie și se repezi spre ascensor, lăsându-i pe cei doi să-l urmeze neajutorați.

Coborâra douăsprezece niveluri, apoi Fowler îi conduse prin coridoare întortocheate. În fața unei uși, stăteau de pază câțiva pușcași.

— Intră, intră, nu-i poți ține pe amiralii și căpitanii ăia să te-aștepte! Haide, Rod!

Pușcașii salutară și tânărul le răspunse automat. Intră zăpăcit într-o încăpere imensă, lambrisată în lemn întunecat, cu o uriașă masă de marmură în centru. Cinci căpitani și doi amirali stăteau în jurul ei. La un birou mai micuț se afla un jurisconsult militar, alături de care se găseau grefieri și un dispozitiv de înregistrare. De îndată ce Rod pătrunse în cameră, cineva anunță:

— Comisia de anchetă își începe lucrările. Pășiti

înainte și spuneti-vă numele.

— Poftim?

— Numele dumitale, căpitane! se răsti amiralul de la mijlocul mesei. — Rod nu-l recunosc; de altfel, cunoștea doar jumătate dintre ofițerii aflați acolo. — Nu-ți știi numele?

— Ba da, domnule... Amirale, n-am știut că mă voi prezenta direct în fața unei comisii de anchetă.

— Acum o știi. *Te rog, spune-ți numele!*

— Roderick Harold, lord Blaine, căpitan, Marina Spațială Imperială, fost comandant al navei *MacArthur*.

— Mulțumesc.

Tirul întrebărilor începu imediat.

— Căpitane, când ai aflat prima dată că alienii cei mici erau capabili să folosească unelte și să efectueze activități utile?

— Căpitane, te rog descrie procedurile de sterilizare la care ai recurs.

— Căpitane, după aprecierea dumitale, alienii din afara navei au știut vreodată că la bordul lui *MacArthur* existau confrăți de-ai lor în stare de libertate?

Tânărul le răspunse pe cât putu mai bine. Uneori, un ofițer punea o întrebare, pentru ca altul să comenteze:

— Asta se găsește în raport, ce naiba? N-ai parcurs benzile? Ancheta înainta cu viteză amețitoare. Brusc... se termină.

— Căpitane, te poți retrage pentru moment, îl anunță amiralul care prezida comisia.

Sally și senatorul Fowler îl așteptau pe coridor. Alături de ei se afla o tânără în kilt scoțian, purtând o servietă diplomat.

— Domnișoara McPherson, secretara mea socială, o prezintă Sally.

— Încântată de cunoștință, lord Blaine. Lady Fowler, dacă nu mai...

— Sigur că da. Mulțumesc.

McPherson se îndepărtă, țâcănind cu tocurile pe podeaua din marmură. Avea un mers interesant, privit din spate.

— Rod, zise Sally, știi la câte recepții *trebuie* să participăm?

— Recepții! Dumnezeuule, Sally, soarta mea se decide acolo, înăuntru, și tu...

— Prostii! interveni senatorul. A fost decisă cu săptămâni în urmă, când Merrill, Cranston, Armstrong și cu mine am ascultat raportul lui Kutuzov. Eu eram acolo, având în buzunar numirea Maiestății Sale, iar tu jeleai, fiindcă îți pierduseși nava! Noroc că amiralul tău este un om onest, băiete. Mare noroc!

Ușa se deschise.

— Căpitanul Blaine! strigă un grefier.

Tânărul intră și se opri în fața mesei. Amiralul luă o hârtie și-și dresе glasul.

— Comisia specială de anchetă întrunită pentru a examina circumstanțele privind pierderea crucișătorului *MacArthur* al Maiestății Sale imperiale a decis în

unanimitate următoarele: Unu – Comisia a constatat că nava a fost pierdută prin infestarea accidentală cu forme aliene de viață și a fost distrusă în mod cuvenit, pentru a se evita contaminarea altor nave. Doi – Comisia îl achită pe comandantul lui *MacArthur*, căpitanul Roderick Blaine, de acuzația de neglijență în serviciu. Trei – Comisia le ordonă ofițerilor supraviețuitori de pe *MacArthur* să întocmească un raport detaliat al procedurilor urmate, pentru ca asemenea pierderi să poată fi evitate în viitor. Patru – Comisia a luat la cunoștință că sterilizarea și investigarea lui *MacArthur* a fost împiedicată de prezența la bord a unui mare număr de civili și a echipamentelor lor, și că ministrul Anthony Horvath, șeful expediției științifice, s-a opus sterilizării și a insistat să se continue experimentele civile. Cinci -Comisia a luat la cunoștință că, în absența dificultăților amintite la punctul patru, căpitanul Blaine ar fi înregistrat mai mult succes în investigarea navei sale. Finalmente, comisia recomandă încetarea oricăror cercetări privind sancționarea căpitanului Blaine. Concluziile sunt unanime și activitatea comisiei încetează. Căpitane, ești liber!

— Mulțumesc, amirale.

— Ai cam făcut-o de oaie, Blaine, știi asta, nu?

— Da, amirale.

„Dumnezeule, de câte ori m-am gândit la cele întâmplate?”

— Pe de altă parte, mă-ndoiesc că altcineva din Marină s-ar fi putut descurca mai bine. Nava trebuie să fi

fost un azil de nebuni, cu toți civilii ăia la bord. Perfect — domnule senator, vă aparține. Sunteți așteptați în camera 675.

— Mulțumesc, amirale!

Fowler îl împinse pe Rod afară din încăpere, pe coridor și spre un ascensor a cărui ușă era ținută deschisă pentru ei de către un gradat.

— Acum unde mergem? Întrebă tânărul. Camera 675? Asta-i trecerea în rezervă!

— Bineînțeles, încuviință senatorul, trăgându-l în lift. Doar nu credeai că poți rămâne în Marină și, în același timp, să faci parte din Comisia imperială, nu? De aceea a trebuit să zorim ancheta privind distrugerea lui *MacArthur*. Până nu se audia cazul, nu puteai fi trecut în rezervă.

— Domnule senator...

— Ben, spune-mi Ben.

— Ben, eu *nu* vreau să plec din Marină! Asta-i cariera mea...

— S-a terminat! — Ascensorul se opri și Fowler îl îmbrânci pe tânăr afară. — În cele din urmă, tot trebuia s-o faci. Familia este prea importantă. Nu se poate ca aristocrații să negligeze guvernarea, ca să alerge toată viața în navele alea. Știai că aveai să fii trecut în rezervă înainte de termen.

— Asta pentru că, după moartea fraților mei, nu aveam de ales. Dar nici așa devreme! Nu pot să-mi iau un concediu fără plată?

— Termină cu tâmpeniile! Problema payenilor nu va fi

soluționată așa de repede. Sparta se află prea departe ca să se ocupe direct. Am ajuns!

În biroul de trecere în rezervă, documentele fuseseră deja pregătite. Prin ordinul Maiestății Sale imperiale, Roderick Harold, lord Blaine, era avansat la gradul de contraamiral și trecut în rezervă.

— Unde vă trimitem pensia, lord Blaine? Pentru funcționarul de acolo, Rod era deja civil.

— Poftim?!

— Aveți dreptul la pensie și doresc să știu unde să v-o trimitem.

— N-o pot dona fondului mutual al Marinei?

— Ba da.

— Atunci așa voi face.

Funcționarul completează rapid actele necesare. Urmărind alte câteva întrebări banale, după care i se întinse un stilou.

— Semnați aici, lord Blaine.

Rod simți atingerea rece a stiloului și ezită.

— Haide odată, îl zori Fowler, vă așteaptă o duzină de întâlniri! Pe tine și pe Sally. Haide, băiete, semnează!

— Da, Ben.

Era inutil să amâne; n-avea ce să mai comenteze. Dacă împăratul însuși îl numise în Comisia aceea blestemată... Iscăli rapid, apoi își aplică amprenta degetului mare.

O mașină îi purtă în viteză pe străduțele înguste ale Noii Scoții. Traficul era intens, iar automobilul nu avea escortă sau însemne oficiale care să le deschidă drumul. Pentru Rod, o asemenea călătorie constituia o experiență neobișnuită. De obicei, aparatele de zbor ale Marinei îl transportau de la o terasă la alta, iar ultima dată când fusese pe Noua Scoție avusese propriul său gig, cu echipaj cu tot. Se duseseră vremurile acelea...

— Va trebui să-mi cumpăr o avionetă și să-mi angajez un pilot, zise el. Membrii Comisiei pot beneficia de autorizații de zbor?

— Bineînțeles. Poți beneficia de orice dorești. Mai mult chiar, calitatea de membru al Comisiei îți aduce titlul de baron – desigur, *tu* n-ai nevoie de el – și ăsta-i altul dintre motivele pentru care suntem atât de populari în ultima vreme.

— De fapt, câți membri va avea Comisia?

— Și-n privința asta, decizia îmi aparține. Nu dorim prea mulți. — Mașina se clătină brusc, gata să lovească un pieton, și Fowler își scoase din nou minicomputul.

— N-am recuperat din întârziere. Avem stabilite câteva întâlniri la palat. Bineînțeles, vei locui acolo. Aripa servitorilor este ticsită, dar o să-i facem un loc omului tău – ai vreo dorință, sau să-ți găsească secretarul meu pe cineva?

— Kelley este pe *Lenin* și bănuiesc că va rămâne alături de mine. „Alt om capabil pierdut pentru Marină!”

— Kelley!? Ce mai face bătrânul escroc?

— Bine.

— Mă bucur s-o aud. Acum mi-am amintit că taică-tău mă rugase să te-ntreb de soarta lui. Știi că-i de aceeași vârstă cu mine? Țin minte că purta uniformă pe când taică-tău era locotenent, iar asta a fost cu *tare* mult timp în urmă.

— Unde-i Sally?

Fata dispăruse cât timp Rod stătuse în camera 675. El unul nu-i simțise lipsa atunci; cu documentele de trecere în rezervă umflându-i buzunarul, n-avusese chef să stea de vorbă cu nimeni.

— Să-și cumpere toalete, mai mult ca sigur. Tu n-o să ai nevoie de așa ceva. Unul dintre oamenii mei ți-a luat măsurile din dosarul Marinei și ți-a adus două costume. Sunt la palat.

— Te miști iute...

— Trebuie s-o fac. Trebuie s-ajungem la niște răspunsuri, înainte ca *Lenin* să ajungă pe orbită. Între timp, studiază situația politică de aici. Toate se leagă între ele. ACl dorește legături comerciale, și cât mai repede posibil. Liga Umanității dorește schimburi culturale. Armstrong vrea ca flota lui să ia măsuri în privința alienilor, dar se teme de ei. Asta trebuie aranjat înainte ca Merrill să poată continua tentativa de recucerire a lui Trans-Coalsack. Bursele sunt în agitație – cum ne va influența tehnologia payeana economia? Ce companii financiare se vor ruina? Cine se-mbogățește? *Noi* trebuie

să stabilem politica!

— Îhâm. (De-abia acum înțelegea totul.) Și Sally? Și restul Comisiei?

— Nu fi fraier. Tu și cu mine *suntem* Comisia. Sally va face ce trebuie.

— Adică, ce vrei tu să facă. N-aș fi prea sigur în privința asta... e destul de independentă.

— Crezi că *eu* nu știu? Am trăit destui ani împreună. Ce dracu', și tu ești independent! Nu m-aștept să-ți pot impune ceva.

„Până acum, n-aș zice că ai făcut treabă rea”, se gândi Rod.

— Înțelegi cum stă treaba cu Comisia, da? Parlamentul este preocupat de prerogativele imperiale. Dacă există vreo prioritate reală, ea este apărarea împotriva alienilor. Dar dacă ei sunt pașnici și toate celelalte, Parlamentul va dori să aibă un cuvânt de spus în tratatele comerciale, împăratul nu va lăsa problema payenilor în seama guvernului, până nu vom fi siguri cu ce ne confruntăm. Totuși, el nu poate face toate astea de pe Sparta. Nu poate veni aici personal – asta ar ridica probleme în Capitală. Parlamentul nu l-ar putea împiedica să-l lase în locul său pe prințul Lysander, dar băiatul este prea tânăr. Impas! Maiestatea Sa este una, dar agenții cu autoritate imperială sunt cu totul altceva. La naiba, *eu* însumi n-aș dori să acord autoritate imperială decât membrilor familiei regale. Un individ, o familie nu poate exercita prea multă putere personală, indiferent cât de mari i-ar fi puterile

teoretice – dă-le însă agenți împuterniciți, și problema se schimbă radical.

— Dar Merrill? Este Sectorul lui.

— Ce-i cu Merrill? Obiecțiile în privința lui sunt aceleași, ba chiar mai multe. Rolul viceregelui este destul de clar definit. Negocierile cu alienii nu sunt definite. Merrill n-ar intenționa să-și depășească atribuțiile, încercând să-și instaureze propriul său mini-Imperiu aici, totuși istoria demonstrează cu limpezime un lucru – te poți aștepta la orice. Prin urmare, este nevoie de o Comisie. Parlamentul nu va aproba atâta putere în mâna unui singur om, nici chiar dacă acela aș fi eu. M-ar numi președintele ei, deoarece am în spate voturile. Mi-ar accepta nepoata ca membră a Comisiei — frate-meu a fost mai popular decât mine, avem nevoie și de o femeie, iar Sally tocmai s-a întors din lumea Pay. Perfect! Eu însă nu pot rămâne prea mult timp aici, Rod. Altcineva o să rămână – tu.

— Mi-am dat seama... De ce tocmai eu?

— Ești născut pentru așa ceva. Oricum, era necesar acordul tatălui tău pentru aprobarea Comisiei. Marchizul este destul de popular în clipa de față. A întreprins niște chestii excelente pentru consolidarea sectorului lui și a făcut treabă bună în război. În plus, tu ești la un pas de familia regală. Faci parte din genealogia Tronului...

— Cam pe poziția a douăzeci și opta. Fiul surorii mele are o poziție mai bună.

— Mda, treaba asta nu-ți conferă prea multe privilegii. Nobilii au încredere în tine și-l plac pe taică-tău. La fel și

Camera Comunelor. Nimănui n-o să-i treacă prin minte că tu ai dori să ajungi rege aici, pierzând Curtea Crucis. Așadar, problema este să găsim vreo doi reprezentanți locali care să-și ia familiile și să te urmeze după plecarea mea. De asemenea, va trebui să-ți găsești un înlocuitor înainte de a putea reveni acasă, dar o să reușești. Eu unul am reușit, zâmbi larg Fowler.

Palatul se înălța în fața lor. Gărzi în kilturi și uniforme de paradă păzeau poarta, însă ofițerul care le controlă actele, comparându-le cu lista de invitați înainte de a-i lăsa să intre, era un pușcaș.

— Trebuie să ne grăbim, zise senatorul pe când parcurgeau aleea curbă de acces spre treptele colorate în roșu și galben strălucitor. Rod, dacă payenii aceia constituie o amenințare, nu i-ai putea ordona lui Kutuzov să se deplaseze acolo cu o flotă de război?

— Poftim?!

— M-ai auzit foarte clar. De ce zâmbești?

— Am avut aceeași conversație cu unul dintre ofițerii mei, când ne aflam pe orbita lui Pay-alfa, numai că pe atunci eram în locul tău. Da – n-aș dori s-o fac, dar aș putea. Ți-am răspuns așa de prompt fiindcă decisesem pe drumul de întoarcere acasă – altfel, ți-aș fi spus că n-am nevoie de Comisia ta. — Se opri o clipă, apoi adăugă: - totuși, Sally n-ar fi putut s-o facă.

— Nici nu m-aș fi așteptat din partea ei. Nici nu s-ar fi împotrivit. Orice dovadă care ne-ar fi făcut pe mine sau pe tine să ordonăm așa ceva ar fi determinat-o să

demisioneze. Uite ce-i, am parcurs rapoartele alea până am amețit și tot n-am putut găsi nimic suspect... deși câteva amănunte sunt dubioase. De pildă, sublocotenenții tăi. Îmi vine cam greu să-nghit explicațiile alea.

— Și mie...

Mașina se opri lângă treptele palatului și șoferul le deschise portiera.

* * *

— Asta-i tot, lord Blaine? întrebă chelnerul. Rod își examina minicomputul.

— Da, mulțumesc. Sally, o să-ntârziem! o atenționă el pe fată, fără să schițeze gestul de a se scula de la masă. Angus – cafeaua, te rog! Cu brandy.

— Da, lord Blaine.

— Rod, chiar c-o să-ntârziem!

Nici Sally nu se ridică; cei doi se priviră și izbucniră în râs.

— De când n-am mai prânzit împreună doar noi? întrebă fata.

— De o săptămână? De două? Nu-mi amintesc. În viața mea, n-am fost atât de ocupat. În clipa asta, o acțiune a flotei ar însemna o ușurare. — Se strâmbă. — Diseară suntem invitați la alt dineu, la lady Riordan. Chiar trebuie să ne ducem?

— Unchiul Ben zice că baronul Riordan este foarte influent pe Noua Irlandă și că s-ar putea să avem nevoie

de sprijin acolo.

— Atunci, n-avem ce face. — Chelnerul aduse cafelele. Rod sorbi puțin și suspină de mulțumire. — Angus, e cea mai bună combinație de cafea și brandy pe care am băut-o vreodată. În ultima săptămână, calitatea ambelor s-a îmbunătățit.

— Da, lord Blaine. Sunt rezervate pentru dumneavoastră.

— Pentru mine? Sally, tu...

— Nu. — Fata era la fel de surprinsă. — De unde le ai, Angus?

— Un căpitan comercial le-a adus personal la palat, lady Fowler, precizând că sunt pentru lord Blaine. Au fost testate și aprobate.

— Bravo! încuviință încântat Rod. Cine era căpitanul?

— Mă voi strădui să aflu, lord Blaine.

— Probabil, vreun civil care căuta să se înroleze, reflectă tânărul după plecarea chelnerului. Deși firesc ar fi fost să-și lase numele... — Își privi din nou minicomputul. — Cred că nu ne-a mai rămas mult timp. Nu-l putem lăsa pe vicerege să ne aștepte toată după-amiaza.

— De ce nu? Tu și unchiul Ben n-o să fiți de acord cu propunerile mele și...

— Să lăsăm discuția asta până la întrunire, iubito.

Viceregele solicita decizia imediată a Comisiei în privința payenilor. Era numai unul dintre mulții indivizi care cereau același lucru. Ministrul Armstrong voia să știe ce dimensiuni trebuia să aibă o flotă de război care să-i

învingă pe payeni – doar teoretic, preciză el, pentru ca divizia strategică a amiralului Cranston să poată extrapola planurile de necesitate.

Asociația Comercianților Imperiali insista ca toate datele lui Bury privind posibilitățile de negoț să fie aduse la cunoștința tuturor membrilor asociației. Marele Diacon al Bisericii Lui voia dovezi că payenii erau îngerii. O altă facțiune luistă era convinsă că payenii erau diavoli și că Imperiul tănuia adevărul. Cardinalul Rudolph al Bisericii imperiale dorea difuzarea publică a înregistrărilor tridimensionale de pe Pay-alfa, pentru a-i termina o dată pentru totdeauna pe luiști.

Iar toți oamenii de pe o rază de două sute de parseci doreau să facă parte din Comisie.

— Cel puțin, vom participa la aceeași întrunire, comentă Sally.

— Mda.

Apartamentele lor se găseau față în față pe același coridor al palatului, dar tinerii nu aveau timp să se întâlnească decât la dineuri. În confuzia amețitoare a ultimelor săptămâni, Rod și Sally participaseră rareori la aceleași întruniri de lucru.

Angus reapăru și se înclină.

— Lord Blaine, persoana de care v-ați interesat este căpitanul Anderson al lui *Ragnarok*.

— Aha. Mulțumesc, Angus. Asta-i o navă a Autoneticilor Imperiali, îi explică fetei.

— Înseamnă că Bury a trimis cafeaua și brandy-ul!

Drăguț din partea lui...

— Da. Haide, suspină Rod, acum *chiar* că trebuie să mergem!

Urcară din sufrageria destinată musafirilor palatului în cabinetul de lucru al viceregelui Merrill. Fowler, Armstrong, ministrul de Război, și Cranston, amiralul Flotei, îi așteptau nerăbdători.

— Este primul nostru prânz împreună după două săptămâni, rosti Rod. Ne cerem scuze.

Tonul nu exprimase însă deloc părerea de rău.

— N-o să fie aceeași nebunie când va sosi *Lenin*, vorbi senatorul. Savanții lui Horvath se vor putea ocupa atunci de majoritatea aparițiilor publice. O să fie chiar încântați.

— Asta presupunând că le vei acorda permisiunea să apară, replică tărăgănat Merrill. Nici pe protejații tăi nu i-ai lăsat să deschidă gura prea mult.

— Îmi cer scuze, Înălțimea Voastră, interveni Cranston, dar sunt în criză de timp. Cum trebuie procedat în legătură cu sosirea lui *Lenin*? Ar trebui să ajungă pe orbită peste șaiszeci de ore și Kutuzov n-a primit încă niciun ordin din partea mea.

— Problema ar fi rezolvată, dacă ai fi de acord cu sugestia mea, unchiule, zise Sally. Oferă-le un apartament în palat, asigură-le servitori și gărzi, și lasă-i pe *payeni* să decidă cu cine doresc să se întâlnească.

— Are dreptate, observă Merrill. La urma urmelor, sunt reprezentanții unei națiuni suverane. Cam greu să justifici ținerea lor în cușcă, nu? Ar declanșa nemulțumiri – și

pentru ce?

— Amiralul Kutuzov este convins că payenii constituie o amenințare, rosti ministrul. Că sunt extrem de convingători. Dacă le oferim posibilitatea să vorbească cu cine doresc ei, nu se știe ce ar putea face. Ar putea stârni scandaluri politice și nu ne trebuie așa ceva.

— Totuși, trebuie să fiți de acord că cei trei payeni nu constituie o amenințare militară, insistă Sally.

Fowler oftă adânc.

— Am mai discutat asta. Nu amenințarea militară mă îngrijorează! Dacă-i lăsăm liberi pe payeni, ei vor încheia acorduri comerciale. Raportul lui Bury m-a convins în privința asta. Payenii pot să obțină sprijinul unor grupuri de interese, să negocieze tratate comerciale...

— Comisia are drept de veto în privința oricărui tratat, unchiule.

— Un tratat este mai greu de anulat decât de preîntâmpinat. Chiar dacă payenii ar fi exact așa cum îi consideră Horvath: pașnici, dornici să ne vândă sau să ne dăruiască noi tehnologii, nereprezentând o concurență pentru spațiul locuibil. — Și de unde naiba poate el ști asta?

—, nereprezentând o amenințare militară, neinteresați de o alianță cu rebelii...

Cranston scoase un mormăit răgușit.

— Și multe altele... chiar dacă sunt într-adevăr așa, *continuă să rămână* foarte multe probleme. În primul rând, tehnologia lor va zgudui întregul Imperiu. N-o putem lăsa pur și simplu la îndemâna tuturor, fără să avem trasate

niște planuri de adaptare.

— Cei din Federația Muncii au început deja treaba, anunță sec Merrill. Acum mai puțin de o oră, președintele Federației Internaționale a Muncii a fost aici și mi-a cerut să-i stopăm pe payeni până ce oamenii lui vor studia problemele legate de șomaj. *Nu* se opune noii tehnologii, dar ne roagă să fim precauți. Nu pot spune că-l învinuiesc.

— Nici ACI nu mai este unanimă în păreri, adăugă Rod. La dineul de aseară, de la lady Malcolm, doi comercianți mi-au mărturisit că și-au modificat opiniile inițiale despre payeni.

Își pipăi cu un gest reflex reverele tunicii sale vii colorate. Hainele civile i se potriveau mai bine și ar fi trebuit să fie mai confortabile decât uniforma Marinei, dar *nu păreau* mai confortabile.

— La naiba, nu știu ce să zic! Am fost atât de ocupat cu discursuri lipsite de sens, conferințe publice și blestematele astea de dineuri, că n-am avut posibilitatea să formulez nicio idee constructivă.

— Înțeleg, sigur că da, îl liniști Merrill. Cu toate acestea, ordinele primite de la Maiestatea Sa sunt clare: trebuie să urmez sfaturile Comisiei voastre. Încă nu le-am auzit. Lady Sandra...

— Te rog, spune-mi Sally!

Din motive obscure și ei înseși, fetei nu-i plăcea numele de botez.

— Lady Sally măcar ne-a oferit ceva. Domnule senator, dumneata și Blaine ar trebui să faceți mai mult

decât să vă mulțumiți să protestați că încă nu cunoașteți destule!

— Ar mai fi și mica problemă a flotei mele, interveni Armstrong. Trebuie să știu dacă navele lui Cranston pot reveni la bătăliile cu răsculații sau dacă e necesar să rămână în acest colț de Sector. Dacă nu ne facem simțită prezența în provinciile îndepărtate, s-ar putea să avem parte de alte revolte!

— Aceleași solicitări? se interesă Rod.

— Da. Vor să aibă navele lor. De asemenea, pretind un rol mai important în politica imperială, totuși principalul sunt navele. Îndeajuns să mă scoată din minți! Au autonomie internă, nu plătesc impozite mai mari decât noi, iar când apar tulburări țipă după Marină și noi apărem imediat. Însă acestea nu sunt problemele dumitale, lord Blaine. Dacă vom avea realmente nevoie de nave pentru a proteja omenirea de monștrii alieni, le voi găsi pentru voi, chiar dacă ar trebui să lucrez eu însumi în docurile lui MacPherson.

— Aproape că ar fi bine ca payenii să fie ostili, reflectă Merrill. O amenințare reală la adresa Imperiului ar consolida provinciile... Mă-ntreb dacă i-am putea convinge de asta pe nobili.

— Înălțimea Voastră! protestă Sally.

— Doar mă gândeam, nimic mai mult.

— Să-i amețim cu activități, mormăi Fowler, și toți întoarseră privirile spre el. Așa-i! Mass-media să fie în sfârșit mulțumită. Când sosește *Lenin*, o să organizăm o

primire cum nu s-a mai văzut pe Noua Scoție. O recepție de proporții pentru payeni. Onoruri complete... Toată eticheta posibilă – parade, treceri în revistă, vizite, întâlniri cu cei de la Afacerile Externe. Nimeni nu va putea obiecta dacă aparițiile publice ale payenilor vor fi în cadrul unor ceremonii, iar Afacerile Externe le vor monopoliza restul timpului. Între timp, noi vom trece la treabă. Înălțimea Voastră, vă vom oferi sfaturile noastre cât mai repede cu putință, dar Leoni... Maiestatea Sa nu m-a trimis aici ca să acționez în pripă. Până nu știu mai multe, va trebui să ne mulțumim cu atât.

17. PARADA

Vehiculul de asolizare coborî pe terasa palatului, cu un şuier ascuțit de jeturi, care se transformă lent într-un vuiet surd, pentru ca apoi să se stingă complet. Afară începu un răpăit prelung de tobe. Sunetele răzbătură înfundat în cabină, dar deveniră asurzitoare, când ușa fu deschisă.

Hardy clipi de câteva ori în fața razelor soarelui matinal ce se reflectau orbitor din pietrele multicolore ale palatului. Trase în piept aerul proaspăt, lipsit de izurile de filtre, metale și oameni, și se lăsă învăluit de căldura lui Cal. Simțea sub tălpi solul ferm. Ajunsese acasă!

— *Garda de onoare, aten-ție!*

„Dumnezeule, vor ieși cu toții”, se gândi capelanul. Își îndreptă umerii și coborî rampa, în vreme ce cameramanii își focalizau teleobiectivele. Îl urmară alți ofițeri navali și civili. Horvath fu ultimul, iar după ieșirea lui, Hardy încuviință din cap spre comandantul gărzii.

— *Prezentați... arm’!*

Cincizeci de perechi de mânuși albe executară mișcări identice, lovind paturile și țevile armelor în aceeași fracțiune de secundă. Cincizeci de mâneci stacojii cu fireturi aurii încremeniră cu precizie în aceeași poziție. Răpăitul tobelor se iuți și spori în intensitate.

Payenii coborâră rampa, clipind sub lumina soarelui. Trompetele răsunară ascuțit, în semn de salut, apoi încetară ca retezate, o dată cu răpăitul tobelor. Se auzeau

doar îndepărtatele zgomote ale traficului de pe arterele aflate la cinci sute de metri depărtare. Până și reporterii de pe platformele dispuse la înălțime încremeniseră. Payenii își roteau rapid trunchiurile, privind în jur.

Curiozitate! În sfârșit, o planetă a oamenilor și oamenii care guvernau – totuși, ce făceau? În față, se găseau două șiruri de câte douăzeci și cinci de pușcași încremeniți, ținând armele într-o poziție care nu putea fi confortabilă, identică și evident neamenințătoare; totuși, Ivan se întoarse automat ca să-și caute războynicii care trebuiau să-l urmeze.

În dreapta lor se zăreau alți pușcași, care nu purtau arme, ci instrumente de produs zgomote. Câțiva țineau stindarde viu colorate, plecate spre înaintea; trei aveau arme și înconjurau pe altul ce ținea vertical un drapel mai mare; pe acesta se găseau simboluri pe care le mai văzuseră. Coroana și nava spațială, vulturul, secera și ciocanul.

Drept în față, dincolo de echipajul de pe Lenin și MacArthur, existau mai mulți oameni, îmbrăcați într-o varietate de haine. În mod evident, de-abia așteptau să discute cu payenii, însă nu scoteau o vorbă.

— Căpitanul Blaine și lady Fowler, ciripi Jock. Postura lor indică faptul că cei doi din fața lor le sunt superiori.

Hardy îi conduse pe payeni mai departe. Alienii continuau să strâmbe din nasuri și să converseze între ei cu tonuri muzicale.

— Dacă vă deranjează aerul, zise capelanul, vă putem

construi filtre. Nu mi se păruse că aerul din navă v-ar fi deranjat...

Inspiră din nou adânc aerul curat și proaspăt.

— Nu, nu, atât că-i puțin inodor, răspunse o medyatoare. (Era imposibil să le deosebească între ele.) La asta se adaugă surplusul de oxigen. S-ar putea să avem nevoie de filtre.

— Gravitația cum este?

— Corespunzătoare. — Payeana miji ochii spre soare.

— De asemenea, vom avea nevoie de ochelari negri.

— Nicio problemă.

Ajunseseră la capătul gării de onoare și capelanul se înclină în fața lui Merrill. Ambele medyatoare îl imită perfect. Stăpynul rămase drept pentru o clipă, după care făcu o plecăciune scurtă.

Horvath făcu primele prezentări.

— Prințul Ștefan Merrill, viceregele Maiestății Sale imperiale pentru Sectorul Trans-Coalsack. Înălțimea Sa, ambasadorul Ivan de pe Pay-alfa.

Merrill se înclină oficial, după care indică spre Benjamin Fowler.

— Senatorul Benjamin Bright Fowler, lord-președinte al Comisiei imperiale extraordinare. Domnul senator este împuternicit să discute cu voi în numele împăratului și de altfel are un mesaj din partea Maiestății Sale.

Payenii se înclinară din nou.

Fowler îi îngăduise servitorului să-i aleagă hainele cuvenite pentru ocazie; miliarde de oameni aveau să

vizioneze, direct sau înregistrat, momentul acesta festiv. Purta o tunică neagră, lipsită de podoabe, doar cu o novă micuță de aur pe reverul stâng, eșarfa era nouă, pantalonii îi veneau perfect și dispăreau în carâmbii cizmelor din piele moale ca de mânășă, care străluceau de lustru. Își strecură sub brațul stâng bastonul din lemn negru de Malacca, cu mâner sculptat în aur, și luă de la Rod mesajul împăratului.

Începu să citească cu glasul lui „oficial”; în dezbateri, era de-a dreptul înflăcărat, dar discursurile oficiale le rostea mai degrabă poticnit. Acesta nu constitui o excepție.

— Leonidas al IX-lea, împărat al oamenilor, prin Voia Domnului, către reprezentanții civilizației Pay: Bun sosit în lumea noastră! Vreme de o mie de ani, omenirea și-a căutat frații în Univers. Am visat la ei pe toată durata istoriei noastre...

Mesajul era lung și formal, iar payenii ascultară în tăcere. În stânga lor, un grup de oameni șușoteau între ei; purtau instrumente pe care payenii le recunoscuseră că fiind videocamere destul de primitive. De fapt, videocamere se zăreau peste tot, iar numărul celor prezenți era prea mare; de ce erau necesari atât de mulți oameni pentru ceva așa de simplu ca o primire?

Fowler încheie mesajul și urmări privirea payenilor, fără să-și miște capul.

— Sunt reporterii mass-media, murmură el. Vom încerca să-i împiedicăm să vă deranjeze.

După aceea, ridică documentul, arătându-le sigiliul imperial.

— *În mod evident, se așteaptă la un răspuns. Acesta este unul dintre episoadele „oficiale” în legătură cu care ne-a avertizat Hardy. Nu știu ce să spun.*

— *Nici eu, zise Jock, totuși trebuie să spunem ceva.*

— *Ce ne-au zis? Întrebă stăpynul.*

— *Aș putea traduce, dar ar fi lipsit de sens. Ne-au salutat în numele împăratului lor, care pare un fel de supra-stăpyn. Cel scund și rotofei este medyatorul acestui împărat.*

— *Aha, am găsit în sfârșit pe unul care poate comunica. Vorbiți-i.*

— *Dar n-a spus nimic!*

— *Nu-i spuneți nici voi nimic.*

— *Suntem foarte recunoscători pentru salutul împăratului vostru. Credem că această primă întâlnire între rase inteligente va reprezenta un moment istoric, poate chiar evenimentul cel mai important din ambele noastre istorii. Suntem nerăbdători să începem schimburile comerciale și îmbogățirea reciprocă a payenilor și oamenilor.*

— *Ai vorbit ca Horvath.*

— *Bineînțeles, au fost chiar cuvintele lui. Le-a folosit de multe ori înainte ca oamenii să-și distrugă nava mai puțin importantă. Trebuie neapărat să aflăm de ce au făcut-o.*

— *Nu-i vom întreba până nu vom cunoaște mai multe*

despre ei. Payenii amuțiseră; clipeau din când în când, într-o tăcere care se prelungi, devenind stânjenitoare. În mod evident, nu mai aveau nimic de adăugat.

— Fără îndoială, rosti Merrill, sunteți obosiți în urma călătoriei. Presupun că înainte de începutul paradei veți dori să vă odihniți în apartamentul pe care vi l-am pus la dispoziție.

Cum nu primi niciun răspuns, viceregele făcu un semn discret din mână. Fanfara începu să cânte un marș și payenii fură conduși spre un ascensor.

— O să vă scăpăm de blestemații ăia de reporteri, mormăi Fowler. Nu se poate face nimic cu toți ochii pe tine.

Se întoarse și surâse larg spre obiectivele camerelor. La fel făcură și ceilalți; continuau încă să zâmbească în momentul când ușile ascensorului se închiseră în nasul reporterilor, care-și dăduseră seama prea târziu că payenii plecau.

* * *

În încăperi nu existau videocamere evidente care să le spioneze mișcărije, iar ușile aveau zăvoare. Erau multe odăi, cu plafoane foarte înalte. În trei camere se găseau mobilele pe care oamenii le considerau paturi pentru payeni, iar fiecare dintre aceste camere comunica printr-o ușă cu o săliță în care se aflau echipamente pentru spălat și nevoi intime. În altă cameră exista un frigider, plite cu

gaz și cuptoare cu microunde, provizii însemnate de alimente, incluzându-le și pe cele aduse de payeni, ustensile pentru mâncat, dar și instrumente pe care nu le identificară. În sfârșit, altă odaie, cea mai mare dintre toate, conținea o masă lungă de lemn lustruit și scaune pentru oameni și payeni.

Se plimbară prin apartamentul enorm.

— Un ecran tri-V! exclamă Jock.

Acționă comenzile și pe ecran apăru înregistrarea lor ascultând mesajul împăratului. Alte canale prezentau aceleași lucruri, sau oameni discutând despre sosirea payenilor, sau...

Un bărbat voinic, purtând veșminte largi, striga. Tonul și gesturile sale indicau furie.

— Diavoli! Trebuie nimiciți! Legiunile Domnului se vor opune hoardelor Satanei!

Imaginea sa fu înlocuită cu a altui individ cu veșminte largi, care vorbea însă extrem de potolit.

— L-ați auzit pe cel care se autointitulează Vocea Lui. Nu este desigur necesar să v-o spun, totuși, vorbind în numele Bisericii, vă pot asigura că payenii nu sunt nici îngeri, nici demoni, ci ființe inteligente ca și noi. Dacă reprezintă o amenințare la adresă omenirii, aceasta nu este de natură spirituală, iar experții Maiestății Sale vor fi cu siguranță mai mult decât adecvați pentru a se ocupa de ei.

— Domnule cardinal Randolph, Biserica a determinat... ă-ă-ă... statutul payenilor? Mai precis, care le

este locul în teologia...

— Bineînțeles că nu. Pot însă preciza că nu sunt ființe supranaturale.

Cardinalul Randolph râse și reporterul îl imită. Cel care urlase furios nu se mai zărea.

— *Haideți, zise stăpynul. Veți avea timp pentru așa ceva mai târziu.*

Intrară în sala mare și se așezară la masă. Charlie aduse grăunțe din stocul lor de alimente.

— *Ați mirosit aerul, începu Jock. Nu există dezvoltare industrială. Planeta trebuie să fie aproape pustie! Există loc pentru un miliard de stăpyni și tot personalul lor.*

— *Expunerea prea îndelungată la soarele acesta ne va orbi. Gravitația ne va scurta durata vieții. — Charlie inspiră profund. — Există însă spațiu, hrană și metal. Blestamate fie gravitația și lumina soarelui! O s-o luăm.*

— *Probabil că n-am auzit când ni s-a făcut oferta, gesticula amuzată Jock. Nu cred că noi trei o vom cuceri cu forța.*

— *Oamenii ăștia m-au dus cu gândul la Eddie Nebunul. I-ați văzut? I-ați auzit? Medyatorul împăratului îl detestă pe cei care manevrează videocamerele, dar pe de altă parte le arată expresii de plăcere și sugerează că s-ar putea să nu dețină puterea de a-i opri să ne stingherească.*

— *Ne-au dat un tri-V, observă stăpynul.*

— *Și este evident că oamenii ne supraveghează. Au fost purtători de cuvânt ai multor stăpyni. Ați văzut. — Jock*

indică satisfacția. — Voi avea multe ocazii să aflu cum sunt conduși oamenii și cum trăiesc ei.

— Ne-au oferit o sursă de informații pe care ei n-o controlează, reluă stăpynul. Ce înseamnă asta?

Medyatoarele amuțiră.

— Da, încuviință Ivan. Dacă misiunea noastră va da greș, nu ni se va permite să revenim acasă. — Gesticulă indiferența. — Știam asta încă înainte să fi plecat. Acum este mai esențial ca oricând să încheiem acorduri comerciale cu oamenii cât mai repede posibil, sau să determinăm că relațiile cu oamenii nu sunt de dorit și să găsim o modalitate de a preveni stabilirea lor. Trebuie să acționați rapid.

Știau asta. Medyatoarele care propuseseră misiunea și stăpynii care fuseseră de acord recunoscuseră limitările temporale, înainte să fi părăsit Pay-alfa. Acestea erau două: durata vieții unei medyatoare nu era lungă, iar stăpynul avea să moară aproximativ o dată cu ea. Urmasă-l ucidă chiar dezechilibrul hormonal masiv care-l făcuse steril și mascul permanent. Puteau fi trimiși însă numai hibrizi și un cystode steril, pentru că doar în el se puteau încrede stăpynii în această misiune, și doar un cystode putea supraviețui fără să zămislească urmași.

Durata celei de-a doua limitări temporale nu era la fel de predictibilă, însă asta nu-i reducea certitudinea: pe Pay-alfa, civilizația era din nou sortită pieririi. Un alt Ciclu se apropia de sfârșit și, în ciuda inevitabililor Eddie Nebunii, el nu putea fi oprit. După colaps, oamenii aveau

să vadă payeni în sălbăticie. Rasa urma să fie neajutorată, sau aproape neajutorată – și ce aveau să facă oamenii atunci?

Nimeni nu știa răspunsul și niciun stăpyn nu intenționa să riște.

— Oamenii ne-au promis discuții comerciale. Presupun că mediatorul va fi instrumentul lor. Poate că și Bury, sau altul ca el.

Jock se sculă de pe scaun și examina pereții lambrisați. În lucrătura filigranată a lemnului se găseau butoane mascate; apăsă unul dintre ele. Un panou glisă, deschizându-se, și dezvălui alt aparat tri-V, pe care Jock îl activă.

— Ce-i de discutat? întrebă stăpynul. Ne trebuie hrană și terenuri - altfel, ne pot lăsa în pace cu Ciclurile noastre. Trebuie să tăinuim urgența nevoilor noastre și motivele lor. Nu putem oferi în schimb decât idei, nu avem resurse neexploatate. Dacă oamenii doresc bunuri materiale, trebuie să aducă metalele din care să le fabricăm.

Orice secătuire a resurselor proprii sistemului Pay ar fi prelungit următorul colaps, iar asta trebuia evitat cu orice preț.

— Marina ține totul în secret, dar vă pot spune că ei dețin o tehnologie mai presus de orice a avut vreodată primul Imperiu, spunea un comentator ce părea copleșit.

— Oamenii nu mai au multe din ceea ce au avut cândva, zise Jock. Odată, în perioada pe care ei o numesc primul Imperiu, aveau mașini ce converteau alimentele cu

o eficiență uluitoare. Nu era nevoie decât de energie și materie organică – gunoaie, buruieni, ba chiar animale și oameni morți. Toxinele erau îndepărtate sau convertite.

— Le cunoști principiile de funcționare? Sau cât de răspândite au fost? Sau de ce nu le mai au? întrebă stăpynul.

— Nu. Omul n-a vrut să discute despre asta.

— Am auzit și eu, adăugă Charlie. Omul a fost un soldat pe nume Dubcek, care căuta să ascundă faptul evident că oamenii au Cicluri. Toți încearcă asta.

— Noi știm de existența Ciclurilor lor, încuviință Ivan. Sunt straniu de aleatorii.

— Știm doar ce ne-au spus sublocotenenții în ultimele lor ore. Știm ceea ce au sugerat ceilalți. Știm că privesc cu venerație puterea primului lor Imperiu și că nu sunt foarte încântați de civilizațiile lor anterioare. Alte date nu prea avem. Poate că reușim să aflăm mai multe de la tri-V.

— Revin la mașina de conversie a alimentelor. Alții cunosc mai multe despre ea?

— Da. Dacă am fi avut o cafenie, și beneficiind de ceea ce știu oamenii despre principiile mașinii, ar fi fost posibil ca...

— Aș fi fost mai mult decât fericit, zise Charlie. Încetează să mai visezi la cafenii!

— Îmi este imposibil. Ajunge să mă întind în pat, sau chiar să stau pe scaunul ăsta și, cumva, gândurile îmi revin...

— O cafenie ar fi murit, demascându-se. Doi cafenii

s-ar fi înmulțit mereu și mereu, iar dacă ar fi fost opriți să se împerecheze, ar fi murit, demascându-se. Încetează cu cafeniii!

— Așa voi face. Totuși, mașina de conversie a alimentelor ar fi amânat orice nou Ciclu cu jumătate din 144 de ani.

— Veți afla tot ce puteți despre mașină, le porunci Ivan. Și tu vei înceta să vorbești despre cafenii. Patul meu este la fel de prost construit ca și al tău.

* * *

Tribuna se găsea în fața porților palatului și se umplea cu oameni. Alte structuri temporare se întindeau în ambele direcții ale bulevardului, cât puteau zări payenii de la locurile lor, din rândul întâi. Peste tot mișunau oameni.

Ivan stătea impasibil. Nu înțelegea care era scopul manifestației, totuși oamenii încercau să păstreze eticheta. Când părăsiseră apartamentul, fuseseră urmați de indivizi înarmați care nu-i supravegheau pe ei, ci priveau neîncetat mulțimea din jur. Pușcașii aceștia nu erau impunători și ar fi fost precum proteyna în mâinile războynicilor, însă cel puțin stăpynii oameni asiguraseră gărzi de corp. Se străduiau să fie politicoși.

Medyatoarele pălăvrăgeau așa cum făceau întotdeauna și Ivan ascultă cu atenție. Din conversațiile lor se puteau afla multe.

— Aici se află supra-stăpynii acestei planete, spuse

Jock, ai altor douăzeci de planete, dacă nu și mai mulți...
Au spus că trebuie să procedeze în felul ăsta. De ce oare?

— Am niște idei, zise Charlie. Din felul cum își ocupă locurile, am detectat o configurație a respectului. Privește, viceregele Merrill o ajută pe Sally să urce treptele. Unii omit titlurile în convorbiri, alții le utilizează întotdeauna, iar prin difuzoare sunt anunțate, redundant, în forma completă. „Reporterii” par să nu aibă absolut niciun statut, totuși opresc pe oricine doresc și, cu toate că alții îi împiedică să ajungă acolo unde vor, nu sunt pedepsiți pentru tentativă.

— Ce configurație ai detectat? Nu remarc niciuna.

— Ați ajuns la vreo concluzie? interveni Ivan.

— Deocamdată, formulăm doar întrebări interesante, răspunse Charlie.

— Atunci, nu-mi influențați propriile observații, spuse Ivan. Jock schimbă graiul, vorbind în dialectul Troienilor Recenți:

— Ce configurație ai detectat? Charlie îi răspunse în același dialect:

— Observ o rețea complexă de constrângeri, în interiorul căreia se află o piramidă de putere. Nimeni nu-i cu adevărat independent, dar, pe măsură ce te apropii de vârful piramidei, puterea crește enorm – totuși, este folosită rareori la valoarea ei maximă. Liniile de constrângeri sunt orientate în toate direcțiile, în sus, în jos, în lateral... într-o modalitate complet alienă. Niciun stăpîn nu lucrează direct pentru altul, însă toți oamenii lucrează

unul pentru altul. Viceregele Merrill răspunde la ordine venite de sus, dar și la obligații provenite de jos. Cafeniii, fermierii, războynicii și muncytorii solicită și primesc rapoarte periodice ale activității stăpynilor lor.

— Este prea complex, spuse Jock înmărmurit. Cu toate acestea, trebuie să aflăm, altfel nu putem prezice ce vor face oamenii.

— Configurația se modifică în timp ce privim. Există apoi atitudinea pe care ei o numesc „etichetă”... Privește!

— Da, am văzut. O femelă micuță care a alergat prin fața mașinii. Cei din mașină sunt șocați, poate chiar răniți. Mașina s-a oprit brusc și violent. Ce prerogative putea să fi avut femela?

— Dacă cel care o poartă acum este părintele ei, atunci este o proto-ingyneră. Atât doar că-i o femelă mică și ei au puține femele ingyner, iar mașina acelui stăpyn s-a oprit, evitând s-o lovească, în detrimentul stăpynului. Acum înțeleg de ce fyunch (clic)-ii lor înnebunesc.

Tribuna era aproape plină și Hardy reveni la locul său de lângă payeni. Charlie întrebă:

— Ne poți explica încă o dată ce se va întâmpla aici? N-am înțeles și n-ai avut timp să detaliezi.

Hardy căzu pe gânduri. Orice copil știa ce era o paradă, însă nimeni nu-i explica; îl luai pur și simplu de mână și-l duceai să vadă o paradă. Copiilor le plăceau, deoarece erau festivități stranii și atrăgătoare. Adulților... mă rog, adulții aveau alte motive.

— Mai mulți oameni, începu capelanul, vor trece prin

fața noastră, dispuși în configurații regulate. Unii vor cânta la instrumente muzicale. Vor defila de asemenea vehicule, purtând ansamble de obiecte artizanale, lucrări de artă și altele. Printre oamenii care vor trece, unele grupuri vor fi îmbrăcate identic.

— Care este totuși scopul? Hardy râse.

— Să vă cinstească pe voi, pe ceilalți, dar și pe ei înșiși. Să-și demonstreze talentele. („Poate și puterea.”) Oamenii fac parade din cele mai vechi timpuri, și se pare că nu vom renunța niciodată la ele.

— Acesta este unul dintre evenimentele „oficiale” despre care ne-ai vorbit?

— Da, însă este considerat un divertisment.

Capelanul surâse binevoitor spre payeni. Arătau caraghios cu blănurile lor alb-cafenii și cu ochelarii negri bulbucați, fixați cu ajutorul unor curelușe, fiindcă alienii nu aveau nasuri. Ochelarii le confereau un aer solemn și nenatural.

Hardy întoarse capul spre foșnetele dinapoia sa. Membrii Amiralității își ocupau locurile. Îi recunosc pe Kutuzov și pe Cranston.

Payenii începură să discute animat între ei, cu glasurile urcând și coborând pe scara tonalităților, și mișcându-și fulgerător brațele...

— *El este! Stăpynul lui Lenin!*

Jock se sculă în picioare și se holbă. Brațele ei indicau surpriză, bucurie, uimire...

Charlie studie atitudinile oamenilor care treceau printre

rândurile de fotolii. Cine se supunea în fața cui? În ce modalitate? Cei înveșmântați similar reacționau previzibil, iar desenele de pe hainele lor le precizau statutul. Cândva, Blaine purtase același tip de haine; în perioada respectivă, el se potrivise în locul ce-i fusese atribuit teoretic. Acum avea altă îmbrăcămintă, iar configurațiile se modificaseră în cazul său. Până și Kutuzov i se plecase. Totuși... Charlie observă acțiunile și expresiile faciale ale celorlalți și spuse:

— Ai dreptate. Fii prudent!

— E sigur? Întrebă stăpynul.

— Da! El este cel pe care l-am studiat atâta vreme, din depărtare, exclusiv pe baza comportamentului celor care-i ascultau ordinele. Privește – banda lată de pe mânecă, simbolul planetei cu inele de pe piept, respectul pușcașilor de pe Lenin... cu siguranță, el este. Am avut dreptate din capul locului: o singură ființă, și om!

— Vei înceta să-l mai studiezi. Privește spre paradă.

— Nu! Trebuie să cunoaștem acest tip de oameni! Este clasa pe care ei au ales-o să le comande navele de război!

— Întoarce-te!

— Ești un stăpyn, dar nu ești stăpynul meu.

— Supune-te, zise Ivan, care nu era priceput la argumentații. Charlie însă era expertă. În vreme ce Jock se convulsiona și se bâlbâia în ghearele conflictului interior, Charlie trecu la un limbaj străvechi, pe jumătate uitat, mai puțin pentru a tăinu, cât mai ales pentru a-i reaminti lui Jock cât de multe aveau de tăinuit.

— Dacă aveam multe medytoare, riscul ar fi fost tolerabil, dar dacă înnebunești acum, politica va fi decisă doar de Ivan și de mine. Stăpyna ta nu va fi reprezentată.

— Dar primejdiile ce amenință lumea noastră...

— Gândește-te la cazurile surorilor tale. Medytoarea lui Sally le spune acum stăpynilor că lumea ar putea deveni perfectă, dacă s-ar aplica limitarea împerecherilor. Medyatorul lui Bury...

— Dacă am putea învăța...

—... nu poate fi găsit. Trimite scrisori celor mai puternici stăpyni, solicitând oferte, în caz că-și va schimba loialitatea, și subliniind valoarea informațiilor pe care doar el le deține. Medytoarea lui Whitbread și-a trădat stăpyna și și-a ucis propriul fyunch (clic).

Charlie aruncă o privire spre Ivan. Stăpynul îi privea, dar nu înțelegea. Charlie reveni la graiul comun.

— Medytoarea căpitanului Roderick Blaine a devenit Eddie Nebunu'. Ai fost prezent. Medytoarea lui Gavin Potter este Eddie Nebunu'. Medytoarea lui Sinclair este utilă în societate, dar aproape nebună.

— Este adevărat, zise Ivan. I-am atribuit conducerea unui proiect care să dezvolte câmpuri de protecție similare celor pe care le au oamenii. Lucrează excelent cu cafeniile și folosește ea însăși unelte. Dar când vorbește cu stăpyna ei și cu surorile medytoare parcă i-ar fi fost afectat lobul parietal.

Jock se așează brusc, privind în față.

— Dovezile sunt clare, continuă Charlie. Numai

medyatoarea lui Horst Staley a rămas întreagă la minte după criterii raționale. Nu trebuie să ne identificăm cu oamenii. Bănuiesc că așa ceva nu-i greu deloc. În noi nu pot exista instincte evolute care să ne facă identici cu oamenii!

Jock reveni la dialectul Troienilor Recenți.

— Dar aici suntem numai noi. Cui atunci ar trebui să-i fiu fyunch (clic), lui Ivan?

— Nu vei fi fyunch (clic)-ul nici unui om, declară Ivan.

Auzise numai trecerea pe graiul neînțeles. Charlie nu-i răspunse.

„Bine că s-a încheiat, oricare ar fi fost problema”, se gândi Hardy. Conversația payenilor durase doar o jumătate de minut, dar trebuie să se fi schimbat o mulțime de informații, iar încărcătura emoțională fusese ridicată. Capelanul era sigur de asta, deși deocamdată nu putea recunoaște decât câteva fraze din dialectele payene.

De-abia recent devenise sigur că existau multe altele care se foloseau curent.

— Acum vin viceregele și membrii Comisiei, rosti el către alieni. Începe să cânte fanfara și veți vedea ce înseamnă o paradă.

* * *

Lui Rod i se părea că până și temelia palatului vibra de zgomet. O sută de toboșari mășcăluiau în ritm, urmați de o fanfară care intonă un marș ce fusese străvechi și pe

vremea Codominionului. Capelmaistrul ridică bagheta și grupul schimbă din mers direcția marșului, în fața tribunelor, care aplaudară politicos. Fetele își rotiră bastoanele și le azvârliră în văzduh.

— Ambasadorul întreabă dacă aceștia sunt războynici, strigă Charlie.

Rod fu pe punctul de a izbucni în râs, dar își controla cu atenție tonul glasului.

— Nu. Aceasta este fanfara liceului „John Muir”² – un grup de tineri. Unii dintre ei pot deveni militari, când vor mai crește, iar alții vor fi fermieri, ingineri sau...

— Mulțumesc. Payenii ciripiră între ei.

„Asta nu-nseamnă că n-avem războynici”, își spuse tânărul. Cu festivitatea aceea, care avea cu siguranță cea mai mare audiență tri-V din istoria Imperiului, Merrill n-avea să rateze oportunitatea de a etala în treacăt un pumn înmănușat. Îi putea face pe potențialii rebeli să se gândească mai bine înainte de a acționa. Nu defilase însă prea multă tehnică militară, iar fetele cu flori fuseseră mult mai numeroase decât soldații și pușcașii.

Parada era interminabilă. Fiecare nobil provincial voia să se fălească; toate gildele, corporațiile, orașele, școlile, cătunurile – într-un cuvânt, toți – doriseră să participe, iar

² John Muir (1838-1914), naturalist, explorator și scriitor american născut în Scoția (n. trad.).

Fowler fusese de acord.

Fanfara liceului „John Muir” fu urmată de o companie de munteni covenanți³ cu kilturi, alte tobe și cimpoaie. Muzica stridentă îl călca pe nervi pe Rod, care se străduia din răsputeri să nu-și trădeze sentimentele. Deși Covenant se găsea de cealaltă parte a lui Coalsack, muntenii erau, evident, extrem de populari pe Noua Scoție, ai cărei locuitori fie că îndrăgeau, fie că declarau că îndrăgesc muzica de cimpoi.

Muntenii purtau săbii, lănci și căciuli din blană de urs înalte de aproape un metru. De pe umeri li se revărsau valuri de fireturi strălucitoare. Aparent, nu se întrevedea nicio amenințare, însă reputația covenanților era în sine amenințătoare; nicio armată de pe planetele cunoscute nu s-ar fi bucurat să se înfrunte cu ei, când își scoteau uniforme de paradă și-și îmbrăcau armurile și echipamentul de luptă, iar covenanții erau monarhiști din tată în fiu.

— Aceia sunt războynici? întrebă Charlie.

— Da, strigă Rod. Fac parte din garda ceremonială a viceregelui. Se ridică în picioare, când compania multicoloră trecu prin fața tribunei și abia în ultima clipă reuși să se abțină să nu-i salute regulamentar. Se mulțumi

³ Denumirea acestora provine din anii 1630, de la acordurile încheiate între prezbiterienii scoțieni (n. trad.).

să-și scoată pălăria.

Parada continuă: o pernă de aer acoperită cu flori, provenită dintr-o baronie de pe Noua Irlandă; care alegorice ale gildelor meșteșugarilor; alte trupe, de data aceasta friedlander⁴ mărșăluind stângaci, pentru că erau artileriști și tanchiști, însă nu veniseră cu vehiculele lor. Un alt avertisment pentru provinciile rebele, referitor la ceea ce putea trimite Maiestatea Sa împotriva dușmanilor.

— Payenii ce-nțeleg din toate astea? întrebă Merrill din colțul gurii, salutând culorile altei perne de aer baroniale.

— Greu de spus, răspunse Fowler.

— Mai important mi se pare ce vor înțelege provinciile, comentă Armstrong. Parada va fi echivalentul unui turneu întreprins de un crucișător de luptă. Și este mult mai ieftină.

— Ieftină pentru guvern, preciza viceregele, dar nu vreau să-mi amintesc cât s-a cheltuit. Noroc că n-au fost banii mei.

— Rod, cred că poți pleca acum, spuse Fowler. Hardy te va scuza față de payeni.

— Mulțumesc!

Tânărul se retrase tiptil; auzea îndărătul său zgomotele paradei și discuțiile prietenilor lui.

— În viața mea n-am auzit atâtea tobe, zise Sally.

⁴ Locuitori ai unei provincii din nordul Olandei (n. Trad.).

— Prostii! Așa-i la fiecare Aniversare, îi reaminti senatorul.

— Ei bine, eu nu trebuie să asist la *toată* Aniversarea.

— Aniversare? Întrebă Jock.

Rod părăsi tribuna, în vreme ce Sally încerca să explice noțiunea de sărbătoare națională, și o sută de cimpoieri mărșăluiră în toată splendoarea lor scoțiană.

18. ARTA NEGOCIERII

Micul grup se deplasa într-o tăcere amenințătoare. Ostilitatea lui Horowitz era aproape palpabilă, pe când îi conducea pe ceilalți tot mai adânc în subteran. „Sunt xenologul cel mai competent din Trans-Coalsack”, se gândea el. „Doar pe Sparta ar putea găsi altul mai bun. Iar blestematul ăsta de lord și lady a lui pe jumătate educată îmi pun la îndoială afirmațiile profesionale! Și eu trebuie să mă supun lor.”

Pe de altă parte, *nu* avea de ales; rectorul Universității îi explicase foarte clar:

— Pentru Dumnezeu, Ziggy, fă ce vor ei! Comisia asta e a naibii de importantă. Întregul nostru buget, ca să nu mai amintesc de departamentul tău, va fi afectat de rapoartele lor. Dacă vor spune că nu cooperăm și vor solicita o echipă de pe Sparta?

Așa deci! Măcar tinerii aristocrați știau că timpul lui era valoros. Le-o repetase de cel puțin șase ori pe drumul spre laboratoare.

Se aflau acum în subteran, în vechea Universitate, pășind pe dalele tocite de stâncă, cioplite și îmbinate cu o generație în urmă. Murcheson însuși străbătuse coridoarele acestea înainte ca terraformarea Noii Scoții să se fi încheiat, și există o legendă potrivit căreia fantoma lui mai putea fi întâlnită hălăduind prin tunelele săpate în rocă: o siluetă cu glugă și un ochi roșu mocnit.

„La urma urmelor, de ce-i atât de important? Pe Balaam, de ce insistă atâta fata?”

Laboratorul era altă încăpere excavată în piatră. Horowitz gesticulă autoritar și două asistente deschiseră un container frigorific. O masă lungă glisă din perete.

Pilotul navei Eddie Nebunu' zăcea disecat pe suprafața de plastic alb și neted. Organele sale interne fuseseră aranjate în pozițiile pe care le avuseseră înaintea autopsiei, cu linii negre desenate peste pielea decalotată până la puncte trasate pe aceasta și pe scheletul desfăcut în oscioare. Roșu-deschis, roșu-închis și verde-cenușiu, și forme improbabile; componentele unei medytoare payene aveau culorile și textura unui om lovit de o grenadă. Rod simți un nod în gât și-și aminti de luptele pe care le dusesese la sol.

Se crispă când Sally se aplecă în față, doritoare să vadă mai bine. Fata avea chipul încruntat și decis – dar așa fusese și în biroul lui Horowitz.

— Acum! explodează triumfător xenologul. Degetul lui gros împunse nodulii verzui și cu aspect slinos, de mărimea unor arahide, aflați în abdomen. Aici... Și aici... Aceștia ar fi trebuit să fie testiculele. Celelalte variante payene au de asemenea testicule interne.

— Da, încuviință Sally.

— Atât de mici? Întrebă disprețuitor Horowitz.

— Nu știm. — Glasul lui Sally continua să fie foarte serios. — Statuetele nu aveau organe reproducătoare și singurii payeni pe care i-a disecat expediția au fost o

cafenie și niște creaturi mici.

— Le-am văzut pe acelea, spuse Horowitz cu superioritate.

— Ei bine... da, zise Sally. La masculii cei mici, testiculele erau îndeajuns de mari ca să poată fi văzute...

— Proportional cu dimensiunile corpului, erau mult mai mari. Totuși, asta-i prea puțin important. Acestea n-ar fi putut produce spermă. Am dovedit-o. Pilotul era steril! — Horowitz lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini. — Steril!

Sally examina payenul disecat. „Este realmente tulburată”, își spuse Rod.

— Payenii își încep viața ca masculi, apoi devin femele, murmură fata aproape neauzit. Nu s-ar fi putut ca acesta să nu fi ajuns încă la maturitate?

— Un pilot?

— Da, sigur că da. — Suspină. — Oricum, ai dreptate. Are înălțimea unei medytoare complet dezvoltate. Nu poate fi vorba despre un accident genetic?

— Ha! *Dumneata* ai râs de *mine*, când am sugerat că s-ar putea să fi fost o mutație! Ei bine, nu-i. În vreme ce ai fost plecată în excursia aceea, noi n-am stat locului aici. Am identificat cromozomii și sistemele de codificare a genelor responsabile pentru dezvoltarea sexuală. Creatura aceasta a fost un hibrid steril provenit din alte două forme *fertile*.

Victorie!

— Are sens, încuviință Rod. Payenii i-au spus lui Renner că medyatorii erau hibrizi...

— Priviți, le atrase atenția Horowitz.

Activă un display și introduse codurile. Pe ecran apăruă forme mișcătoare. Cromozomii payenilor erau discuri strâns lipite, conectate prin bastonașe subțiri. Pe discuri se vedeau benzi și desene – iar Sally și Horowitz vorbeau într-o limbă necunoscută pentru Rod. Tânărul ascultă absent, apoi găsi o laborantă care făcea cafea. Fata îi oferī înțelegătoare o ceașcă, altă asistentă li se alătură și Rod fu descusut - firește, doreau informații despre payeni. Din nou.

După o jumătate de oră, părăsiră Universitatea. Indiferent ce anume îi spusese Horowitz, Sally era convinsă.

— De ce ești îngândurată? o întrebă tânărul. Horowitz are dreptate. Pare firesc ca medyatorii să fie sterili.

Făcu o grimasă, reamintindu-și. Horowitz accentuase că, fiind sterili, medyatorii n-ar fi fost influențați de nepotism.

— Totuși, fyunch (clic)-ul meu mi-ar fi spus. Sunt sigură că mi-ar fi spus. Am discutat despre sex și reproducere, iar ea a spus...

— Ce?

— Nu-mi amintesc cu exactitate.

Sally își scoase minicomputul și bătu un cod de reapelare a datelor. Instrumentul zumzăi, apoi își schimbă tonalitatea, indicând că folosea sistemul radio al automobilului ca să acceseze băncile de memorie ale palatului.

— Dar nu-mi amintesc cu exactitate când mi-a spus...
— Încercă alt cod. — Ar fi trebuit să folosesc un sistem de indexare mai complet când l-am descărcat din minicomp.

— O să găsești tu. Uite c-am ajuns la palat — după prânz avem o întâlnire cu payenii. De ce nu-i întrebi chiar pe ei?

Fata zâmbi.

— Te-ai înroșit!

— Îți aduci aminte când s-au împerecheat prima dată cafeniii cei mici? Chicoti Sally. A fost prima indicație pozitivă pe care am avut-o asupra transformărilor sexuale la payenii adulți, iar eu *am alergat* până în salon... Horvath crede și acum că sunt o obsedată sexual!

— Vrei să întreb *eu*?

— Dacă n-o s-o pot face eu, da. Totuși, Rod, fyunch (clic)-ul meu nu m-ar fi mințit, l-ar fi fost *imposibil*.

* * *

Prânzică în sufrageria invitaților și Rod ceru din nou cafea cu brandy. Sorbi, apoi comentă gânditor:

— Cadoul ăsta a avut un mesaj...

— Da? Ai vorbit cu Bury?

— Doar ca să-i mulțumesc. Continuă să fie găzduit de Marină. Nu, mesajul a fost cadoul în sine. Mi s-a transmis că poate trimite mesaje, chiar înainte ca *Lenin* să ajungă pe orbită.

Fata păru șocată.

— Ai dreptate... cum de nu ne-am dat...

— Eram prea ocupați, iar până mi-am dat seama n-a părut îndeajuns de important ca să raportez – așa că n-am făcut-o. Întrebarea este: Ce *alte* mesaje a trimis el, și de ce a dorit ca eu să știu c-o poate face?

— Mai bine aș încerca să analizez motivațiile alienilor decât pe cele ale lui Bury, clătină ea din cap. Este un individ foarte ciudat...

— Așa-i, dar nu-i prost. — Se sculă și o ajută pe Sally să se ridice. — E timpul să mergem!

Întâlnirea avea loc în apartamentul payenilor și urma să fie o conferință de lucru; senatorul Fowler își desfășura mașinațiunile politice altundeva, așa că Rod și Sally puteau întreba nestingheriți.

— Mă bucur că l-ai cooptat pe Renner printre consilieri, spuse Sally când coborâra din lift. El are un... mă rog, un punct de vedere *diferit* asupra payenilor.

— Diferit – ăsta-i cuvântul.

Rod cooptase și alți membri ai expediției: capelanul Hardy, Sinclair și câțiva savanți. Pe de altă parte, nu-l puteau folosi pe Horvath, până ce Fowler nu se decidea în legătură cu solicitarea ministrului de a face parte din Comisie; era posibil să refuze să le fie subordonat.

Pușcașii care făceau de gardă în fața ușii apartamentului payenilor îi salutară pe cei doi tineri.

— Vezi, comentă Rod răspunzându-le la salut, îți faci prea multe griji. Payenii nu s-au plâns de prezența paznicilor.

— Să se fi plâns? Jock mi-a spus că ambasadorului îi place să aibă paznici. Bănuiesc că se cam teme de noi.

Tânărul înălță din umeri.

— Se uită mult timp la tri-V. Dumnezeu știe ce cred ei acum despre rasa umană.

Intrară în toiul unei conversații animate.

— *Bineînțeles* că nu mă așteptam la dovezi directe, insista Hardy. Însă deși nu mă așteptam la ele, aș fi fost plăcut surprins să găsesc ceva concret: scripturi sau o religie similară cu a noastră, cam așa ceva. Dar nu, nu mă așteptam la dovezi.

— Eu tot mă întreb ce crezi că ai fi putut găsi, zise Charlie. Dacă ar fi trebuit să dovedesc că oamenii au suferit, n-aș fi știut de unde să încep să caut.

— Nici eu, ridică din umeri capelanul. Încep totuși cu credințele voastre – așadar, considerați că aveți ceva de felul unui suflet nemuritor?

— Unii cred, alții nu. Majoritatea stăpynilor o cred. Ca și oamenilor, payenilor nu le place să creadă că viețile lor sunt lipsite de sens. Sau că este posibil să dispară pur și simplu definitiv. Bine ați venit, Sally, Rod. Luați loc, vă rog.

— Mulțumim.

Rod îi salută apoi pe Jock și Ivan. Așa cum stătea întins pe marginea unei canapele, ambasadorul semăna cu reproducerea suprarealistă a unei pisici de angora. Le făcu din mână dreaptă inferioară un gest scurt despre care Rod învățase că însemna ceva similar lui „Te văd”. Evident, existau și alte formule de salut, dar ele erau

rezervate altor stăpyni - egali, nu creaturi cu care medyatorii discutau afaceri.

Rod își activă minicomputul, ca să-și reamintească ordinea de zi a întâlnirii, textul era codificat, conținând atât subiectele oficiale, cât și întrebările la care senatorul Fowler dorea răspunsuri fără ca payenii să știe că fuseseră întrebați; de pildă, de ce nu se interesaseră niciodată de soarta navei Eddie Nebunu'. Întrebarea respectivă nu necesita absolut niciun cod, deoarece Rod era la fel de nedumerit ca senatorul. În același timp, șovăia să-i întrebe pe payeni, fiindcă ar fi trebuit să explice ce făcuse cu naveta.

— Înainte de a începe, spuse Rod, țin să vă spun că Ministerul Afacerilor Externe vă invită la o recepție diseară. Vor participa membri ai nobilimii și reprezentanți ai Parlamentului.

Payenii ciripiră între ei.

— Suntem onorați de invitație, răspunse Jock cu glas oficial și inexpresiv.

— Perfect. Revenim acum la problemele pe care le-am formulat dintotdeauna. Reprezentați o amenințare pentru Imperiu, și în ce fel tehnologia voastră ne va afecta economia?

— În mod straniu, replică Jock, aceleași întrebări ne preocupă și pe noi, atât doar că ordinea lor este inversă.

— Totuși, niciodată nu *stabilim* nimic, protestă Sally.

— Cum am putea? întrebă Hardy cu un ton rezonabil. Presupunând că problema amenințării este neglijabilă,

până ce nu știm ce ne vor vinde prietenii noștri, economiștii nu pot prezice care vor fi rezultatele... iar payenii au aceeași dificultate.

— Ei nu sunt însă la fel de neliniștiți ca noi, interveni nervos Renner. Eu și Sally suntem mult mai preocupați. Se vorbește mult, dar nu se realizează nimic.

— Dacă nu începem, evident că nu vom realiza nimic. — Rod își examinează minicomputul. — Primul subiect, anunță el, îl reprezintă supraconductorii. Fizicienii sunt foarte încântați, dar economiștii doresc date mai precise asupra prețului de cost. Ar trebui să întreb...

Atinse o tastă și pe ecranul minuscul se derulară întrebările.

— Sunteți sterili? Întrebă brusc Sally.

Se lăsă tăcerea. Ochii capelanului se îngustară puțin, însă el nu reacționează în niciun alt fel. Renner înălță sprânceana stângă. Bărbații se uitară întâi la Sally, apoi la payeni.

— Te referi la medyatori, nu-i așa? zise Jock. Da, bineînțeles. Din nou tăcere.

— Toți? Întrebă Renner.

— Evident. Suntem forme hibride. Se pare că răspunsul acesta nu-i place nici unuia dintre voi. Sally, ce anume te deranjează? Medyatorii au fost una dintre ultimele forme evoluționare, iar evoluția se face în aceeași măsură prin grupuri și triburi, ca și prin indivizi. Asta-i adevărat și pentru oameni, nu?

— Nu numai pentru noi, aprobă Hardy, ci și pentru

majoritatea formelor de viață alienă pe care le-am descoperit.

— Mulțumesc! Noi apreciem că triburile cu medyatori au supraviețuit în proporție mai mare decât cele fără medyatori. N-am văzut niciodată o medyatoare fertilă, dar dacă ar fi existat vreodată așa ceva, ea trebuie să fi acționat mai degrabă în interesul copiilor ei decât în cel al tribului. — Ridică din umeri. — Evident, toate acestea sunt speculații. Istoria noastră nu deține dovezi chiar *atât* de vechi. Cât despre mine, mi-ar fi plăcut să am copii, dar dintotdeauna am știut că nu va fi cazul... — Ridică iarăși din umeri. — Cu toate acestea, e păcat. Ca satisfacție, actul sexual este inegalabil. Noi știm asta. Ne identificăm foarte bine cu stăpynii.

Din nou, tăcere. Capelanul își dresese glasul, dar nu spusese nimic.

— Sally, dacă tot vorbim despre problemele payene, mai există un lucru pe care ar trebui să-l cunoașteți despre noi.

„Dumnezeule”, se gândi Rod, „atmosfera e mai mult decât sumbră. De ce-i atât de deprimant că...”

— Prin comparație cu rasa voastră, noi trăim mult mai puțin. Noi trei am fost aleși pe criterii de inteligență și experiență, nu pentru tinerețe. Mai avem de trăit mai puțin de zece ani.

— Dar... *Nu* se poate! — În mod vizibil, fata era șocată. — Toți?

— Da. Nu aș fi abordat un subiect atât de dureros, dar

am apreciat cu toții că este mai înțelept să vă spunem. Paradele voastre, recepțiile oficiale – toate sunt episoade ce ne derutează în mod plăcut. Anticipăm satisfacții deosebite în rezolvarea întrebării misterioase: „Ce scop au toate astea?” În același timp însă, trebuie să stabilim cu voi relații diplomatice și comerciale, iar limita temporală este clar definită...

— Da, încuviință Sally. Mai puțin de zece ani.

— În general, urmă Jock, medyatorii trăiesc în jur de douăzeci și cinci de ani. Probabil – și vocea ei căpătă un ton de amuzament amar - că și voi aveți problemele voastre. Așa cum sunt războaiele pe care le suferiți din pricină că nu aveți medyatori.

Privi în jurul mesei de conferințe. Oamenii tăceau, privind-o inexpresiv.

— V-am tulburat pe toți... îmi pare rău, dar era un aspect care trebuia cunoscut. Vă propun să continuăm mâine, după ce veți fi avut timp să reflectați la toate astea.

Emise o notă acută și melodioasă, iar Charlie și Ivan o urmară pe ușă, spre dormitoarele lor. Ușa se închise lin în urma alienilor.

Mergând spre camera lui Ivan, Charlie ciripi spre stăpyn. Intrară și închiseră ușa; deși erau siguri că în odaie nu existau dispozitive de supraveghere sau înregistrare, folosiră un stil complex de vorbire, abundând în aluzii poetice. Oamenii nu l-ar fi putut descifra niciodată.

Postura stăpynului indica o solicitare pentru explicație.

— N-am avut timp să ne consultăm, strigă Jock. A trebuit să răspund imediat, înainte ca ei să acorde prea multă importanță întrebării.

— Le-ai răspuns „da”, zise Ivan. Le-ai fi putut spune „nu”. Sau „poate”. Sau „unii da, alții ba...”

— Le-ai fi putut spune că noi nu discutăm asemenea probleme, interveni Charlie. Știi că oamenilor nu le place să vorbească deschis despre problemele sexuale.

— O pot face, atunci când doresc, preciza Jock. Iar următoarea lor solicitare ar fi fost să ne supunem examinării xenologilor lor. Am acceptat deja să fim examinați de medici... cum am fi putut refuza acum?

— Xenologii n-ar fi descoperit nimic, zise Ivan. În cazul unui mascul, s-ar fi constatat că numărul spermatozoizilor era zero, însă tu ești femelă.

Cu o tristețe rituală, Charlie schiță gesturile care anunțau că circumstanțele o sileau să nu fie de aceeași părere.

— Inițial, examinările lor au fost nesistematice. Acum însă poți spune că vor fi la fel de haotice? Că nu vor descoperi că toți suferim de dereglări hormonale? — Brațele lui Charlie se mișcă, transmițând regretul de a fi nevoită să-i amintească stăpynului de sterilitatea sa, apoi indicară subiecte mult mai importante. — Aceleași dereglări pe care le-au descoperit și la minera cafenie! Dereglări care nu existau la contactul inițial cu minera, dar care s-au dezvoltat înainte ca ea să moară pe MacArthur.

Brusc, ceilalți amuțiră și Charlie urmă:

— Nu sunt proști. S-ar putea să fi asociat aceste dereglări cu abținerea sexuală. Ce au aflat despre ceasornycari? Probabil că au avut ceasornycari pe care să-i examineze – minera trebuie să-i fi adus la bord.

— Blestem! — Ivan adoptă o postură de gândire. — Oare i-or fi separat pe ceasornicari?

Ambele medytoare gesticulară lipsa de cunoștințe.

— Jock a avut dreptate să răspundă așa cum a făcut-o, zise Charlie. Ei au avut corpul care se găsea în naveta Eddie Nebunu'. Probabil că a fost un medyator, unul tânăr, cu viață lungă, astfel ca să poată negocia cu cei pe care-i putea întâlni.

— Totuși, arhivele noastre arată că medyatorul ar fi fost mort, preciza Jock. Cred c-a fost mort și oamenii n-au aflat nimic de la el. Blestem! Dacă arhivele ar fi fost complete...

— Dacă arhivele ar fi fost complete... Dacă am fi avut un cafeniu... Dacă oamenii ne-ar spune ce au făcut cu naveta... Dacă oamenii ne-ar spune de ce au distrus-o pe MacArthur... Încetați cu frazele acestea lipsite de sens. Probabil că le-ați învățat de la oameni. — Ivan ordonă cu ton ferm: — Spuneți ce au putut afla oamenii de la pilotul navei!

— Probabil că au disecat pilotul, răspunse Charlie. Științele lor biologice sunt la fel de avansate ca ale noastre. Mai avansate. Ei vorbesc despre tehnici de inginerie genetică, care nu sunt amintite în niciun muzeu și

care cu siguranță n-au fost descoperite în acest Ciclu. Prin urmare, trebuie să presupunem că xenobiologii lor puteau afla că pilotul era steril. Fyunch (clic)-ul lui Renner i-a spus că medyatorii erau hibrizi.

— Eddie Nebunu', comentă Ivan. Chiar și atunci. Acum se contrazice permanent cu stăpyna ei. — Amuți, gândindu-se, cu brațele mișcându-se și solicitând liniște. — Ai procedat bine, încuviință el spre Jock. Oricum ar fi aflat că sunteți sterile. Este vital însă să nu afle cât este de important. Oare asta le spune oamenilor că fyunch (clic)-ii îi pot minți și că au și făcut-o deja?

Tăcere. În cele din urmă, Jock spuse:

— Nu știm. Fyunch (clic)-ul lui Sally a discutat cu ea despre sex, dar conversația s-a purtat la bordul navei omenești. Nu deținem înregistrări, doar ceea ce ni s-a raportat.

— De către un Eddie Nebunu', adăugă Ivan.

— Am făcut tot ce am putut ca să le abat atenția, spuse Jock.

— Dar ai reușit?

— Da. A fost evident pe chipurile lor.

Ivan nu putea descifra expresiile de pe chipurile omenești, însă înțelegea conceptul; în jurul ochilor și gurii oamenilor existau mușchi folosiți pentru semnalarea de emoții, similar cu gesturile payenilor. Medyatorii le puteau citi.

— Continuă.

— Referirea directă la acte sexuale, pentru a le încetini

gândirea. Apoi, dezvăluirea duratei noastre de viață, prezentată ca și cum am fi recunoscut că suferim de o boală necruțătoare. Acum, creaturile acestea cu viață lungă ne vor jeli soarta.

— S-ar putea, zise Charlie.

— Ne vor compătimi pentru handicapul nostru. Ar putea chiar încerca să-l remedieze.

Ivan se răsuci spre Jock.

— Crezi c-ar putea s-o facă?

— Stăpyne, nu! Sunt oare Eddie Nebunu'? Ivan se relaxă.

— Vom analiza cu atenție această problemă. Veți discuta dovezile pe care le au oamenii și ce pot deduce din ele. La bordul navei-ambasador care a luat legătura cu MacArthur, pe lângă stăpyna nu se găseau și doi ingyneri?

— Ba da, încuviință Jock.

— Blestem! Și câți pui medyatori existau, când au revenit?

— Eu am avut patru surori.

— Blestem!

Ivan ar fi dorit să spună mai multe, dar declararea faptelor evidente ar fi putut determina pierderea pentru totdeauna a loialității lui Jock; ar fi putut chiar s-o șocheze pe Charlie în asemenea măsură încât să fie afectată anormal. Blestem! Medyatoarele se identificau cu stăpynele. Față de copii, ele nutreau aceleași sentimente ca stăpynele.

Deși steril de la o vârstă fragedă, Ivan nu era imun față

*de sentimentele acelea, dar el știa – copiii ar fi trebuit
procreați la intervale mai mari.*

19. DUPĂ BAL

— N-are rost să stăm aici, anunță Renner.

— Mda, încuviință Rod.

Porni spre sediul oficial al Comisiei din palat, urmat de Sally, care era cufundată în tăcere.

— Kelley, rosti el după ce se așezaseră la masa de conferințe, adu-ne câte ceva de băut. Eu unul doresc o porție dublă!

— Imediat, lord Blaine.

Kelley privi surprins spre Rod. Oare lady Sally îi făcea deja zile amare? Nici nu se căsătoriseră încă.

— Douăzeci și cinci de ani! explodă fata cu furie. — Se întoarce către Hardy. — Douăzeci și cinci de ani?

Îl aștepta să-i explice un univers în care exista atâta nedreptate.

— Poate că-i prețul pe care trebuie să-l plătească fiindcă au inteligența superioară oamenilor, propuse Renner. Nu-i un preț mic.

— Există și compensații, răspunse capelanul gânditor. Inteligența lor... Felul în care iubesc viața... Vorbesc extrem de repede – poate că gândesc la fel de iute. Cred că metabolismul și ritmul vieții lor este mult mai rapid.

Se făcu tăcere. Kelley reveni cu o tavă, îi servi și plecă, arborând pe chip o expresie de dezaprobare nedumerită. Renner privi către Rod, care era cufundat în poziția gânditorului – cu cotul pe brațul fotoliului, bărbia sprijinită în pumn, ochii pierduți în gol –, apoi ridică paharul.

— Să bem pentru iluminare!

Nu-i răspunse nimeni. Rod nici nu-și atinse paharul. Se gândea că un om putea duce o existență de calitate, utilă, într-un sfert de secol. La urma urmelor, cam atât trăiau oamenii în epoca preatomică. Totuși, nu se putea vorbi despre o împlinire. „Eu am douăzeci și cinci de ani acum, dar încă nu mi-am întemeiat o familie, n-am trăit alături de femeia pe care o iubesc, nici măcar nu mi-am început cariera politică...”

O privi pe Sally, care se ridicase și se plimba prin odaie. „Oare ce intenționează? Să rezolve problema payenilor? Dacă ei n-o pot face, cum am putea noi?”

— În felul ăsta n-ajungem nicăieri, rosti Renner, ridicând din nou paharul. Dacă medyatorii nu sunt afectați de faptul că sunt sterili și au o durată scurtă a vieții, nu înțeleg de ce ar trebui ca noi... — Se opri brusc. — Sterili? Atunci puii medyatori din nava-ambasador... trebuie să fi fost ai celor două cafenii și ai stăpynei ascunse.

Ceilalți se răsuciră spre el. Sally se opri din plimbat și se așeză.

— Când am ajuns pe Pay-alfa, spuse ea, erau patru pui, nu?

— Așa-i, încuviință Hardy legănând paharul cu brandy. O rată a nașterilor destul de ridicată.

— Dar au avut foarte puțin timp la dispoziție! protestă fata.

— Și un *singur* pui mi s-ar fi părut mult în nava aceea sau în misiunea respectivă, aprobă Renner. Capelane,

dumneata cum vezi situația asta din punct de vedere moral? Ești pe punctul de a contacta o rasă necunoscută și bine înarmată. Te afli într-o navă fragilă, mai degrabă o jucărie. Totuși, nava este plină de copii...

— Înțeleg ce vrei să spui, dar trebuie să mă gândesc pe îndelete. Poate că...

Fu întrerupt de zgomotul unor pumni lovind masa. Doi pumni. Ai lui Sally.

— Să fiu a naibii! — Începu să scrie cu iuțeală pe minicomp; ecranul bâzâi și clipi. — Noi așteptam nava de transfer. *Știu* că n-am înțeles greșit. Ar fi fost *imposibil!*

Hardy o privi nedumerit, iar Renner ridică din sprâncene spre Rod. Acesta înălță din umeri.

— Payeana ei nu i-a spus niciodată că erau sterile, le explică celorlalți.

Minicompul bâzâi din nou. Sally încuviință în tăcere și tastă instrucțiuni. Pe peretele din față se activă un display, pe care Sally Fowler, mai tânără cu opt luni, vorbea cu o aliena alb-cafenie. Cele două glasuri erau straniu de identice.

Payeana: Dar te căsătorești ca să crești copii! Cine-i crește pe copiii născuți în afara căsătoriei?

Sally. Există instituții de binefacere.

Payeana: Înțeleg atunci că *tu* n-ai fost...

Sally. Nu, sigur că nu.

Sally cea reală aproape că se îmbujorase, însă chipul îi rămăsese încruntat.

Payeana: Cum de nu? Nu te întreb *de ce*, ci *cum*?

Sally. Ei bine... știi că bărbații și femeile trebuie să întrețină relații sexuale pentru a procrea copii, la fel ca voi... V-am examinat destul de amănunțit.

— Poate că nu suficient de amănunțit, comentă capelanul.

— Aparent nu, aprobă fata. Ș-ș-ș!

Payeana: Pilule? Pe ce bază acționează? Hormonal?

Sally. Exact.

Payeana: Însă o femeie la locul ei nu le folosește.

Sally. Nu.

Payeana: Tu când te vei mărita?

Sally. Când o să găsesc bărbatul corespunzător... Poate că l-am găsit deja.

Cineva chicoti. Sally întoarse capul; Rod părea cu totul detașat, Hardy zâmbea înțelegător, iar Renner abia își stăpânea râsul. Îl fulgeră din priviri pe navigator, însă acesta nu dispăru carbonizat de un trăsnet așa cum își dorise fata.

Payeana: Atunci, de ce nu te măriți cu el?

Sally. Nu vreau să mă pripesc. Există o vorbă: „Căsătorie grăbită, căință nesfârșită.” Mă pot mărita oricând. Mă rog, oricând în următorii cinci ani. Dacă nu, o să ajung fată bătrână.

Payeana: Fată bătrână?

Sally. Ceva ce oamenilor li se pare anormal. Auzi, cum procedează o payeana dacă nu dorește copii?

Payeana: Noi nu întreținem relații sexuale.

Urmare mai multe zăngănituri, după care imaginile

dispărură de pe ecran.

* * *

— Adevărul literal, reflectă ea. „Noi nu întreținem relații sexuale.” Este adevărat, dar opțiunea nu le aparține.

— Într-adevăr? — Hardy părea derutat. — În contextul întrebării, afirmația poate induce în eroare...

— N-a mai dorit să discute despre asta, insistă Sally. Nici nu-i de mirare. Pur și simplu, înțelegeam greșit, asta a fost.

— Eu nu mi-am înțeles niciodată greșit payeana, zise Renner. Uneori, ea mă înțelegea prea bine...

— Bine, să abandonăm subiectul ăsta.

— Deci în ziua când am coborât pe Pay-alfa... Ne cunoșteam de luni de zile, reflectă Renner. Capelane, dumneata ce crezi?

— Dacă te înțeleg bine, la fel ca dumneata.

— Ce anume insinuezi, *domnule* Renner? Am zis să abandonăm subiectul ăsta!

Lady Sandra se înfuriase. Rod se pregăti pentru ce avea să urmeze - gheață sau explozie, ori ambele.

— Nu insinuez nimic, Sally, decise brusc Renner. O afirm deschis. Payeana ta te-a mințit. În mod deliberat și cu premeditare.

— Prostii. Era stânjenită...

Hardy clătină încetișor din cap. Gestul fusese imperceptibil, totuși fata se opri și-l privi pe capelan.

— Cred, spuse el, că-mi pot aminti o singură ocazie în care un payean a fost cu adevărat stânjenit. S-a petrecut la muzeu. Iar acolo, cu toții s-au comportat la fel – câtuși de puțin așa cum a făcut fyunch (clic)-ul tău acum, Sally. Mă tem că-i foarte probabil ca Kevin să aibă dreptate.

— Dar în ce scop? insistă Sally. De ce m-ar fi mințit sor... mă rog, aproape sora mea? În ce scop?

Se făcu tăcere și fata încuviință satisfăcută din cap. Nu-l putea repezi pe capelan; nu atât pentru că ar fi avut prea mult respect față de veșmântul preoțesc, cât pentru persoana lui. Dar Renner era altceva.

— Să mă anunți dacă găsești un răspuns la întrebarea aceasta, *domnule* Renner!

— Sigur că da...

Expresia de pe chipul navigatorului îl făcea să semene în mod straniu cu Buckman; Bury ar fi recunoscut-o instantaneu. Bărbatul era pierdut în gânduri.

* * *

Părăsiră cât putură de repede sclipitoarea sală de bal. În urma lor, orchestra cânta valsuri, în vreme ce payenii erau prezentați unui șir aparent interminabil de persoane; nobili provinciali, lideri ai Parlamentului, comercianți, prieteni ai celor care lucrau în serviciile de protocol și felurii indivizi, obișnuiți ai petrecerilor de la palat – toți doreau să-i vadă de aproape pe alieni.

Mergând spre apartamentele lor pe coridoarele pustii,

Rod apucă mâna fetei. Un vals străvechi se auzea tot mai stins în depărtare.

— Au atât de puțin de trăit, iar noi le irosim clipele cu... cu așa ceva, murmură Sally. Nu-i drept!

— Face parte din misiunea lor, iubito. La ce i-ar ajuta să fie de acord cu noi, dacă nu-i putem opri pe nobili? Chiar și beneficiind de sprijinul Tronului, ne găsim mai în siguranță dacă respectăm regulile jocului politic. Același lucru este valabil și pentru ei.

— Bănuiesc că așa-i.

Fata îl opri și se rezemă de umărul lui. Vălul Călugărului se înălțase complet, conturându-se negru pe fundalul stelelor, privindu-i prin arcadele de piatră. În curtea de dedesubt, șopotea o fântână arteziană. Tinerii rămaseră multă vreme pe coridorul pustiu.

— Te iubesc foarte mult, șopti într-un târziu Sally. Cum de poți rezista alături de mine?

— Nu-i greu deloc.

Se aplecă s-o sărute și se opri când fata nu-i răspunse.

— Rod, mă simt atât de stânjenită... cum o să-mi cer scuze lui Kevin?

— Lui *Kevin*? Cred că glumești – l-ai văzut vreodată pe Renner cerându-și scuze cuiva? Nici nu te mai gândeai la asta! Data viitoare când vă-ntâlniți, vorbește-i ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dar avea dreptate... știi asta, nu? Știai deci!

Porniră mai departe. Pașii lor răsunau pe dale, iar stânca pereților scânteia în culori vii, în ciuda iluminării

reduse. Apoi un zid ocultă căutătura pârjolitoare a Călugărului și ajunseră la piciorul scării.

— Am bănuț acest lucru numai pe baza rapoartelor și a scurtei relații pe care am avut-o cu payeana *mea*. Azi după-amiază, după ce ai plecat, am întreprins niște verificări. Te-au mințit.

— Dar de ce, Rod? Îmi este imposibil să-nțeleg! Urcară în tăcere treptele.

— N-o să-ți placă răspunsul, zise tânărul când ajunseră la etajul lor. Ea era o medytoare, iar medyatorii îi reprezintă pe stăpyni. I s-a poruncit să te mintă.

— În ce scop? Ce motiv să fi avut, ca să ascundă faptul că erau sterili?

— Aș vrea și eu să știu. „Sau să nu fi știut”, adăugă el în gând; n-avea însă rost să-i spună lui Sally până ce nu era sigur. Nu fi atât de afectată, iubito! La urma urmelor, și noi i-am mințit.

Ajunseră la ușa lui Rod și tânărul puse palma pe placa de identificare. Ușa se deschise, dezvăluindu-l pe Kelley, descheiat la uniformă și tolănit într-un fotoliu. Pușcașul sări în picioare.

— Dumnezeule, Kelley, ți-am zis să nu m-aștepți! Du-te la culcare!

— Am un mesaj important, lord Blaine. Senatorul Fowler va sosi ceva mai târziu și dorește să-l aștepți. Voia să se asigure că primești mesajul.

— Bine, încuviință Rod cu glas acru, mulțumesc.

— Rămân să te asist.

— În niciun caz! N-are rost să stăm cu toții trei toată noaptea. Șterge-o!

Îl privi pe pușcaș îndepărtându-se pe coridor. Când dispăru din vedere, Sally începu să chicotească.

— Nu văd nimic amuzant, mârâi Rod.

— Îmi proteja reputația, râse fata. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu primeai mesajul, iar unchiul Ben ar fi dat buzna aici și noi...

— Hm-m. Bei ceva?

— Cu unchiul Ben care va apărea peste câteva minute? Păcat de băutură! Mă duc la culcare. — Îi zâmbi dulce. — Să nu te culci prea târziu.

— Afurisită ce ești! — O prinse de umeri și o sărută. — Aș putea aranja ușa, ca să nu poată intra...

— Noapte bună, Rod.

El o privi intrând în apartamentul ei, aflat vizavi de al său, apoi reveni la barul din salon. Fusesse o seară lungă și plictisitoare, a cărei singură rază de soare o reprezentase părăsirea cât mai grabnică a balului.

— La dracu'! exclamă tânărul și dădu peste cap un pahar de whisky scoțian. La dracu' și la toți dracii!

* * *

Însoțit de un Renner încruntat, senatorul își făcu apariția după ce Rod își umpluse al doilea pahar.

— Regretele mele în privința orei înaintate, începu el

indolent. Kevin mi-a povestit că azi s-a petrecut ceva interesant...

— Ți-a povestit, da? Și tot el a sugerat și discuția asta, da? Când senatorul încuviință din cap, Rod se întoarse spre fostul lui navigator: - Lasă că te-aranjez eu...

— N-avem timp de distracție, îl opri Fowler. Ai terminat tot whisky-ul?

— Nu. — Rod le umplu două pahare și-și mai turnă și lui o porție. — Ia loc, Ben. Și tu, Renner. N-o să-mi cer scuze că i-am trimis pe servitori la culcare...

— Nicio problemă, îl liniști Renner.

Reveni la expresia gânditoare, se afundă într-un fotoliu, apoi rânji uluit. Până atunci nu mai stătuse într-un fotoliu cu automasaj și în mod evident era încântat.

— Perfect, spuse Fowler. Zi-mi ce crezi *tu* că s-a întâmplat azi după-amiază.

— Mai bine să-ți arăt.

Rod își acționa minicomputul și display-ul mural se activă. Imaginile nu erau prea grozave; fuseseră înregistrate cu minicamera disimulată în nasturele tunicii sale și punctul de vedere era limitat. Sunetul era însă excelent.

Senatorul privi în tăcere. Când se termină, ceru să mai vizioneze o dată întâlnirea și Rod se conformă. În timp ce Fowler și Renner priveau, tânărul se duse la bar, decisese să încheie cu whisky-ul în seara aceea și-și luă o cafea.

— De ce considerați voi c-a fost ceva atât de important? întrebă Fowler.

— Păi, ridică din umeri navigatorul, este prima dovadă că ne mint. Cine știe ce altceva *nu* ne-au spus!

— La naiba, oricum nu ne-au spus mare lucru în nicio privință. Deci asta a fost o minciună?

— Da, încuviință Rod. Oricum, prin implicație. N-a fost o înțelegere greșită – am verificat. Avem o mulțime de înregistrări ale unor conversații în care payenii sugerau ceva fals, își dădeau seama că au făcut-o pentru că ne urmăriseră reacțiile, și se corijau. Nu! Payeana aceea a încurajat-o în mod deliberat pe Sally să creadă ceva care nu-i adevărat.

— De ce dracu-i atât de important că medyatorii n-au copii?

— Ne dezvăluie faptul că doi cafenii și un alb au avut patru copii, explică încetișor Renner. Într-o navă mică, în spațiul cosmic, în condiții extrem de periculoase. Ca să nu mai amintesc de înghesuială.

— Mda. — Fowler se sculă și-și scoase tunica. Cămașa de dedesubt era veche, foarte moale și cârpită cu atenție în trei locuri. — Rod, întrebă el, cum își privesc payenii copiii? Poate că până nu încep să vorbească, nu-nseamnă mare lucru pentru ei și-i pot abandona.

— Greșit, interveni navigatorul.

— Modalitatea politicoasă de a nu fi de acord cu senatorul, îi atrase atenția Rod, ar fi fost să spui: „Se pare că n-ar fi cazul”.

Renner se luminează la față.

— Hei, mi-a plăcut formularea asta! Oricum, senatorul

greșește. Pentru payeni, copiii sunt extrem de importanți. Singura religie de care mi-au amintit vreodată propovăduiește faptul că sufletele se divid, pentru a pătrunde în copii. Practic, ei își venerază copiii.

— Mda. — Fowler întinse paharul, solicitând să-i fie umplut, și se strâmbă nemulțumit. Nu s-ar putea să iubească atât de mult copiii încât să-i procreeze ori de câte ori li se ivește ocazia?

— Este posibil, aprobă Renner. Iar de aici, amenințarea este evidentă. Dar...

— Exact – *dar...* într-un asemenea caz, planeta ar fi *suprapopulată*. De altfel, așa și este. Prin urmare, payenii au probleme de explozie demografică de un ordin de mărime cu care noi nu ne-am confruntat *niciodată*.

— Poate că le controlează, sugeră Rod. În caz contrar... Nu uitați că ei trăiesc de foarte mult timp în spațiul acela limitat.

— Și care sunt rezultatele? întrebă senatorul. Ce cunoaștem noi despre istoria payeana?

— Nu prea multe, recunosc navigatorul. Au o civilizație veche, foarte veche. Cu cel puțin zece mii de ani în urmă, deplasau asteroizi prin spațiu. Parcă mi-e și frică să mă gândesc ce vechime au. — Se foi în fotoliu, pentru un efect maxim al masajului. — Prin urmare, au avut timp berechet ca să-și rezolve problemele demografice. Din clipa când au lansat naveta Eddie Nebunu' și până acum, ar fi putut ticsi planeta, totuși n-au făcut-o – așadar, dețin o formă de control a nașterilor.

— Dar n-o utilizează permanent, interveni Fowler. Și ce-nseamnă asta? Dacă ajung în Imperiu, în cât timp ne vor întrece ca număr? — Se jucă gânditor, frecând un punct mai uzat de pe cămașă. — Poate că tocmai asta-ncearcă s-ascundă. Rata ridicată a nașterilor și lipsa de intenție de a le ține sub control. — Se sculă, decis. — Rod, pune-ți oamenii să cerceteze aspectul ăsta. Vreau tot ce putem obține despre istoria payenilor.

— Am înțeles, făcu tânărul, prea puțin încântat. „Ce va face Sally, când va vedea toate datele? Pentru că atunci...”

— Parcă a vorbit acuzatorul într-un proces de crimă, rânji Renner. Ce naiba, domnule senator, payenii au o istorie *foarte* lungă! Bineînțeles că au soluționat problema presiunii demografice.

— Foarte bine. Cum au făcut-o?

— Nu știu. Întreabă-i.

— Asta și intenționez. Dar fiindcă știm că ne pot minți, și ne-au mințit deja... De fapt, de ce l-ar mira asta pe un politician? În sfârșit... Așadar, fiindcă știm acest lucru, doresc să-mi clarific ideile înainte de a mă confrunta cu payenii.

* * *

— *Oportunitățile comerciale sunt fabuloase, anunță Jock și brațele îi indicau surescitarea. Oamenii sunt incredibil de ineficienți în utilizarea resurselor lor. Nu au*

nici instinctul uneltelor complicate.

— Niciunul? întrebă Ivan.

— Niciunul dintre cei pe care i-am văzut, arată Jock spre tri-V. Probabil că-și instruiesc tinerii în toate domeniile. Multe dintre programele disponibile au acest scop.

— Au timp să învețe, reflectă Charlie. Trăiesc foarte mult, mai mult decât oricare stăpyn.

— Da, totuși ce risipă! N-au cafenii și nici ceasornycari...

— Ești sigură că n-au ceasornycari? o întrerupse Ivan.

— Da. N-am văzut urme pe navele lor, n-am văzut niciunul la tri-V, și nici produse care să fie evident creația lor. Nu există obiecte individualizate...

— Eu însă am văzut. Paznicii pe care i-am avut în Lenin dețineau asemenea obiecte.

— Făcute de ceasornicarii noștri...

— Exact, aprobă Ivan. Acum știm de ce au distrus pe MacArthur. Și de ce se tem de noi.

Mediatoarele ciripiră surescitare, până ce Ivan le opri din nou.

— Sunteți de acord? întrebă el cu tonul ce solicita confirmarea informației.

— Da, încuviințară ele la unison.

Jock vorbi rapid, acoperind-o pe Charlie:

— Minera cafenie pe care au luat-o la bord trebuie să fi adus cu ea o pereche de ceasornycari. Oamenii n-au habar de ceasornycari și probabil că le-au permis să

evadeze. Având tot spațiul din navă la dispoziție și timp suficient pentru adaptare...

— Totuși, ni s-a spus că ar avea ceasornycari, spuse Ivan.

Jock adoptă o postură ce indica accesarea memoriei. După o secundă, răspunse:

— Nu. Sally ne-a lăsat să credem că ar avea. Când fyunch (clic)-ul ei a sugerat că ceasornycarii oameni ar fi mari, ea a încuviințat.

— Iar sublocotenenții au părut surprinși când am pomenit de ceasornycari, referitor la construcția bărcilor de salvare, declară Charlie. Da. Cu siguranță, ai dreptate.

Se lăasă tăcere. Ivan se gândi câteva clipe, apoi spuse:

— Ei știu că deținem o subspecie prolifică. Reflectați la aspectul acesta.

— Se tem că am provocat distrugerea lui MacArthur în mod deliberat, zise Charlie. Blestem! Dacă ne-ar fi spus, i-am fi putut preveni asupra pericolelor și n-ar fi avut de ce se teme. Blestem! De ce a aranjat universul astfel ca primul payen pe care l-au întâlnit să fie o cafenie?

— Spuneau că MacArthur este infestat cu o molimă, vorbi Jock. Așa și era, deși noi nu i-am crezut. Molima erau ceasornycarii. Totuși, dacă au crezut realmente că le-am distrus nava în mod deliberat, sau am îngăduit distrugerea ei, de ce n-au spus-o? De ce nu ne-au întrebat?

— Își tăinuiesc punctele vulnerabile, sugerează Charlie, și nu acceptă niciodată înfrângerea. Chiar și în ultimele lor

clipe, sublocotenenții au refuzat să se predea.

După altă tăcere, Ivan spuse:

— Oamenii n-au dorit să știm că la bordul navei lor existau ceasornycari, decât după ce-i ucideau. Erau siguri c-o pot face. Ulterior, n-au vrut ca noi să știm că ceasornycarii le pot distruge navele.

— Idioții! strigă Charlie. Dacă au timp la dispoziție, ceasornicarii pot distruge orice navă. Pot contribui în mare măsură la un colaps. Dacă n-ar fi fost atât de utili, i-am fi exterminat de mult.

— S-a încercat, spuse Jock gesticulând umor sec, și rezultatul a fost cel cunoscut. Un stăpyn și-a păstrat...

— Liniște! ceru Ivan. Ei se tem de noi. Vorbiți-mi despre asta.

— Cunoști ceea ce oamenii numesc „ficțiune”? întrebă Charlie. Legende construite în mod deliberat. Atât cei care le aud, cât și cei care le narează știu că sunt falsuri.

Ivan și Jock indicară faptul că erau familiarizați cu conceptul.

— Aseară am vizionat o emisiune tri-V. Era o ficțiune, ca multe alte emisiuni. Aceasta se numea „Istvan moare”. După ce s-a terminat, comentatorul a vorbit ca și cum acțiunea principală a poveștii ar fi fost adevărată.

— N-am văzut-o, spuse Jock. Viceregele Merrill a dorit să fac cunoștință cu niște comercianți, înainte de recepția pentru nobili. Blestem! Formalitățile astea interminabile ne consumă timpul și nu învățăm nimic de la ele.

— Nu v-am povestit despre această emisiune,

continuă Charlie. Actorul principal interpreta un personaj care, în mod evident, intenționa să fie amiralul Kutuzov.

Jock semnală stupoare și jale pentru pierderea ocaziei.

— Ajungi la scopul final? întrebă Ivan.

— Da. Intriga era una de conflicte. Amiralul comandant nu dorea să facă ceea ce făcea. Era război între oameni — între Imperiu și răsculații aceia de care se tem atât de mult.

— N-am putea intra în legătură cu ei? sugeră Jock.

— Cum am putea? făcu Ivan. Accesul la informații ne este controlat. Dacă suspectează o asemenea acțiune din partea noastră, ar fi în stare de orice ca să se opună. Nici nu te gândești la asta. Spune-mi despre emisiune.

— În războiul acela, se revoltă o planetă. Și alte planete aveau s-o facă în scurt timp. Războiul, care până atunci avusese dimensiuni reduse, putea deveni unul de proporții, implicând multe planete. Amiralul a găsit o modalitate de a preveni extinderea conflictului și a decis că era datoria lui să acționeze. Cu cinci nave ca Lenin, el a ucis toată populația de pe o planetă locuită de zece milioane de oameni.

Urmă o tăcere prelungă.

— Sunt în stare să facă asta? întrebă Ivan.

— Așa cred, răspunse Charlie. Nu sunt o cafenie ca să știu sigură, dar...

— Veți reflecta la asta. Nu uitați că se tem de noi. Amintiți-vă că ei știu acum că avem o subspecie prolifică. Mai amintiți-vă că, în urma studierii navetei, l-au plasat pe

omul acesta la conducerea expediției spre sistemul nostru. Temeți-vă pentru stăpynii și surorile voastre.

Ivan plecă spre dormitorul său. După mult timp, medyatoarele începură să discute rapid, dar în surdină.

20. OPȚIUNI

Nori grei goneau peste cerurile Noii Scoții, despărțindu-se la răstimpuri și lăsând razele strălucitoare ale lui Cal să pătrundă, piezișe și calde, în sala de conferințe. Obiectele scânteiau câteva clipe, înainte ca ferestrele să se autopolarizeze. Afară, în jurul palatului, se întindeau umbre dense, totuși lumina continua să fie îndeajuns de puternică pe străzile înguste, pe care funcționarii guvernamentali se revărsau după programul de lucru. Mulțimi purtând kilturi se înghesuiau, grăbindu-se acasă, la familiile lor, la tri-V și un păhărel relaxant.

Rod privea încruntat pe geam. O secretară drăguță ieșise zorită din palat, atât de preocupată pentru a ajunge la un transportor încât aproape că răsturnă un bărbat mai vârstnic. „Probabil că are o întâlnire importantă”, se gândi tânărul. „Iar funcționarul are o familie... ca toți oamenii. Este responsabilitatea mea, ceea ce poate fi ghinionul payenilor.”

Înapoia lui se auzeau sunetele unei activități frenetice.

— Ați pregătit totul pentru masa payenilor? întrebă Kelley.

— Da, domnule, răspunse un steward, totuși bucătarul-șef ar dori să facă ceva cu piureul acela pe care-l mănâncă ei – poate să-i adauge niște mirodenii, sau altceva. Nu-i place doar să pună carne și cereale într-o oală și să le fiarbă.

— Să lase inovațiile pentru altă dată. În seara asta, membrii Comisiei nu doresc experimente. Să se mulțumească să-i hrănească atât cât au chef.

Kelley inspecta automatul magic de cafea, ca să se asigure că era plin, după aceea se încruntă spre spațiul gol de alături.

— Unde-i ciocolata? se răsti el.

— Vine imediat, se apără stewardul.

— Bine. Ai grijă să apară înainte de sosirea payenilor. Asta-nseamnă peste o oră. — Pușcașul aruncă o privire spre ceasul mural. Cred că suntem pregătiți, dar nu uita de ciocolată!

De când descoperiseră ciocolata fierbinte la bordul lui *Lenin*, payenii se dădeau în vânt după ea. Era una dintre puținele băuturi omenești care le plăceau – dar în ce *mod*? Kelley se înfioră. Cu untul putea fi de acord. Pe navele engleze, se punea unt în ciocolată. Dar câte o picătură de ulei tehnic în fiecare ceașcă?

— Ești gata, Kelley? întrebă Rod.

— Da.

Pușcașul își ocupă locul înapoia barului și apăsă un buton, semnalând că putea începe conferința. „Ceva îl tulbură pe șef”, decise el. „În niciun caz nu-i vorba de prefață. Bine că n-am problemele lui!”

O ușă se deschise și membrii Comisiei pătrunseră, urmați de câțiva dintre savanții lui Horvath. Se așezară pe o latură a mesei și-și puseră minicompurile în fața lor; imediat se auziră zumzetele slabe de acces în rețeaua

informatică a palatului.

Horvath și Fowler discutau animați când intrară.

— Domnule ministru, procesarea atâtor date necesită timp...

— De ce? Știi că nu trebuie să contactezi Sparta.

— Este adevărat, dar am nevoie *eu* de timp ca să mă decid, replică iritat Fowler. Uite ce-i, voi vedea ce pot face pentru dumneata la următoarea Aniversare. Situația îți era periclitată chiar dinainte de expediția Pay. Și, ce naiba, nu-s deloc sigur că ești adecvat din punct de vedere temperamental pentru un loc în... — Amuți, când mai multe capete se răsuciră spre ei. — Discutăm mai târziu.

— Perfect.

Horvath privi în jurul sălii și se îndreptă spre un loc aflat vizavi de senator. Echipa ministrului se redistribui iute în partea respectivă a mesei.

Apărură și alții: Renner și Hardy, ambii tot în uniforme ale Marinei, o secretară... Intrară și stewarzii cu cafele, determinând alte momente de agitație.

Rod se așeză încruntându-se, apoi zâmbi când Sally apăru în grabă.

— Scuzați-mă pentru întârziere, gâfâi ea. Am...

— Încă n-am început, îi spuse Rod și-i indică un scaun.

— Despre ce-i vorba? Întrebă ea în șoaptă. — Ceva anume din comportarea tânărului o neliniștea, așa că-l privi cu atenție. — De ce-i unchiul Ben atât de interesat de istoria payenilor? Despre ce-ați discutat azi-noapte?

— O să vezi. Senatorul trebuie să-nceapă imediat.

„Și sper că totul va decurge cu bine, deși mă-ndoiesc. Ce se va-ntâmpla cu noi după asta?” Rod reveni cu atenția asupra conferinței. „Mă-ntreb ce face fyunch (clic)-ul meu acum? Ar fi fost frumos să fi trimis...”

— Să-i dăm drumul! Anunță brusc Fowler. Începe ședința membrilor Comisiei extraordinare, reprezentanții Maiestății Sale imperiale în relațiile cu locuitorii lumii Pay. Vă rog pe toți să specificați numele și organizația pe care o reprezentați.

Urmă un al doilea moment prelungit de tăcere, întrerupt de bâzâiturile minicompurilor.

— Avem multe subiecte pe ordinea de zi, continuă senatorul. Aseară a devenit evident că payenii ne mint în anumite probleme critice...

— Nu mai mult decât i-am mințit noi, interveni Horvath. „*La naiba!* Trebuie să mă stăpânesc ceva mai bine. Ideea este corectă, dar dacă senatorul se enervează...”

— Domnule ministru, pe noi ne preocupă *subiectele* pe care le ascund, replică blând Fowler.

Tăcu o clipă și puterea păru că se coagulează în jurul lui. Bătrânul micuț în haine largi dispăru și președintele Comisiei rosti:

— Vreau să declar ceva valabil pentru toți cei de față. Nu-mi plac formalitățile. Dacă aveți ceva de spus, nu ezitați s-o faceți, dar doresc să fiu lăsat să termin ce am de zis. — Surâse mai înghețat decât vântul iernii. — Pe alții n-aveți decât să-i întrerupeți, dar nu pe mine. Așadar, domnule ministru, ce ne ascund payenii?

Horvath își trecu degetele subțiri prin părul rărit.

— Am nevoie de mai mult timp, domnule senator. Până azi dimineață, nu mă gândisem că payenii ne-ar fi ascuns ceva.

Aruncă o privire nervoasă spre Hardy, dar capelanul nu reacționează în niciun fel.

— A fost o surpriză pentru noi toți, zise Fowler. Avem însă dovezi că payenii se înmulțesc cu o viteză incredibilă. Întrebarea este: *putem* să-i determinăm să-și controleze rata demografică, dacă ei n-o doresc? Rod, este posibil ca payenii să fi ascuns arme de noi?

Tânărul ridică din umeri.

— Într-un sistem stelar, se poate ascunde aproape orice dorești.

— Totuși, sunt absolut pașnici, protestă Horvath. Domnule senator, securitatea Imperiului mă preocupă la fel de mult ca pe oricare altul din această încăpere. Te asigur că-mi privesc cu toată seriozitatea îndatoririle de ministru al Sectorului.

„Nu ne asigură”, își spuse Kelley, „vorbești pentru a se consemna în înregistrare. Asta o știe și căpitanul Blaine, totuși ce anume îl deranjează pe șefu’? Are exact privirea de dinaintea intrării în acțiune.”

— ... și în rândul payenilor nu există activități războinice, încheie Horvath.

— Situația nu stă chiar așa, interveni Renner. Domnule ministru, îmi plac payenii la fel de mult ca și dumitale, totuși apariția subspeciei medyatorilor trebuie să fi avut o

cauză.

— Bineînțeles, replică imediat Horvath. În preistoria lor, payenii trebuie să se fi luptat ca lei. Apropo, analogia este chiar reușită. Instinctul teritorial continuă să se manifeste – în arhitectură și în organizarea lor socială, de exemplu. Însă luptele s-au încheiat de mult timp.

— De cât timp? întrebă Fowler. Horvath păru stingherit.

— Posibil de un milion de ani.

Se lăsă tăcerea și Sally scutură trist din cap. Întemnițată într-un sistem micuț vreme de un milion de ani – un milion de ani de *civilizație*! Câtă *răbdare* trebuie să fi deprins!

— Și de atunci n-a mai existat niciun război? insistă Fowler. Realmente?

— La naiba, bineînțeles c-au existat războaie, răspunse ministrul. Cel puțin două din genul celor pe care Pământul le-a cunoscut la sfârșitul Codominionului. Dar asta s-a petrecut cu mult timp în urmă!

Fu nevoit să ridice glasul ca să acopere exclamația lui Sally. În jurul mesei se auziră murmure.

— Unul dintre acelea a fost îndeajuns ca să facă Pământul aproape nelocuibil, rosti apăsător Fowler. Când s-a întâmplat asta? Tot acum câteva milioane de ani?

— Cel puțin de ordinul sutelor de milenii.

— Probabil acum câteva mii de ani sau mai puțin, interveni Hardy. Sally, ți-ai revizuit estimările privind vârsta civilizației primitive pe care ai excavat-o?

Fata nu răspunse și tăcerea coborî din nou

stingheritoare.

— Domnule capelan, vorbi Fowler, pentru a se consemna în înregistrare, vreau să te întreb dacă te găsești aici în calitate de consilier al Comisiei.

— Nu, domnule senator. Cardinalul Randolph m-a solicitat să reprezint Biserica la întrunirile Comisiei.

— Mulțumesc. Aceeași tăcere prelungă.

— Nu aveau unde să plece, zise Horvath și ridică nervos din umeri. — Cineva chicoti, apoi amuți, când ministrul continuă: — Este evident că primele lor războaie au avut loc cu foarte mult timp în urmă... cel puțin acum un milion de ani. O dovedește dezvoltarea lor. Domnul Horowitz a examinat datele biologice acumulate de expediție și... ei bine, le poți spune, Sigmund!

Horowitz zâmbi triumfător.

— Când am examinat prima dată pilotul navei, am crezut că poate fi vorba despre o mutație. Am avut dreptate! Payenii sunt mutanți, atât doar că mutațiile s-au petrecut cu foarte mult timp în urmă. Formele inițiale de viață animală de pe Pay-alfa sunt simetrice bilateral, ca pe Terra și aproape ca peste tot. Primul payen asimetric trebuie să fi fost o mutație drastică. Pe de altă parte, era imposibil să fi fost la fel de bine dezvoltat ca formele actuale. De ce n-a pierit? Părerea mea este că în obținerea formelor asimetrice au fost investite eforturi deliberate. În plus, mutațiile aveau loc peste tot. Lupta pentru supraviețuire era foarte redusă.

— Dar asta înseamnă că dețineau o civilizație, atunci

când s-au dezvoltat formele actuale, zise Sally. Se poate așa ceva?

Horowitz surâse din nou.

— Și care a fost rolul Ochiului? insistă fata. Când a devenit super-gigantă, trebuie să fi bombardat cu radiații sistemul Pay.

— Asta s-a petrecut cu prea mult timp în urmă, răspunse Horvath. Am verificat. În datele provenite de la navele noastre de explorare, deținem echivalentul a cinci sute de ani de observații ale Ochiului, iar ele corespund cu informațiile primite de sublocotenentul Potter de la payeni. Ochiul este supergigantă de peste șase milioane de ani, iar payenii nu aveau pe atunci forma actuală.

— Aha! Atunci ce anume a cauzat...

— Războaiele, anunță Horowitz. Creșterea generală, la nivel planetar, a nivelurilor de radiație, cuplată cu selecția genetică deliberată.

Fata încuviință din cap fără tragere de inimă.

— Perfect... au avut parte de războaie nucleare, la fel ca noi. Dacă Codominionul n-ar fi produs generatorul Alderson, noi ne-am fi exterminat pe Pământ. (Răspunsul acela nu-i plăcea însă, era dificil de acceptat.) Nu s-ar putea să fi existat o altă rasă dominantă, care s-a autodistrus, iar payenii să fi evoluat ulterior?

— Nu, răspunse precaut Horvath. Sunt propriile dumitale concluzii, lady Sally – ai demonstrat cât de bine este adaptată forma payeana pentru utilizarea instrumentelor. Din capul locului, mutantul trebuie să fi fost

un utilizator de instrumente... sau să fi fost controlat de utilizatorii de instrumente. Sau ambele.

— Acela a fost unul dintre războaie, interveni senatorul. Cel care a creat payenii, așa cum îi cunoaștem. S-a amintit însă că ar fi existat cel puțin două.

Horvath aprobă cu tristețe.

— Este adevărat, domnule senator. Actualii payeni evoluți trebuie să fi luptat cu arme nucleare. După aceea, a urmat altă perioadă de radiații, care a divizat rasa în toate subspeciile acelea – atât formele civilizate, cât și animalele. Plus intermediarii, cum sunt ceasornycarii.

Aruncă o privire de scuze către Blaine, dar tânărul rămase inexpressiv. Horowitz își dresе glasul; în mod evident, era încântat de discuții.

— Eu cred că forma inițială au fost cafeniii. Când albi au devenit dominanți, ei au creat celelalte subspecii pentru propriile lor foloase. Din nou, evoluție dirijată, observați? Unele forme au evoluat însă de la sine.

— Atunci animalele asimetrice nu sunt strămoșii payenilor? Întrebă curios senatorul.

— Nu. — Horowitz își frecă palmele și atinse nerăbdător minicomputul. — Ele sunt forme degenerare... vă pot arăta mecanismele genelor.

— Nu-i necesar, îl opri repede Fowler. Au existat așadar două războaie. Poate că medyatorii au fost creați în al doilea...

— Eu zic c-au fost trei războaie, interveni Renner. Chiar dacă presupunem că în al doilea război au rămas

fără arme nucleare.

— De ce? întrebă Sally.

— Ai văzut planeta... Mai este vorba apoi despre adaptarea la spațiul cosmic.

Navigatorul privi spre Horvath și Horowitz, așteptându-i să intervină. Zâmbetul celui din urmă se lățise mai mult ca oricând.

— Este tot opera dumată, lady Fowler. Payenii sunt atât de bine adaptați spațiului cosmic, încât te-ai întrebat dacă nu cumva au evoluat acolo. Așa-i, dar abia după ce au cunoscut o lungă perioadă de evoluție pe Pay-alfa. Vrei să trec în revistă dovezile? Mecanisme fiziologice de adaptare la presiune scăzută și imponderabilitate, astronavigație intuitivă...

— Te cred, murmură fata.

— Planeta Marte! strigă Rod, și toți îl priviră. Marte! La asta te gândeai, Kevin?

Renner încuviință din cap. Părea într-o dilemă, cu gândurile luând-o mult înaintea celorlalți, dar fără să fie încântat de ceea ce descoperise.

— Da, spuse el. Payenii au dus cel puțin un război folosindu-se de asteroizi. Ajunge să privești suprafața lui Pay-alfa, acoperită de cratere rotunde ce se suprapun. Probabil că au fost pe punctul de a distruge întreaga planetă. Chestia asta i-a speriat în asemenea măsură pe supraviețuitori încât au mutat toți asteroizii într-un loc de unde nu mai puteau fi utilizați în felul acela...

— Totuși, războiul a distrus majoritatea formelor de

viață evoluată de pe Pay-alfa, încheie Horowitz. După mult timp, planeta a fost repopulată de payenii care se adaptaseră spațiului cosmic.

— După foarte mult timp, sublinie Horvath. Craterelor asteroizilor nu mai au nici urmă de radioactivitate, iar orbitele sunt stabile. Toate astea s-au petrecut de mult, mult timp.

Ministrul nu părea încântat de concluziile sale și Rod își mângăli o notiță. „Nu-i suficient”, își spuse el, „totuși... trebuie să existe vreo *explicație*...”

— Deși, continuă Horvath, dacă ar fi dorit, ar fi putut să mai utilizeze asteroizii ca arme. Necesarul de energie ar fi fost mai mare, însă atâta vreme cât ei se găsesc în sistemul stelar, pot fi deplasați. Nu avem dovezi ale unor războaie recente și, oricum, ce legătură are asta cu noi? În trecut, au avut războaie, i-au creat pe medyatori, ca să le pună capăt, și au înregistrat succes. Acum nu se mai luptă.

— Poate că da, mormăi Fowler, sau poate că nu.

— Nu s-au luptat cu *noi*, insistă Horvath.

— Crucișătorul a fost distrus, îi reaminti senatorul. Scutește-mă de explicații, domnule ministru. Am auzit toate poveștile despre sublocotenenți. Realitatea este că dacă payenii se luptă între ei, știm foarte bine că una dintre tabere își va găsi aliați printre rebeli. Ce dracu', s-ar putea chiar să *încurajeze* revoltele și-n niciun caz n-avem nevoie de așa ceva! Mai există un aspect care mă deranjează – ei n-au un guvern planetar?

Urmă din nou o tăcere prelungă.

— Ce părere ai, Sally? Este domeniul tău.

— Ei... De fapt, au un fel de guvern planetar - Jurisdicția. Un stăpyn sau un grup de stăpyni obține jurisdicția asupra ceva, iar restul o respectă.

Fowler se strâmbă spre nepoata sa.

— La naiba, noi nici măcar nu-i lăsăm pe *oameni* să iasă în Univers până când n-au guverne planetare! Nu-ți poți imagina o colonie payeana care se hotărăște să ajute o facțiune de pe Pay-alfa? — Privi în jurul mesei și făcu altă grimasă: — Nu vă mai uitați așa la mine! Credeți că vreau să-l împușc pe Moș Crăciun? Vreau să facem negoț cu payenii, dar să nu uităm principala directivă a Imperiului!

— Ne trebuie mai mult timp, protestă Horvath. Nu se poate decide pe loc!

— Nu avem timp, rosti încetișor Rod. Trebuie să înțelegi presiunile exercitate, domnule ministru. Ai ajutat la crearea lor. Toate grupurile de interese din acest Sector solicită acțiune imediată.

Rod primise apeluri zilnice de la Liga Umanității și era sigur că informațiile acesteia proveneau de la Horvath.

— Ceea ce vă deranjează este potențiala rată a nașterilor, spuse Horvath. Sunt sigur că vă dați seama că ei *trebuie* să fie capabili să-și controleze populația. Dacă n-ar fi putut s-o facă, n-ar fi supraviețuit atâta.

— Dar poate că n-au *vrut* s-o facă, observă senatorul. I-am *putea* noi sili? Rod, secundul tău, Cargill, a mai lucrat

la estimarea de amenințare?

— Doar ca s-o perfecționeze. Calculele originale sunt încă valabile.

— Așadar, ar trebui o flotă mare ca să-i supunem pe payeni... și asta, considerând resursele lor actuale. Ce fel de probleme lăsăm moștenire nepoților noștri, dacă-i ajutăm pe payeni să-și stabilească colonii?

— Acum nu mai pot fi împiedicați să iasă din sistemul lor solar, pufni Horvath. Analiza căpi... lordului Blaine a demonstrat asta. Finalmente, payenii vor construi Câmpul Langston și vor ieși din sistemul lor. *Trebuie* să întreținem relații cordiale cu ei înainte de momentul cu pricina. Eu propun să stabilim imediat relații comerciale, soluționând problemele pe măsură ce vor apărea. Nu le putem rezolva pe toate o dată.

— Asta-i recomandarea dumatăle? Întrebă Fowler.

— Da, domnule senator. A mea, a Ligii Umanității, a Comercianților Imperiali...

— Nu a tuturor comercianților, îl întrerupse Rod. Consiliul lor local este divizat în această privință. O minoritate deloc neglijabilă nu dorește să aibă de-a face cu payenii.

— Pentru că aparțin unor industrii ce vor fi ruinate de tehnologiile payene, înălță Horvath din umeri. Putem rezolva problema aceasta. Domnule senator, este inevitabil ca payenii să construiască ceva care să-i scoată din limitele sistemului lor. Ar trebui să-i legăm în așa măsură de Imperiu încât interesele lor să fie ale noastre

înainte ca să se întâmple asta.

— Sau să-i preluăm în Imperiu și să terminăm povestea, mormăi Fowler. Azi-noapte, m-am gândit și la soluția asta. Dacă ei nu-și pot controla populația, o putem face noi...

— Știm însă că ei pot, protestă Horvath. Am dovedit că au avut o societate civilizată de *multă* vreme, într-un singur sistem. Au învățat... — Se opri o clipă, apoi continuă surescitat: — V-ați gândit că este posibil să aibă alocări demografice? Poate că payenii din nava-ambasador trebuiau să procreeze la un anumit moment, altfel pierdeau definitiv alocarea respectivă. Vrând-nevrând, au fost siliți s-o facă în navă.

— Hm, făcu Fowler și grimasă îi dispăru. Aici s-ar putea să te fi apropiat de adevăr. Ei bine... o să-i întreb pe payeni când vor veni. Domnule capelan, stai acolo cu figura unui om care așteaptă să fie spânzurat la o gravitație ridicată. Ce te nemulțumește?

— Șobolanii, răspunse Hardy.

Horvath privi iute în jur, apoi aprobă încetișor din cap.

— Și pe dumneata te-au deranjat?

— Bineînțeles. Poți găsi fișierul respectiv sau să-l caut eu?

— Îl cunosc prea bine, oftă ministrul.

Introduse un cod de acces în minicomp; acesta zumzăi și un display de pe perete căpătă viață...

... prezentând un oraș payen lovit de dezastru. Mașini răsturnate și ruginite, acoperind străzi distruse. Aparată de

zbor prăbușite, lovite de clădirile pârjolite de incendii, pătrunse pe jumătate în zidurile lor. Buruienile creșteau din fisurile pavajului. În centrul imaginii exista o movilă uriașă de sfărâmături, peste care mișunau cu mișcări iuți forme negre, mici.

— Nu-i ceea ce pare, explică Horvath, ci doar unul dintre etajele grădinii zoologice payene.

Atinse câteva taste și imaginea se mări, focalizându-se asupra unei singure forme negre, care cresc până ce contururile îi deveniră ușor închețate: un bot ascuțit de șobolan, cu dinți amenințători. Nu era însă un șobolan.

Avea o ureche membranoasă și cinci membre. Membrul drept cel mai din față nu era a cincea labă, ' ci un braț lung și agil, terminat cu gheare ce păreau pumnale.

— Aha! Exclamă Horowitz și privi acuzator spre Horvath. Pe asta nu mi-ați arătat-o... alte războaie, da? Unul dintre războaie trebuie să fi provocat atâtea distrugerii încât nișele ecologice au rămas nepopulate. Dar ăsta... Ați obținut un specimen?

— Din păcate, nu.

— Din ce o fi degenerat? se întrebă Horowitz. De la payenii inteligenți la... la *asta*, distanța este apreciabilă. Există vreo subspecie payeană pe care nu mi-ați arătat-o? Ceva similar acesteia?

— Bineînțeles că nu, replică Sally.

— Nimeni n-ar fi împerecheat selectiv pentru a obține așa ceva, reflectă xenobiologul cu glas tare. Trebuie să fi fost vorba despre selecție naturală... — Zâmbi mulțumit.

— Alte dovezi, dacă mai era nevoie. Unul dintre războaiele lor aproape că le-a depopulat planeta. Și încă pentru mult timp.

— Da, aprobă Renner. Deci în vreme ce creaturile astea stăpâneau Pay-alfa, payenii civilizați se aflau pe asteroizi. Probabil că evoluaseră acolo de multe generații, albi și cafenii, ceasornycari, poate și alte subspecii pe care nu le-am văzut, deoarece n-am ajuns la civilizația asteroizilor.

— Însă asta, repetă Horvath, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Cu *foarte* mult timp în urmă. Cercetările lui Buckman asupra orbitelor asteroizilor... în sfârșit... Poate că medyatorii au fost creați și au evoluat în spațiul cosmic înainte de recolonizarea planetei. Se poate vedea că era nevoie de ei.

— Ceea ce înseamnă că albi au rămas la fel de războinici ca pe timpuri, atrase atenția Fowler.

— Acum au medyatori, unchiule, îi reaminti Sally.

— Mda. Și poate că și-au rezolvat problema presiunii demografice... Domnule ministru, scoate blestemăția aia de pe ecran! Mi se zbârlește pielea când o văd. De fapt, de ce dracu' ar fi dorit cineva să introducă un oraș ruinat într-o grădină zoologică?

Imaginea creaturii amenințătoare dispăru și toți părură ușurați.

— Ne-au explicat, răspunse Horvath, care redevenise aproape voios. Unele dintre formele lor au evoluat către viața citadină. O grădină zoologică completă trebuia să le

prezinte.

— Dar chiar orașe *ruinate*?

— Poate ca să le reamintească ce se-ntâmplă când nu-i ascultă pe medyatori? propuse Sally. Un exemplu îngrozitor, care să le mențină reticența față de război.

— De acord, încuviință Renner cu un fior.

— Să rezumăm faptele, rosti senatorul, deoarece payenii trebuie să apară peste câteva minute. Unu – rata potențială de reproducere este imensă și payenii sunt gata să procreeze în condiții în care oamenilor nici nu le-ar fi trecut prin minte să încerce. Doi – payenii au mințit, cu scopul de a-și ascunde această rată potențială de reproducere. Trei – payenii au avut războaie. Cel puțin trei importante, poate chiar mai multe. Patru – ei există de mult timp. De *foarte* mult timp. Asta pledează în favoarea existenței unui control asupra populației. Nu știm *cum* procedează, dar poate fi asociat cu motivul pentru care procreează copii în misiunile periculoase. Trebuie să-i întrebăm. De acord până aici?

Un cor înăbușit de încuviințări.

— Să examinăm acum opțiunile. În primul rând, am putea urma sfatul domnului ministru și să începem negocierea acordurilor comerciale. Payenii au solicitat birouri permanente și dreptul de a căuta și popula planete necolonizate din interiorul și din exteriorul Imperiului. Ei nu insistă asupra spațiului interior, ci agreează corpuri pe care noi nu le folosim, așa cum sunt asteroizii sau planetoizii terraformabili. În schimb, oferă destul de multe.

Se opri, așteptând comentarii, dar nu se auzi niciunul. Toți se mulțumeau să-l lase să rezume lucrurile pentru a fi consemnate în înregistrare.

— Un asemenea curs de acțiune ar însemna să le dăm frâu liber. O dată ce vor avea baze în care noi nu vom deține controlul și nu vom putea interveni, mai mult ca sigur că vor fi contactați de rebeli. Trebuie să negociem și este posibil ca generozitatea noastră actuală să ne asigure recunoștința lor ulterioară. Începerea imediată de negocieri are sprijinul unui membru al Comisiei, Sandra Bright Fowler. Continuăm să fim de acord?

Alte încuviințări, sonore sau mute. Câțiva savanți priviră curioși spre Sally, iar Horvath îi zâmbi încurajator.

— A doua opțiune. Îi acceptăm pe payeni în Imperiu. Instalăm câte un guvernator general pe fiecare colonie payeană, poate chiar și pe Pay-alfa. Ar fi o direcție de acțiune costisitoare, și nu știm ce se va întâmpla dacă payenii vor încerca să reziste. Potențialul lor militar este al naibii de ridicat.

— Cred că ar fi lipsit de înțelepciune, interveni Horvath. Nu pot crede că payenii ar ceda cu ușurință, și...

— Mda. Domnule ministru, încerc să expun toate opțiunile. Acum, dacă tot ți-ai formulat obiecția, pot declara că planul acesta are acordul Ministerului de Război și a majorității membrilor Departamentului Colonial. Membrii Comisiei nu-l susțin deocamdată, totuși doresc să-l prezint payenilor ca pe o posibilitate. Ce naiba, poate că ei *asta* doresc!

— Ei bine, dacă acceptă în mod voluntar să fie primiți în Imperiu, eu voi sprijini acțiunea, preciza Horvath.

— Și eu, adăugă Sally.

Fowler își încreți trăsăturile, compunându-și o mască meditativă.

— Personal, nu cred că planul va reuși, reflectă el. În general, noi guvernăm prin intermediul localnicilor. Ce recompensă le-am putea făgădui pentru cooperarea cu noi, împotriva unei conspirații la care participă întreaga lor masă? Oricum, le vom prezenta opțiunea.

Se îndreptă în scaun. Zâmbetul amuzat și gânditor dispăru.

— Posibilitatea a treia, urmă el. Stăvilirea epidemiei.

Se auziră exclamații. Horvath strânse din buze, transformându-le într-o linie subțire, și inspiră adânc.

— Domnule senator, să însemne asta ceea ce cred eu că-nseamnă?

— Da. Dacă nu există boală, nu va exista nici epidemie. Dacă nu există payeni, nu va exista o problemă payeană.

Glasul lui Hardy se auzi apăsător, deși pe un ton scăzut.

— Domnule senator, Biserica va obiecta cu toată fermitatea. Prin toate mijloacele de care dispunem.

— Sunt conștient de asta, domnule capelan. Sunt conștient și de reacția Ligii Umanității. De fapt, exterminarea nejustificată nu constituie o opțiune reală. Deși realizabilă din punct de vedere fizic, ea nu s-ar putea întreprinde politic până ce payenii n-ar reprezenta o

amenințare directă și imediată la adresa Imperiului.

— Ceea ce nu-i cazul, preciză Horvath. Rasa lor reprezintă o oportunitate, nu o amenințare, și nu-mi dau seama cum să te fac să *înțelegi*!

— Domnule ministru, poate că înțeleg lucrurile la fel de bine ca dumneata. Te-ai gândit vreodată la asta? Așadar, acestea sunt opțiunile. Suntem pregătiți pentru întâlnirea cu payenii sau mai dorește cineva să adauge ceva?

Rod inspiră adânc și privi spre Sally. „N-o să-i placă asta...”

— Domnule senator, spuse el, am abandonat discuția despre excavațiile lui Sally? Despre descoperirea unei civilizații primitive cu vechime *sub* o sută de mii de ani? Cum se explică o societate primitivă atât de recentă a payenilor?

În jurul mesei se lăsă tăcerea.

— Doar războaiele puteau cauza revenirea la primitivism, nu? insistă tânărul.

— Nu, răspunse Sally. M-am gândit la asta... Știm că payenii au grădini zoologice. Nu s-ar putea atunci că eu să fi descoperit o rezervație pentru culturile primitive? În Imperiu există așa ceva – rezervații culturale pentru cei care nu doresc să facă parte din civilizația tehnologică...

— După un milion de ani de civilizație? se miră Renner. Lady Sally, crezi *cu adevărat* așa ceva?

— Sunt alieni, ridică ea din umeri.

— Nu uitasem subiectul, vorbi senatorul, și sunt de acord să-l discutăm. Sally, explicația ta nu este validă. Știi

bine ce s-a întâmplat în trecutul lor foarte îndepărtat — deplasau asteroizi de atâta timp încât craterele nu mai au nici urmă de reziduuri radioactive. Apoi, cam pe timpul Codominionului, au revenit la epoca de piatră. Ți se pare un argument puternic în favoarea ipotezei că n-au învățat să se războiască?

— Și noi am procedat la fel, replică fata. Sau am fi procedat, dacă am fi fost limitați la un singur sistem solar.

— Mda, făcu Fowler. Iar dacă eu aș fi făcut parte dintr-o Comisie a Imperiului payen, nu i-aș fi lăsat pe oameni să bântuie nesupravegheați prin spațiul cosmic. Alte păreri?

— Sally, începu Rod, să știi că nici mie nu-mi place, dar...

— Zi o dată, mormăi Fowler.

„O voi pierde oare din cauza payenilor?” se întrebă tânărul. „Totuși, nu pot uita!”

— Domnule ministru, ai părut foarte stingherit după ce am căzut de acord că payenii au o civilizație veche de milenii. De ce?

— Ei bine... fără motiv, de fapt, atât că... mă rog, trebuie să mai fac unele verificări, asta-i tot.

— În calitate de ministru al Științei, ești responsabil pentru previziunile tehnologice, nu?

— Da, aprobă Horvath fără entuziasm.

— În raport cu primul Imperiu, unde ne situăm?

— Încă nu i-am atins nivelul... probabil că va mai dura un secol.

— Dar unde ne-am fi găsit dacă n-ar fi existat Războaiele Secesiunii? Dacă vechiul Imperiu ar fi continuat fără întrerupere?

— Probabil că ai dreptate, lord Blaine, înălță din umeri Horvath. Și pe mine m-a pus pe gânduri. Domnule senator, lord Blaine sugerează faptul că payenii nu sunt îndeajuns de avansați pentru o civilizație cu vechimea de un milion de ani. Nici de zece mii de ani. Poate nici chiar de o mie de ani.

— Știm totuși c-au deplasat asteroizii cu cel puțin zece mii de ani în urmă, exclamă Renner cu glas surescitat. Probabil c-au recolonizat Pay-alfa în timp ce pe Pământ se inventa generatorul Alderson! De fapt, societatea payeana n-are o vechime mult mai mare decât a noastră!

— Mai poate exista o explicație, interveni Hardy. Au recolonizat planetă mult mai devreme... și apoi au avut războaie în fiecare mileniu.

— Sau chiar mai des, adăugă încetișor Fowler. Iar într-un asemenea caz, cunoaștem și felul în care exercită controlul demografic, nu? Ce părere ai, domnule ministru? În lumina acestei ipoteze, ce sfătuiești Comisia?

— Nu... nu știu, bolborosi Horvath derutat. — Începu să-și curețe unghiile, se opri brusc, dându-și seama ce făcea, și se sili să-și așeze palmele pe masă, unde tresăreau aidoma unor animale micuțe, rănite. — Cred că ar trebui să fim siguri...

— Sunt de aceeași părere, aprobă senatorul, dar n-ar fi rău să... Rod, mâine vei lucra direct cu Amiralitatea.

— Domnule senator, interveni Hardy, vă reamintesc că Biserica interzice tuturor membrilor ei să ia parte la exterminarea payenilor.

— Mi se pare al naibii de aproape de trădare, domnule capelan.

— Poate că da, însă acesta-i adevărul.

— Oricum, nu la asta mă gândisem. Poate că va trebui să-i acceptăm pe payeni în Imperiu, indiferent dacă ei o doresc sau nu. Poate că se vor preda fără împotrivire, dacă vom deplasa acolo o flotă suficient de mare.

— Și dacă n-o vor face? întrebă Hardy.

Fowler nu răspunse.

Rod o privi pe Sally, apoi se uită împrejurul mesei, iar în cele din urmă spre pereții lambrisați.

„O încăpere absolut banală”, se gândi el. „Nici despre oamenii din ea nu se poate spune că ar fi deosebiți. Dar aici, în sala aceasta de conferințe, pe o planetă semipopulată, trebuie să decidem soarta unei rase care poate fi cu un milion de ani mai veche decât oamenii. Payenii nu se vor preda. Dacă sunt ceea ce credem noi, nu se vor lăsa nici înfrânți. Totuși, nu-i vorba decât despre o planetă și niște asteroizi. Dacă dispar corpurile astea...”

— Kelley, rosti senatorul, poți trimite după payeni.

Ultima rază a soarelui ce apunea pătrunse în încăpere. Afară, purpuriul ce scălda zona din jurul palatului se întuneca.

21. DJINNUL

Își urmau escorta pe coridoarele palatului. În vreme ce mergeau, Jock se adresa ambasadorului:

— S-a schimbat ceva. Pușcașul care ne-a anunțat ne privește altfel. Așa cum se privesc războynicii între ei.

Pătrunseră în sala de conferințe. O mare de fețe omenești.

— Da, încuviință Jock. S-au schimbat multe. Trebuie să fim cu ochii-n patru.

— Ce pot ști ei? întrebă Ivan.

Jock indică necunoaștere.

— Unii se tem de noi. Alții ne compătimesc. Toți încearcă să-și ascundă starea emoțională modificată.

Pușcașul îi conduse spre niște banchete inefficient construite, la un capăt al mesei lungi.

— Oamenii îndrăgesc mesele astea, ciripi Charlie. Uneori, forma lor este foarte importantă, din motive pe care n-am reușit să le pricep.

Urmară salaturile lipsite de sens pe care oamenii le numeau „formalități”: întrebări nesincere despre sănătate, binecuvântări nebuloase și speranțe de bunăstare – toate compensații pentru lipsa de mediyatori umani. Charlie se ocupă de aceste aspecte, în timp ce Jock continuă să-i vorbească stăpynului.

— Omul de la capătul opus al mesei este un funcționar lipsit de importanță. În partea noastră cu două brațe, în

mijloc se află puterea. Medyatorul Împăratului a ajuns la o decizie. Lord Blaine o împărtășește, dar nu în totalitate. Sally nu-i deloc de acord, însă nu deține argumente contra — își dorește să aibă motive ca să obiecteze. S-ar putea să fie nevoie să le găsim noi pentru ea. Vizavi de medyatorul împăratului stau savanții, care au aceleași sentimente ca și Sally. Ei nu se simt însă la fel de implicați în luarea deciziei. Restul sunt lipsiți de însemnătate, cu excepția preotului. Încă nu-i pot determina importanța, dar se pare că a sporit de la ultima noastră întâlnire. S-ar putea ca el să fie mai periculos pentru noi decât toți ceilalți...

— Ne poate înțelege limba? întrebă Ivan.

— Nu, dacă vorbim repede și cu sintaxa oficială. El detectează conținutul emoțional elementar și este conștient de faptul că schimbăm un volum mare de informații în timp scurt.

— Află ce-i tulbură pe oameni.

Ivan se ghemui pe banchetă și inspectă cu neplăcere sala. Uneori, cystozii vorbeau direct cu medyatorii multor stăpyni, dar niciodată nu era o experiență plăcută. Negocierile cu oamenii erau chinuitor de lente. Gândurile lor se târau ca heliul lichid și adesea ei nu-și cunoșteau propriul interes.

Nu-și putea însă instrui pur și simplu medyatoarele. Ele erau instabile, ba chiar într-o măsură tot mai mare. Trebuiau controlate direct. Iar Rasa trebuia apărată...

— Întâlnirea aceasta poate fi mai plăcută decât celelalte, zise Charlie.

Fowler o privi surprins.

— De ce spui asta?

— Expresia pe care o afișezi denotă că ești decis să ajungi la decizii la această întâlnire, răspunse Charlie. Ne-ai spus că întâlnirea va fi lungă și va dura probabil până diseară. De la tri-V, am aflat că sunteți supuși presiunilor de a încheia un acord cu noi. Treptat, vă învățăm felurile de a fi și ne fac plăcere, însă educația noastră, chiar motivul existenței noastre este de a ajunge la acorduri. Până acum, v-ați străduit să le evitați.

— Destul de direct, murmură Fowler. „**Și** cu intenția de a ne tensiona puținel, nu-i așa, amice? Nu ești deloc nepriceput.” Mai întâi, avem nevoie de informații. Legate de istoria voastră.

— Aha. — Charlie ezită o singură clipă, dar văzu semnalele lui Jock și mișcarea degetelor stăpynului. — Vă îngrijorează războaiele noastre?

— Bineînțeles, încuviință senatorul. V-ați tăinuit aproape întreaga istorie. Ne-ați mințit în multe privințe.

Se auzită murmure dezaprobatore și Horvath îl privi dezgustat pe Fowler. Individul nu știa nimic despre arta negocierii? Așa ceva era imposibil, ceea ce-i făcea și mai stranie grosolănia...

Charlie ridică din umeri cu un gest perfect omenesc.

— Așa cum ați procedat și voi, domnule senator. Istoria noastră - perfect! Ca și oamenii, am cunoscut perioade de război, adesea pe motive religioase. Ultimul nostru mare război a avut loc cu câteva secole în urmă... de atunci, am

reușit să păstrăm controlul, deși la răstimpuri ne-am confruntat cu revolte. Stăpyni asemenea rebelilor voștri, care pun independența mai presus de binele rasei. În astfel de ocazii, este necesar să ne războim cu ei...

— De ce n-ați recunoscut asta de la-nceput? Întrebă Rod. Payeana înălță din nou din umeri.

— Ce știam despre voi? Până când nu ne-ați permis accesul la tri-V, lăsându-ne să vă vedem așa cum sunteți, cum puteam să fi știut? În privința conflictelor noastre, suntem la fel de rușinați de ele ca mulți oameni. Trebuie să-nțelegeți – aproape toți medyatorii slujesc stăpyni care n-au nicio legătură cu războiul. Am fost instruiți să vă asigurăm în privința intențiilor noastre pașnice față de rasa voastră. Conflictele noastre interne nu par a fi problema voastră.

— Deci v-ați ascuns armele? insistă Rod. Charlie privi spre Jock, care răspunse:

— Cele pe care le dețineam. Lord Blaine, noi populăm un singur sistem stelar. Nu avem rase dușmane și alocăm puține resurse navelor de luptă. Forțele noastre militare, sub forma în care există ele, aduc mai degrabă cu poliția voastră decât cu Marina și pușcașii.

Surâsul blajin al payenei nu adăuga nimic, dar, cumva, năștea alt gând: Ar fi fost idioți să-i lase pe oameni să afle cât de mult sau cât de puțin armament aveau.

— Ți-am spus, unchiule, zâmbi fericită Sally. Senatorul încuviință din cap.

— Încă un aspect, Charlie, rosti el. Cât de frecvent se

împerechează subspeciile voastre reproducătoare?

Îi răspunse Jock. Când Charlie ezitase, Hardy o privi mai atent - să fi existat un limbaj de comunicare prin gesturi?

— Atunci când li se permite, spuse aliena. La voi nu-i la fel?

— Poftim?!

— Voi vă controlați populația prin stimuli economici și emigrare forțată. Niciuna dintre aceste metode nu este la îndemâna noastră, totuși impulsurile noastre reproducătoare nu sunt mai reduse decât ale voastre. Stăpynii se împerechează când pot.

— Vrei să spui că dețineți instrumente legiferate de control demografic? se interesă Horvath.

— În esență, da.

— De ce n-ați spus toate astea din capul locului? se încruntă Fowler.

— Nu ne-ați întrebat.

Horvath surâdea larg acum, la fel ca Sally. Ușurarea se simțea în toată sala. Cu excepția...

— În mod deliberat, rosti încet Hardy, ați indus-o în eroare pe lady Sally. Te-aș ruga să-mi spui de ce ați făcut-o.

— Medyatoarea aceea o slujea pe stăpyna lui Jock, răspunse Charlie. Ea ar trebui să vă explice. Acum vă rog să mă scuzați, dar trebuie să-i traduc ambasadorului ce s-a discutat până acum.

Charlie începu să ciripească.

— Jock, trebuie să fii foarte atentă. Le-am câștigat simpatia și doresc motive să ne dea crezare. Când au starea corespunzătoare, oamenii aceștia dețin aproape la fel de multă empatie ca medyatorii, dar se pot schimba imediat.

— Am ascultat, vorbi Ivan. Fă ce poți ca să-i liniștești pe oameni. Dacă ieșim măcar o dată de sub controlul lor, le vom fi utili tuturor și vom constitui o necesitate economică pentru grupurile puternice de oameni.

— Ea a considerat că adevărul vă va tulbura, răspunse Jock. Nu știu sigur ce anume s-a vorbit. Nu s-a discutat cu mine. Noi discutăm foarte rar despre sex și reproducere în interiorul grupurilor noastre familiale și aproape niciodată în afara lor. Subiectul este... Voi nu aveți sentimentul respectiv. Este similar stânjenelii, totuși nu chiar identic. În plus, trebuie să înțelegeți cât de mult se identifică un medyator cu fyunch (clic)-ul său. Lady Sally nu discută oricând chestiuni sexuale și nici nu-i face mare plăcere. Probabil că medyatoarea ei a simțit aceleași sentimente și a înțeles că sterilitatea medyatorilor o va tulbura pe Sally, dacă va afla... așa cum s-a și petrecut, când ați aflat-o. Spun toate astea, însă nu sunt sigură – problema n-a fost niciodată considerată importantă.

— Câte suspiciuni..., zise Sally. Mă bucur că am lămurit situația.

— În ciuda capacităților noastre, înălță din umeri payeana, sunt inevitabile unele neînțelegeri între rase străine. Ți amintești cazul ușilor de la camera de baie?

— Da. — Sally bănuiește intenționa să întrebe Fowler și de aceea vorbește repede, ca să nu-i lase timp senatorului. — Acum, că am lămurit aspectul acesta, ce fac totuși stăpynele voastre când nu dorec să aibă copii?

Se simți cuprinsă de un val de căldură și bănuiește că obrajii i se învâpăiaseră. Horvath o privea cu curiozitate. „Bătrân libidinos”, gândi ea, conștientă că nu era deloc cazul unei asemenea acuzații.

Payenii ciripiră câteva secunde.

— Abstenența este un fenomen comun, răspunse Jock. Dispunem de asemenea de metode chimice și hormonale, ca și voi. Doriți să discutăm acum detaliile?

— Mai degrabă mă interesează motivațiile, rosti apăsător Fowler. Ce se întâmplă cu stăpynele sau cu cafeniile – ori cu alte subspecii – dacă încep să aibă copii la fiecare șase luni?

— Nu ai defini-o ca fiind o acțiune care pune mai mult preț pe independență decât pe interesele rasei? întrebă Jock.

— Ba da.

— La fel considerăm și noi.

— Va să zică, așa încep războaiele voastre, concluziona Horvath. Domnule senator, apreciez că am căpătat răspunsuri la întrebările noastre. Payenii țin sub control rata demografică. Conflictele apar atunci când indivizii nu se supun. Uneori, aceasta poate duce la războaie. Ce diferență există între acțiunile similare ale oamenilor?

— Domnule ministru, răsse Fowler, îmi ceri întruna să-ți accept punctul de vedere, care se bazează pe morală. Dumneata însă nu-l accepți pe al meu, care are alt fundament. N-am pretins niciodată că rasa umană ar fi superioară celei payene — în morală, inteligență sau orice altceva. Afirm doar că este rasa mea și sunt însărcinat cu protejarea intereselor oamenilor. — Reveni spre payeana: — Acum, după ce ne-ați văzut acționând, ce credeți despre Imperiul nostru?

— Domnule senator, chicoti Jock, ce te aștepți să spun? Ne aveți în puterea voastră — pe noi trei, dar și întreaga noastră rasă. Navele voastre militare controlează punctul Eddie Nebunu', prin care se accede în sistemul Pay. Ați putea să ne exterminați și chiar am auzit, la tri-V, cerându-se acest lucru...

— Nu din partea unor persoane importante, protestă Horvath. Nebunii și excentricii...

— Cu siguranță, totuși au fost apeluri publice. Orice răspuns aş oferi la întrebarea care mi s-a pus, el va fi ceea ce cred că vrea să audă senatorul. Cum ar putea fi altfel?

— *Bine zis, ciripi Ivan. Oamenii par să respecte admiterea adevărului contrar intereselor. În acest caz, inevitabil, ei vor ști oricum. Ai totuși grijă.*

— *Încrede-te în capacitățile mele, stăpyne. Observă că majoritatea oamenilor s-au destins. Doar preotul și Renner nu sunt mulțumiți. Medyatorul împăratului este nehotărât acum, deși când intraserăm aici decisese împotriva noastră.*

— *Eu mă tem, spuse Charlie. N-ar fi mai bine să le spunem totul acum, când ei știu atâtea? Cum mai putem păstra secretul Ciclurilor și șabloanelor noastre de reproducere? Stăpynul meu dorea să le spunem totul...*

— *Vei tăcea și o vei lăsa pe Jock să vorbească cu oamenii. Ea se va ocupa de întrebările care te tulbură.*

— *Așa voi face, stăpyne. Am fost instruită să te ascult. Rămân totuși la părerea că stăpynul meu avea dreptate.*

— *Și dacă i-a evaluat incorect pe oameni? Întrebă Jock. Dacă ei ne consideră ca o amenințare pentru urmașii lor? Nu ne-ar putea distruge pe toți acum, cât timp sunt capabili?*

— *Tăcere! Vorbește cu oamenii.*

— *Ambasadorul subliniază că deoarece Imperiul este atât cea mai puternică organizație a oamenilor, cât și gruparea cea mai apropiată de căminul nostru, este în interesul nostru de a ne alia cu Imperiul, indiferent care ne-ar fi opiniile. Suntem înconjurați.*

— *Perfect adevărat, încuviință Sally. Unchiule, cât o mai trăgănăm așa? Experții economici au întocmit deja ciornele tratatelor. Nu putem trece la treabă?*

Fowler nu era mulțumit. Se vedea în încleștarea maxilarelor sale și în umerii tensionați. În Imperiu existau destule probleme și fără payeni. Dacă tehnologia payeana cădea în mâinile rebelilor, se putea întâmpla orice.

— *Există o propunere de tratat, rosti el precaut. Înainte de a v-o supune atenției, mai am o propunere. Nu intenționați să vă alăturați Imperiului? De exemplu, ca*

membru de clasa I. Ați beneficia de autonomie planetară, reprezentare pe Spartă și acces la majoritatea piețelor imperiale.

— Ne-am gândit la așa ceva. Va fi nevoie de timp pentru asimilarea detaliilor...

— Nu, rosti ferm Fowler. Nu așa se vor petrece lucrurile. Scuzați-ne, dar nu intenționăm să-i lăsăm pe inginerii voștri să reinventeze Câmpul și să construiască o flotă militară. Prima condiție va fi admiterea imediată a observatorilor imperiali în tot sistemul vostru solar.

— Dezarmare, spuse Jock. Aveți încredere în bunele noastre intenții. Ați fi de acord cu termenii aceștia?

— Nu voi mă întrebați – eu v-am întrebat!

— *Am spus că vor face oferta aceasta, ciripi Charlie.*

— *Nu putem accepta, răspunse sec Ivan. Am fi legați de mâini și de picioare. Să presupunem că oamenii sunt sinceri. Să presupunem că Imperiul nu ne va distruge când adevărata noastră natură va deveni evidentă. Putem crede că, peste multe generații, Imperiul va fi condus de compasiune? Este un risc pe care nu ni-l putem asuma. Rasei trebuie să i se asigure supraviețuirea.*

— *Nu există nicio asigurare!*

— *Trebuie să ieșim din sistemul nostru solar, pentru a pătrunde în Univers. După ce ne vom stabili în multe sisteme, oamenii nu vor cuteza să le atace, spuse Jock și gesturile ei anunțau nerăbdare.*

— *Ești convinsă că nu putem accepta această ofertă? întrebă Charlie.*

— Am mai discutat asta, vorbi Jock. Oamenii vor fi meticuloși. Vor dori să-i dezarmeze pe războynici, iar stăpynii vor reacționa prin luptă. Va începe un război, exact atunci când se vor aștepta oamenii. Nu sunt naivi, iar ofițerii lor se tem de noi. Observatorii vor fi sprijiniți de forțe copleșitoare. Dacă pretindem că acceptăm, ei se vor considera justificați în a ne distruge. Nu uita soarta planetelor rebele. Oferta aceasta nu poate aduce nici măcar trăgănarea situației.

— Atunci spune-le răspunsul pe care l-am convenit, porunci stăpynul.

— Ambasadorul regretă, dar tratatele de asemenea natură i-ar depăși cu mult împluternicirile. Putem vorbi în numele tuturor payenilor, însă în anumite limite. Limitele respective sunt depășite de acceptul de a ne lăsa întreaga rasă la mila voastră.

— Nu-i putem acuza pentru așa ceva, interveni Horvath. Fii rezonabil, domnule senator!

— Încerc să fiu rezonabil și nu i-am acuzat. — Le-am făcut o ofertă, doar atât. Reveni către alieni: — Există planete ce au fost înglobate în Imperiu fără acordul lor. Ele nu se bucură de privilegiile pe care vi le-am oferit...

Jock înălță din umeri.

— Nu pot spune ce-ar face stăpynii, dacă ați încerca să ne cuceriți sistemul. Bănuiesc că ar lupta.

— Ați fi învinși, declară sec Fowler.

— Nu ne-ar plăcea așa ceva.

— Dar războiul cu voi ne-ar secătui în asemenea

măsură forțele, încât *noi* am pierde majoritatea acestui Sector. Este chiar posibil să amânăm unificarea cu un secol. Cuceririle sunt costisitoare.

Fowler nu adăugă că sterilizarea nu era, însă ideea nerostită atârna greu în sala puternic iluminată.

— Putem face o contraofertă? întrebă Jock. Permiteți-ne să stabilim centre de producție pe planete nepopulate. Le vom terraforma – pentru fiecare planetă pe care ne-o veți da, vom terraforma alta pentru voi. Cât despre dislocarea economiei, puteți forma companii care să aibă monopol asupra comerțului cu noi. O parte dintre acțiunile lor pot fi vândute public, iar diferența se poate păstra pentru a fi oferită drept compensație companiilor și muncitorilor afectați de concurența noastră.

Cred că veți constata că asta va minimaliza dezavantajele noilor noastre tehnologii, oferindu-vă în același timp toate beneficiile.

— Exceptional! exclamă Horvath. Exact la ceea ce lucrează acum echipa mea. Așadar, ați fi de acord cu asta – relații comerciale exclusiv cu companii autorizate și cu guvernul imperial?

— Bineînțeles. De asemenea, am putea plăti Imperiului pentru protecția militară a planetelor noastre – nu dorim să menținem flote în spațiul ocupat de voi. Dacă vreți să vă asigurați, puteți oricând inspecta docurile coloniilor.

— Și pe cele de pe Pay-alfa? întrebă repede Fowler.

— Presupun că între Pay-alfa și Imperiu contactele vor

fi minime. Reprezentanții voștri vor fi bineveniți, totuși nu dorim să vedem nave de război lângă planeta noastră de baștină. Vă pot mărturisi că am fost destul de îngrijorați de prezența crucișătorului *MacArthur* pe orbita lui Pay-alfa. Era evident că deținea armament care putea distruge viața de acolo. Am fost de acord, ba chiar v-am invitat să vă apropiați, tocmai pentru a vă demonstra că avem prea puține de ascuns. Nu constituim o amenințare pentru Imperiul vostru, ci, după cum știți prea bine, voi sunteți o amenințare pentru noi. Cred totuși că putem cădea de acord, în termenii avantajului și securității reciproce, fără a solicita excesiv încrederea uneia dintre rase în generozitatea celeilalte.

— Și veți terraforma o planetă în folosul nostru, pentru fiecare planetă pe care o preluați? insistă Horvath.

Se gândi că avantajele respective erau incalculabile. Puține sisteme stelare aveau mai mult de o planetă locuibilă. Comerțul interstelar era teribil de costisitor prin comparație cu călătoriile interplanetare, însă operațiunile de terraformare erau chiar și mai scumpe.

— Nu ajunge? întrebă Jock. În mod clar, ne apreciați poziția. În clipa de față, avem o singură planetă, câțiva asteroizi și o planetă-gigant gazoasă, care depășește până și capacitatea noastră de a o face locuibilă. Pentru a dubla ceea ce deținem, ar fi nevoie de o investiție enormă în resurse. Spun asta deoarece este evident, deși mi s-a spus că procedurile voastre comerciale nu includ de obicei acceptarea dezavantajelor. Pe de altă parte, probabil că

nu considerați valoroase planetele voastre nelocuite, altfel le-ați fi terraformat voi înșivă. Prin urmare, căpătați ceva pe gratis, în vreme ce noi ne alegem cu destule, dar pentru un efort considerabil. Nu vi se pare un târg bun?

— Pentru Marină, mi se pare excelent, comentă Rod. Practic, ar fi vorba despre o flotă nouă plătită de payeni...

— Stați așa! interveni Fowler. Am ajuns să discutăm prețul, fără să ne fi stabilit poziția.

— V-am făcut o ofertă, doar atât, ridică din umeri Jock și felul în care imită vocea și manierismele senatorului stârniră râsete.

Fowler se încruntă o clipă, apoi se alătură hazului general.

— Ei bine, zise el, nu știu dacă am pus multe la punct, dar știu că mi s-a făcut foame. Kelley, adu oaspeților noștri ciocolată și anunță să ne servească cina. Ne putem simți și bine, în timp ce terminăm discuția.

22. IEȘIREA DIN STICLĂ

— S-a încheiat, anunță Jock. Până și senatorul este gata să accepte. Sally a făcut-o deja.

— Dar Blaine? întrebă Ivan.

— Va face așa cum dorește senatorul, deși ar prefera mai degrabă să fie de partea lui Sally. El ne place și intuiește un avantaj pentru Marină. Păcat că fyunch (clic)-ul lui a înnebunit, ne-ar fi putut fi de mare folos acum.

— Crezi că vom reuși? întrebă Charlie. Cum s-ar putea, Jock? Imperialii ne vor vedea așa cum suntem în realitate, înainte să fie întemeiate noile colonii. Ne vor vizita sistemul și vor înțelege. Și apoi?

— Nu vor ști niciodată. Propria lor Marină va împiedica asta. Vor veni cu nave neînarmate – nu vor mai risca să trimită nave militare. Nu putem păcăli câteva nave cu oameni? Ei nu ne vor putea vorbi graiul niciodată. Vom avea timp să ne pregătim. Nu-i vom lăsa să vadă războynicii. Cum să afle? Între timp, se vor întemeia coloniile. Oamenii habar n-au cât de rapid le putem stabili, sau cât de repede vor putea ele să construiască nave. Atunci ne vom găsi într-o poziție mult mai bună pentru a negocia, având contact cu atâția oameni... cărora le vom putea oferi orice vor dori. Vom avea aliați și ne vom fi răspândit îndeajuns de departe pentru ca nici chiar Imperiul să nu ne poată extermina. Dacă ei n-o pot face, cu siguranță nu vor încerca. Așa gândesc oamenii aceștia.

Pușcașii le aduseră ciocolată, și alienii sorbiră cu

plăcere. Oamenii erau omnivori, ca payenii, însă aromele pe care le preferau erau insipide. Pe de altă parte, ciocolata era excelentă, iar dacă i se adăuga un surplus de hidrați de carbon, care să simuleze apa de pe Pay-alfa, era incomparabilă.

— Ce opțiuni aveam? întrebă Jock. Ce ar fi făcut oamenii, dacă le-am fi spus totul? Nu și-ar fi trimis flota ca să ne distrugă pe toți și să-și salveze urmașii de amenințarea noastră?

— Eu aprob acest acord, spuse Ivan. Și stăpynul tău o va face.

— Poate că da, răspunse Charlie. (Se gândi, adoptând o postură care excludea lumea din jurul ei. Ea era stăpynul...) Pot fi de acord. Este mai bine decât sperasem. Totuși, pericolul...

— Pericole au existat din clipa când oamenii au apărut în sistemul Pay, zise Jock. Acum sunt mai reduse decât înainte.

Ivan privea cu atenție. Medyatoarele erau surescitare. Stresul fusese mare și, în ciuda aparentei stăpâniri de sine pe care o manifestau la exterior, se găseau la limita puterilor. Nu făcea parte din natura lui să-și dorească ceva imposibil, dar spera că eforturile de a crea un medyator mai stabil aveau să fie încununate de succes; era dificil să lucrezi cu creaturi care, brusc, puteau să întrezărească un univers ireal și să judece pe baza lui. Șablonul era întotdeauna același. Mai întâi, își doreau imposibilul. Apoi acționau în direcția lui, deși știau că era imposibil. În cele

din urmă, se comportau ca și cum imposibilul putea fi atins și îngăduiau irealității să le influențeze fiecare acțiune. Acest lucru se petrecea mai frecvent la medyatori decât la alte subspecii, însă îi afecta și pe stăpyni.

Aceste medyatoare se apropiaseră de marginea prăpastiei, dar aveau să reziste. Rasa avea să fie apărată. Trebuia să fie apărată.

* * *

— Aș da o mie de coroane ca să știu la ce te gândești, zise Sally. Ochii fetei scânteiau de fericire... și de ușurare.

Rod întoarse spatele ferestrei și zâmbi. Sala era mare și toți ceilalți se strânseseră în preajma barului, cu excepția lui Hardy, care stătea lângă payeni ascultându-le ciripiturile, ca și cum ar fi putut înțelege un cuvânt sau două. Rod și Sally rămăseseră practic singuri.

— Ești foarte generoasă, comentă tânărul.

— Îmi pot permite. O să le achit imediat după nuntă...

— Cu veniturile de la Curtea Crucis? Încă nu le-am primit – nu fi așa nerăbdătoare să scapi de tata. S-ar putea să trăim ani buni de pe urma generozității lui.

— Totuși, la ce te gândeai? Păreai foarte concentrat.

— Mă-ntrebam cum voi vota, dacă senatorul nu va fi de acord. Sally încuviință cu seriozitate din cap.

— Mă gândisem eu...

— Te-aș putea pierde din cauza asta, așa-i?

— Nu știu, Rod. Cred că va depinde de *motivul* pentru

care le vei respinge oferta și ce anume preferi în locul ei. Însă n-o vei respinge, nu? Ce ți se pare în neregulă la ea?

Rod privi paharul pe care-l ținea în mână. Conținerea o băutură nealcoolică; întrunirea era prea importantă ca să fie alterată de whisky.

— Nimic, poate. Este vorba despre „poate”, Sally. Privește! Arată spre stradă. La ora aceea, pietonii erau puțini. Publicul teatrelor sau participanții la dineuri. Curioșii care veneau noaptea să tragă cu ochiul spre palat. Soldații cu fete. Gărzile covenante purtând kilturi și căciuli din blană de urs, rigide la posturile lor, păzind accesul în palat.

— Dacă greșim acum, copiii lor sunt ca și morți.

— Dacă greșim, Marina va prelua frâiele, zise încet fata. Să presupunem că payenii își părăsesc sistemul și în douăzeci de ani colonizează o duzină de planete. Construiesc nave. Amenință Imperiul? Marină se poate descurca... nu-ți face plăcere, dar se poate rezolva.

— Ești sigură? Eu nu sunt convins că i-am putea învinge nici chiar acum. Să-i exterminăm, da, dar să-i presupunem? Iar peste douăzeci de ani... Cum va arăta nota de plată? Noua Scoție, de pildă, este în drumul lor. Ce alte planete vor fi amenințate?

— Care ar fi alternativa noastră? Întrebă ea. Eu... Rod, și eu îmi fac griji cu privire la copii. Dar ce putem face? Nu putem porni un război împotriva payenilor pentru că s-ar putea ca ei să reprezinte o amenințare cândva!

— Nu, bineînțeles că nu. Uite – se servește cina. Oricum, îmi pare rău că ți-am stricat buna dispoziție.

Înainte de terminarea cinei, râdeau cu toții. Payenii dăduseră un spectacol, imitând cele mai faimoase personalități tri-V de pe Noua Scoție. În numai câteva minute, îi făcuseră pe oameni să hohotească în delir.

— Cum naiba reușiți? Întrebă Hardy între două rafale de râs.

— V-am studiat umorul, răspunse Charlie. Exagerăm în mod subtil anumite caracteristici. Efectul cumulativ ar trebui să fie amuzant, dacă teoria noastră este corectă — se pare că n-am greșit.

— Puteți face carieră în calitate de comedianți, zise Horvath, indiferent ce altceva ați avea de oferit pe piață.

— Asta, cel puțin, nu va avea un efect major asupra economiei voastre. Totuși, vă vom solicita ajutorul în alcătuirea unui program de implementare a tehnologiilor noastre.

Horvath încuviință cu gravitate.

— Mă bucur că apreciați problema aceasta. Dacă pur și simplu am arunca pe piață tot ceea ce dețineți, s-ar declanșa haosul...

— Crede-ne, domnule ministru, nu intenționăm să vă facem probleme. Dacă voi ne considerați o oportunitate, gândiți-vă cum vă considerăm noi! După atâtea secole, să scăpăm din sistemul Pay! Să ieșim din sticla în care am fost întemnițați! Recunoștința noastră este nemărginită.

— De fapt, întrebă capelanul, ce vechime are civilizația voastră?

Payeana ridică din umeri.

— În arhive, deținem fragmente de mărturii istorice vechi de o sută de mii de ani. Pe atunci, asteroizii se găseau deja în poziția pe care o cunoașteți. Există mărturii și mai vechi, dar nu le-am putut descifra. Istoria noastră reală începe probabil acum zece mii de ani.

— De atunci ați mai cunoscut colapsuri ale civilizației? insistă Hardy.

— Evident. Întemnițați în sistemul acela, cum ar fi putut să fie altfel?

— Aveți documente istorice referitoare la războiul asteroizilor? întrebă Rod.

Jock se încruntă. Chipul payenei nu era adecvat pentru expresia respectivă, dar izbutea să transmită neplăcere.

— Doar legende. Avem... Seamănă mult cu cântecele sau cu poemele voastre epice. Simple instrumente lingvistice pentru ușurarea memorării. Nu cred că sunt traductibile, totuși...

Tăcu câteva clipe. Parcă încremenise în poziția în care se găsisese atunci când se hotărâse să-și amintească. Apoi:

— „Este frig și hrană nu mai este, demonii bântuie peste tot. Surorile noastre mor și apele fierb, căci demonii prăbușesc cerurile.” Se opri din nou și zâmbi trist.

— Mă tem că nu-i prea grozav, dar asta-i tot ce știu.

— Este îndeajuns, o liniști Hardy. Avem și noi poeme similare. Istorii despre civilizații pierdute, despre dezastre petrecute în preistoria noastră. Majoritatea pot fi urmărite în timp, până la o erupție vulcanică petrecută acum 4 500 de ani. De fapt, cam pe atunci se pare că oamenii s-au

gândit că Dumnezeu ar putea interveni în viețile lor. În mod direct, nu numai prin crearea ciclurilor anotimpurilor sau a altor lucruri asemănătoare.

— Pare o teorie interesantă... dar nu vă disturbă credințele religioase?

— Nu, de ce ar trebui s-o facă? Lui Dumnezeu nu i-ar fi la fel de ușor să producă un eveniment natural, pentru a obține un efect dorit, la fel cum a disturbat legile naturii? De fapt, ce este mai miraculos – o maree care sosește cu regularitate, atunci când este așteptată, sau un eveniment supranatural unic? Nu cred însă că ați avea timp să discutați teologie cu mine. Domnul senator pare să fi terminat cina. De aceea, dacă mă scuzați, voi lipsi câteva minute, după care vom relua lucrările...

* * *

Fowler îi convocase pe Rod și Sally într-un cabinet micuț, alăturat sălii de conferințe.

— Ei bine? întrebă el.

— Eu mi-am făcut public punctul de vedere, zise fata.

— Mda. Rod?

— Trebuie să facem ceva, Ben. Presiunea se destramă.

— Am văzut. La naiba, simt nevoia să beau ceva. Rod?

— Nu, mulțumesc.

— Ei bine, dacă nu-mi pot pune gândurile-n ordine cu o

doză zdravănă de scotch, înseamnă că Imperiul s-a prăbușit deja. — Scotoci prin birou până găsi o sticlă, pufni disprețuitor citind eticheta și-și umplu o ceașcă reciclabilă pentru cafea.

— Un lucru mă nedumerește, reluă el. De ce nu este ACI mai activă? Mă așteptasem să exercite presiunea cea mai mare, dar menține tăcerea. Slavă Domnului pentru favoarea asta!

Dădu peste cap jumătate de ceașcă și oftă.

— Ce rău se poate întâmpla, dacă suntem de acord acum? întrebă Sally. Ne putem răzgândi, dacă vom descoperi ceva nou...

— Pe dracu' mai putem! O dată ce există ceva specificat în scris, băieții isteți vor avea idei despre cum ar putea câștiga un bănișor, iar după ce au investit bani... crezusem că ai prins ceva mai multă politică elementară! Ce naiba vă mai învață în universități în ziua de azi? Rod, încă nu mi-ai dat un răspuns!

Rod își frecă șaua nasului.

— Părerea mea este că nu mai putem trăgăna prea mult. Probabil că payenii știu asta... este chiar posibil să-și anuleze oferta, după ce vor vedea că suntem supuși presiunilor. Eu zic să acceptăm.

— Așa zici, da? Oricum, îți vei face soția fericită.

— N-a luat decizia asta pentru mine! protestă Sally. Nu-l mai tachina!

— Mda... — Senatorul își scarpină o clipă chelia, apoi goli ceașca și o așeză pe masă. — Trebuie să mai verific

una-două chestii. Probabil că-s în regulă. În cazul ăsta...
aș zice că acordul este stabilit. Să ne-ntoarcem în sală.

Jock gesticula surescitare și încântare.

— *Sunt gata să accepte! Suntem salvați!*

Ivan o privi rece pe medytoare.

— *Stăpânește-te! Mai sunt multe de făcut.*

— *Știu. Dar suntem salvați. Nu-i așa, Charlie? Charlie
îi studie pe oameni. Chipurile, posturile...*

— *Da. Totuși, senatorul nu-i convins, Blaine se teme
și... Jock, studiază-l pe Renner.*

— *Cât de rece ești! Nu te poți bucura alături de mine?
Suntem salvați!*

— *Studiază-l pe Renner.*

— *Da... cunosc privirea aceea. O afișează atunci când
joacă pocher și are un atu necunoscut celorlalți. Nu ne
ajută, însă el nu are putere, Charlie! Este un hoinar lipsit
de orice simț al răspunderii!*

— *Poate că așa-i. Jonglăm cu ouă prețioase în
gravitație variabilă. Îmi este frică. Voi simți gustul friicii
până la moarte.*

23. ATUUL LUI RENNER

Fowler se așeză pe scaun și privi în jurul mesei. Privirea lui fu suficientă ca să potolească discuțiile și să atragă atenția tuturor asupra sa.

— Cred că știm cu toții ce dorim, începu el. Vom începe negocierile privind prețul. Mai întâi, să stabilim principiile! Asta ar fi prioritatea. Sunteți de acord să nu vă înarmați coloniile și să ne permiteți să le inspectăm pentru a ne convinge?

— Da, încuviință Jock hotărâtă. — Ciripi spre stăpyn. — Ambasadorul este de acord. Cu condiția ca Imperiul să ne protejeze coloniile de dușmani.

— Bineînțeles c-o vom face. Mai departe... Sunteți de acord să limitați comerțul la companiile autorizate de Imperiu?

— Da.

— Ei bine, astea ar fi punctele principale. Putem trece la detalii. Cine începe?

— Pot întreba ce fel de colonii vor stabili? interveni Renner.

— Poftim?! Sigur că da.

— Mulțumesc. Veți aduce în ele reprezentanți ai tuturor subspeciilor voastre?

— Da... — Jock șovăi. — Acestea sunt aspecte legate de condițiile locale, domnule Renner. Nu putem duce fermieri pe un bolovan ne-terraformat, până ce ingynerii

n-au construit un dom pentru locuit.

— Mda... Ei bine, eram curios din următorul motiv.

Apăsă câteva taste ale minicomputului și display-urile se activară. Toate prezentau un Cal straniu deformat, o sclipire orbitoare, apoi beznă.

— Hopa! Am greșit. Imaginea aceasta prezintă momentul când naveta Eddie Nebunu' a tras asupra navei căpitanului Blaine.

— Aha, aprobă Jock și ciripi spre ceilalți, care-i răspunseră. Chiar ne întrebaserăm ce soartă a avut. Să fim sinceri, crezusem că ați distrus-o și de aceea n-am vrut să întrebăm...

— Sunteți pe aproape, spuse Renner.

Alte imagini licăriră pe ecrane. Vela solară unduia.

— Aici este înainte ca să tragă în noi.

— Nu se poate ca naveta să fi tras în voi, protestă Jock.

— Ba da, a tras. Probabil că ne-a considerat un meteor, răspunse Rod. Oricum...

Forme negre înfloriră pe ecran. Vela undui, scânteie și formele dispărură. Renner rederulă imaginea până ce siluetele se conturară clar pe fundalul luminii, apoi o opri într-un stop-cadru.

— Trebuie să vă avertizez, zise Jock, că știm prea puține despre navetă. Nu este specialitatea noastră și înainte de a pleca de pe Pay-alfa n-am avut ocazia să studiem arhivele.

— Unde vrei să ajungi, domnule navigator? se încruntă

Fowler.

— Ei bine, m-au nedumerit imaginile acestea. — Renner activă un indicator luminos, pe care-l deplasă pe ecran. — Sunt diverse subspecii payene, nu-i așa?

Jock păru că șovăie.

— Așa se pare.

— E clar că asta sunt. Acesta este un cafeniu, nu? Iar acesta un medyc.

— Corect. (Indicatorul luminos se deplasă.) Curyer, urmă Jock. Un stăpyn...

— Uite și un ceasornycar! — Rod aproape că scuiase cuvântul, neputând să-și mascheze neplăcerea. — Următorul aduce cu un fermyer. Este greu de deosebit de un cafeniu, dar... — Pe neașteptate, vocea îi deveni nesigură: — Pe următorul nu-l recunosc.

În sală se făcu liniște. Indicatorul se oprise deasupra unei siluete diforme, mai înaltă și mai zveltă decât un cafeniu, care părea să aibă ghimpi la genunchi, coate și călcâie.

— Am mai văzut-o o dată, rosti Renner.

Vorbea aproape automat acum. Ca un om care făcuse prinsoare că va străbate un cimitir la miezul nopții. Sau ca avangarda ce pătrunde în teritoriul inamic. Fără emoții, hotărât, cu un autocontrol rigid. Nu semăna deloc cu el însuși, cel pe care toată lumea îl cunoștea.

Ecranul se împărți în două și apăru altă imagine: sculptura mașinii timpului aflată în muzeul din orașul Castelului. Un ansamblu de componente electronice,

înconjurat de creaturi înarmate.

Când îl văzuse prima dată pe Ivan, Rod încercase un imbold stingheritor de puternic să mângâie blana mătăsoasă a ambasadorului. Impulsul pe care-l simțea acum era la fel de puternic – dorea să adopte o poziție de karate. Creaturile sculptate dovedeau mult prea multe detalii. Pumnale le apăreau din toate părțile corpului; păreau dure ca oțelul și încordate aidoma unor arcuri tensionate. Oricare dintre ele ar fi transformat un pușcaș expert în lupta corp la corp într-o zdreanță însângerată. Și ce se găsea sub brațul stâng cel mare – ceva asemănător unei săbii pe jumătate ascunse?

— Aha, exclamă Jock, un demon. Bănuiesc că trebuie să fi fost statuete reprezentând subspeciile noastre. Similare figurinelor pe care vi le-am oferit, pentru ca mediyatorului să-i fie mai ușor să vorbească despre noi.

— Toate astea? întrebă apăsător Rod. Vrei să spui că navetă era ticsită de manechine în mărime naturală?

— Nu știm dacă sunt în mărime naturală, replică Jock.

— Perfect, interveni Renner, să presupunem că erau statuete. Reproduceau totuși subspecii payene aflate în viață. Mai puțin această... Oare ce căuta printre celelalte? De ce s-a adus și un demon?

Niciun răspuns.

— Mulțumesc, Kevin, zise Rod, fără să îndrăznească să privească spre Sally. Jock, aceasta este sau nu o subspecie de payeni?

— Nu-i doar atât, căpitane, spuse repede Renner.

Priviți cu atenție la fermieră. Acum știm ce anume să căutăm.

Imaginea nu era foarte clară – o siluetă cu contururi încețoșate –, însă din profil proeminența se distingea perfect.

— Este gravidă! exclamă Sally. Cum de nu m-am gândit la asta?! O statueta gravidă? Dar... Jock, ce-nseamnă asta?

— Exact, rosti Rod tăios.

Numai că era imposibil să atragă atenția medytoarei.

— *Stop, porunci Ivan, nu mai spune nimic!*

— *Ce-aș putea spune, se tângui Jock. Idioții au luat cu ei un războynic! Suntem terminați, terminați... și acum câteva clipe aveam Universul în palmă!*

Mâna stângă puternică a payenei se încleșta cu forță în aer.

— *Tăcere! Controlează-te! Așa! Charlie, spune-mi ce știi despre navetă. Cum a fost construită?*

Charlie gesticula dispreț, întrerupt de respect.

— *Ar trebui să fie evident. Constructorii navetei știau că o rasă alienă popula acest sistem stelar, dar nu mai știau nimic altceva. Au presupus probabil că rasa era asemănătoare nouă – dacă nu ca aspect fizic, atunci în privințele esențiale.*

— *Cicluri, reflectă Ivan. Trebuie să se fi gândit că și aici există Cicluri. Încă nu aflaserăm că nu toate rasele sunt condamnate la Cicluri.*

— *Exact, aprobă Charlie. Rasa ipotetică supraviețuise.*

Era inteligentă. Nu-și putea controla reproducerea mai bine decât noi, deoarece un asemenea control demografic nu constituie o caracteristică a supraviețuirii. Ca atare, naveta a fost lansată cu credința că, în momentul sosirii ei, rasa care popula acest sistem stelar avea să fie în colaps.

— Da. — Ivan se gândi o clipă. — Eddie Nebunii au adus la bord femele gravide din fiecare subspecie. Idioții!

— Nu-i acuza, spuse Charlie, au făcut ceea ce li s-a părut cel mai bine. Naveta trebuie să fi fost programată să-i catapulteze pe pasageri în stea, imediat ce era abordată de o civilizație care putea călători prin spațiu. Dacă ipoteticii alieni erau atât de avansați, ei aveau să descopere nu o tentativă de atac asupra planetei lor, folosind vela solară ca armă, ci o medyatoare trimisă într-o misiune de pace. — Charlie se opri și căzu pe gânduri. — O medyatoare care murise din pricina unui accident. Naveta ar fi fost programată s-o ucidă, astfel ca alienii să afle cât mai puține. Ești un stăpyn – n-ai fi procedat în felul acesta?

— În primul rând, nu sunt un Eddie Nebunu' ca să fi lansat naveta. Strategia a dat greș. Acum trebuie să le spunem ceva oamenilor.

— Propun să le spunem totul, zise Charlie. Ce altceva putem face? Suntem prinși în propriile noastre minciuni.

— Așteaptă, porunci Ivan.

Trecuseră doar câteva secunde, iar Jock își revenise. Oamenii îi priveau cu curiozitate.

— Trebuie să spunem ceva important. Hardy știe că

suntem agitați. Este adevărat?

— *Da, gesticula Charlie.*

— *Ce descoperire ne-ar fi putut tulbura în asemenea măsură?*

— *Ai încredere în mine, vorbi repede Jock. Putem fi salvați. Adoratori ai demonilor! V-am spus că nu avem rase inamice și este cât se poate de adevărat – există însă o facțiune religioasă, clandestină, care i-a zeificat pe demonii timpului. Membrii ei sunt cruzi și foarte periculoși. Probabil că au pus stăpânire pe navetă înainte să fi părăsit centura de asteroizi. În secret, desigur...*

— *Atunci pasagerii și echipajul trăiau? întrebă Rod. Charlie înălță din umeri.*

— *Așa cred. S-au sinucis în masă. Cine poate ști motivul? Poate că au crezut că noi construiserăm o propulsie superluminică și că-i așteptam. Cum ați acționat când v-ați apropiat de ei?*

— *Le-am trimis mesaje în graiurile omenești, răspunse Rod. Sunteți siguri că erau vii?*

— *Cum putem fi siguri? replică Jock. Nu mai fiți preocupați de ei. — Vocea îi era disprețuitoare. — Nu reprezentau în mod corespunzător rasa noastră. Ritualurile lor includeau sacrificii ale membrilor subspeciilor inteligente.*

— *Dar câți adoratori din aceștia, ai demonilor, există? se interesă Hardy. Nu mi s-a amintit niciodată despre ei.*

— *Nu ne mândrim cu existența lor, răspunse Jock. Voi ne-ați dat detalii despre rebeli? Despre excesele celor din*

sistemul Sauron? Sunteți încântați că știm că oamenii sunt capabili de asemenea lucruri?

Se auziră murmure stânjenite.

— La naiba, mormăi Rod. Erau deci vii... după ce străbătuseră atâta drum...

Gândul acesta era plin de amărăciune.

— Ești tulburat, spuse Jock. Suntem încântați că n-ați vorbit cu ei înainte de a ne cunoaște pe noi. Expediția voastră ar fi avut un caracter cu totul diferit, dacă ați fi...

Se opri, privind nedumerită. Horowitz se ridicase de la locul său și se aplecase spre ecran, examinând imaginea mașinii timpului. Apăsă câteva taste, mărind una dintre statuile demonilor. Silueta din navetă dispăru, fiind înlocuită de altă imagine, care crescă întruna... o creatură cu bot de șobolan și colți ascuțiți, ghemuită pe un maldăr de sfărâmături.

— Aha! strigă triumfător xenologul. Mă-ntrebam care ar putea fi genealogia șobolanilor! Forme degenerate ale acestor...

Se răsuci spre payeni. Expresia lui era doar curioasă, ca și cum nici n-ar fi fost atent la conversația care se purtase până atunci.

— La ce folosiți subspecia aceasta? întrebă el. Sunt soldați, nu-i așa? Altceva nu pot fi. La ce altceva ar putea sluji?

— Nu. Sunt doar legende.

— Prostii! Demoni cu arme? Domnule capelan, îți poți închipui diavoli înarmați cu aruncătoare de grenade? —

Horowitz acționează alte comenzi și silueta din navetă reapăru. — La naiba, asta nu-i o statueta! Fiți serioși, este o subspecie payeană. De ce o ascundeți? Fascinant... N-am văzut niciodată ceva atât de bine adaptat pentru...

Glasul i se stinse.

— Este o subspecie de războinici, vorbi încet Fowler. Nu-i de mirare că ați ascuns-o de noi. Domnule Horowitz, consideri că această... creatură poate fi la fel de prolifică precum celelalte subspecii payene?

— De ce nu?

— Vă repet că demonii sunt niște legende, insistă Jock. Poemul! Domnule capelan, îți amintești poemul? Acestea sunt creaturile care au prăbușit cerurile...

— Cred asta, spuse Hardy, dar nu pot afirma cu siguranță că ele ar fi dispărut. Le păstrați urmașii în grădinile zoologice. Domnule ministru, îți pun o întrebare pur ipotetică: Dacă payenii au o subspecie foarte prolifică destinată războiului, dacă stăpynii lor dețin o mândrie a independenței asemănătoare leilor terrani, dacă au cunoscut câteva războaie catastrofale și dacă sunt limitați, fără speranță de ieșire din sistemul lor solar – care este extrapolarea cea mai normală a istoriei lor? Horvath se înfiora, la fel ca și ceilalți din jurul mesei.

— Așa cum s-a întâmplat pe *MacArthur*, murmură Horvath. Cooperarea între stăpyni încetează atunci când presiunile demografice devin îndeajuns de serioase... *dacă* această subspecie există cu adevărat.

— V-am spus și vă repet, protestă Jock, sunt

personaje de legendă!

— Mă tem că nu credem tot ce ne spuneți, vorbi Hardy cu tristețe. Eu unul n-am acceptat niciodată tot ce ne-ați spus. Preoții aud o mulțime de neadevăruri. Dintotdeauna, m-am întrebat ce ne ascundeți. Ar fi fost mai bine dacă am fi văzut contingente militare sau forțe polițienești. N-ați putut însă s-o faceți, așa-i? Ele erau - arată spre ecran - aceștia.

— Rod, spuse Fowler, pari destul de încruntat.

— Da, așa-i. Mă gândeam cum ar fi să lupți împotriva unei rase care a creat războinici de zece mii de ani... Ei sunt probabil adaptați și la luptele în spațiu. Dacă le oferim payenilor tehnologia Câmpului... Nu cred că-i vom putea învinge vreodată! Este ca și cum am încerca să ne luptăm cu milioane de ciborgi Sauron! La dracii', ei n-au fost mai mulți de două mii și au prelungit războiul cu ani buni!

— Dar dacă Jock spune adevărul? interveni Sally patetic. Nu s-ar putea să aibă dreptate? A existat o subspecie de războinici, care a dispărut, iar sectanții aceia payeni... doresc să-i readucă la viață.

— Este ușor de aflat, zise Fowler. Și ar fi bine s-o facem cât mai repede, înainte ca ingynerii să construiască o flotă care ne-ar putea opri.

— Dacă n-au făcut-o deja, murmură Rod. Ei lucrează foarte rapid. Au reconstruit nava-ambasador chiar în timp ce se îndrepta spre *MacArthur*. O modificare completă, efectuată de doi cafenii și niște ceasornycari. Domnule senator, apreciez că estimarea lui Cargiil poate fi puțin

conservatoare.

— Chiar dacă nu-i, rosti Renner, ar trebui ca fiecare navă a noastră să fie condusă de un amiral Kutuzov.

— Exact! aprobă senatorul. Jock, cred că înțelegi poziția noastră.

— Nu tocmai.

Payeana se aplecase în față, ușor ghemuită, și părea extrem de alienă.

— O s-o explic atunci. Noi nu avem resurse pentru a ne război cu un milion de creaturi evaluate pentru luptă. Poate că vom învinge, poate că nu... Voi păstrați subspecia aceea în jurul vostru pentru că aveți nevoie de ea – sistemul vostru solar este și așa prea ticsit ca să hrăniți indivizi inutili. Dacă aveți nevoie de ei, purtați războaie.

— Am înțeles, rosti cu prudență Jock.

— Nu cred, mârâi Fowler. Cunoașteți câte ceva despre sistemul Sauron, dar nu îndeajuns. Jock, dacă voi, payenii, creșteți subspecii de războinici, oamenii or să vă identifice cu Sauronii și nu cred că aveți habar cât de mult i-a urât Imperiul pe ei și ideile lor de supraoameni.

— Ce veți face? întrebă Jock.

— Vom investiga sistemul vostru. *Amănunțit*

— Și dacă veți găsi războynici?

— Nu trebuie să-i căutăm, așa-i? Știi bine că-i vom găsi. Senatorul suspină adânc. Tăcu și căzu pe gânduri – dar nu mai mult de o secundă –, după care se sculă și se apropie de display, mergând încet, ca o forță oarbă a

distrugerii...

— *Ce să facem? se tângui Jock. Nu-l putem opri? Ivan rămase calm.*

— *N-ar sluji la nimic, iar tu n-o poți face. Pușcașul acela nu-i un războynic, însă ține mâna pe armă. Se teme de noi.*

— *Dar...*

— *Ascultă!*

— Teleconferință, se adresa Fowler centralistei de la consola de transmisiuni. Apelează-i pe prințul Merrill și pe ministrul de Război Armstrong. Puțin îmi pasă unde se află ei acum – vreau legătura imediat!

— Da, domnule senator.

Centralista era tânără și înspăimântată de maniera lui Fowler. Începu să-i caute pe cei doi pe liniile private și sală amuți.

Armstrong se afla în cabinetul său. Își scosese tunică, iar cămașa îi era descheiată. Biroul era acoperit de documente. Ridică ochii iritat, își văzu apelantul și mormăi:

— Da?

— O clipă, zise Fowler. Îl accesez și pe vicerege, pe un circuit de teleconferință.

Urmă altă așteptare prelungă.

Pe ecran apăru numai chipul înălțimii Sale. Părea că de-abia își trăgea răsuflarea.

— Ce s-a întâmplat, domnule senator?

— Înălțimea Voastră, cunoașteți autoritatea care mi-a fost conferită de împărat?

— Da.

— Îmi acceptați autoritatea în toate problemele privind alienii?

— Desigur.

— Ca reprezentant al Maiestății Sale imperiale, vă ordon să convocați în cât mai scurt timp posibil flota de război a Sectorului. Comanda ei va fi atribuită amiralului Kutuzov, care îmi va aștepta dispozițiile.

Ambele ecrane rămaseră tăcute. Murmure de iritare umplură sala de conferințe. Fowler făcu un gest poruncitor din mână și rumoarea se stinse.

— Conform dispozițiilor oficiale, domnule senator, rosti încet Merrill, voi solicita confirmarea ordinului din partea altui membru al Comisiei.

— Mda. Rod!

„Acesta-i momentul adevărului”, își spuse tânărul. Nu cuteză să privească spre Sally. „O subspecie de războynici? Stăpyni independenți? Nu-i putem lăsa să iasă în spațiul oamenilor. N-am rezista nici măcar un secol. Payenii au încremenit! Știu bine ce vom găsi. Înmulțire lipsită de orice control și demoni. Coșmarurile tuturor copiilor... totuși, mie *îmi plac* payenii. Nu! Îmi plac medyatorii. Pe ceilalți nu i-am cunoscut niciodată. Iar medyatorii nu dețin controlul în cadrul civilizației payene.” Pe furiș, trase cu ochiul spre Sally. Fata era la fel de nemișcată ca alienii. Rod trase aer adânc în piept.

— Înălțimea Voastră, confirm.

24. ULTIMA SPERANȚĂ

Apartamentul lor părea micuț acum, în ciuda plafoanelor înalte. Nu se modificase nimic. În bucătărie existau toate delicatesele pe care Imperiul le putea oferi. O singură apăsare pe un buton ar fi adus zece, o sută de servitori. Pușcașii de pe coridor erau politicoși și respectuoși.

Erau însă întemnițați. Undeva, la periferia sistemului Noua Caledonie, navele Imperiului fuseseră chemate la o bază numită Dagda, iar când aveau să ajungă...

— Nu-i vor uide pe toți, bolborosi Charlie.

— Ba da. — Glasul lui Jock era o tânguială tremurătoare.

— Războynicii vor lupta. Marina va pierde nave. Și Kutuzov va fi la comandă. Își va risca navele ca să ne cruțe pe unii dintre noi? Sau ne va transforma planeta într-un bulgăre de zgură?

— Și asteroizii? scânci Charlie. Niciodată n-a existat vreun Ciclu în care să piară ambele societăți. Stăpyne, trebuie să facem ceva! Nu putem îngădui asta! Dacă le-am fi spus adevărul...

— Flota lor ar fi fost deja pe drum, în loc să fi început mobilizarea, replică disprețuitor Jock. Am fost atât de aproape! I-am avut în mână! — Trei degete de mărimea unor cârnați se încleștară în pumn. — Erau gata să accepte... și apoi... — Se tângui, ajungând în pragul

nebuniei, dar își reveni în ultima clipă. — Trebuie să existe ceva ce am putea face.

— Să le spunem totul, zise Charlie. Ce s-ar mai putea înrăutăți? În clipa de față, ei ne consideră ticăloși. Cel puțin, le putem explica de ce i-am mințit.

— Gândește-te la ce le putem oferi, porunci Ivan. Ia în considerare interesele lor și gândește-te la modalități de a-i proteja fără distrugerea Rasei.

— Să-i ajutăm? Întrebă Jock.

— Bineînțeles. Să-i ajutăm să se protejeze de noi.

— Ei se tem de războynici. Stăpynii ar fi de acord să-i ucidă pe toți războynicii? Atunci ne-am putea alătura Imperiului.

— Eddie Nebunu'! strigă Charlie. Câți stăpyni ar ascunde câteva exemplare de războynici, pentru prăsilă?

— S-a mai încercat asta, încuviință Ivan. Gândește-te la altceva.

— Nu-i putem determina să creadă că nu putem construi Câmpul? întrebă Charlie.

— În ce scop? Vor afla adevărul foarte repede. Nu! Ei nu vor pătrunde în sistemul nostru până ce nu se va mobiliza flota – asta-nseamnă vreo douăsprezece nave de război. Dacă flota intră în sistemul nostru, războynicii se vor lupta și Rasa va pieri. Nu trebuie s-o trimită. NU TREBUIE!

Jock folosi un grai pe jumătate uitat, necunoscut stăpynilor.

— Este aproape nebun.

— Ca și noi. — Charlie se convulsionează într-un râs payen mut, amar. — Îl compătimesc pe stăpyn. Temerilor lui se adaugă spaima că noi vom înnebuni. Fără noi, va fi mut și va privi cum se formează flota, fără să poată scoate un cuvânt de protest.

— Gândește-te! Porunci Ivan. Ei îl trimit pe Kutuzov, care a distrus o planetă a oamenilor – ce milă va dovedi față de alieni? Gândește-te! Gândește-te, altfel Rasa este sortită pieirii!

* * *

Când intră în cabinetul lui Rod, Sally îl auzi pe tânăr vorbind la telefon. El n-o văzuse. Pentru o clipă, fata șovăi, apoi rămase nemișcată, ascultând.

— Sunt de acod, Lavrenti. Civilizația asteroizilor trebuie rezolvată prima. Este posibil să fie principala lor bază navală.

— Nu-mi place să-mi divid flota, se auzi accentul puternic al rusului. Lord Blaine, îmi dai două misiuni care nu sunt compatibile. Să atac payenii fără avertisment și să le paralizez activitatea - da, asta-i posibil. Să provoc atacul lor, rămânând pasiv – asta va costa vieți și nave de care nu ne putem lipsi.

— Astea sunt misiunile!

— Am înțeles. Măine dimineată, ofițerii mei îți vor aduce planurile preliminare și estimările de pierderi. Ce ofițer sugerezi să pun la comanda navei-momeală, lord

Blaine? Un coleg al dumitale de promoție? Un străin? Îți aștept propunerile.

— La dracu'!

— Lord Blaine, te rog să-mi ierți impertinența. Ordinele îți vor fi urmate. Ecranul se întunecă. Rod rămase privind în gol, până ce Sally i se alătură. Statuetele războynicilor nu se șterseserăde pe retina tânărului.

— Ai auzit?

— O parte. Chiar așa de rău stau lucrurile?

— Depinde cu ce ne confruntăm, ridică el din umeri. O cale ar fi să pătrundem în forță, trăgând cu tot armamentul, și să pârjolim planeta și asteroizii. A doua cale ar fi să intrăm, să-i anunțăm pe payeni ce intenții avem și să așteptăm atacul lor. Primul gest ostil ar putea veni din partea tunurilor-laser care au lansat naveta!

Fata îl privi cu un aer nefericit.

— Dar de ce trebuie să procedăm așa? De ce nu-i putem lăsa pur și simplu în pace?

— Pentru ca într-o bună zi să apară aici și să ne măcelărească nepoții?

— De ce trebuie s-o facem *noi*?

— Spune-mi, Sally, chiar mai ai îndoieli în privința asta? Chiar mai ai îndoieli despre ce sunt, în realitate, payenii?

— Nu sunt monștri!

— Nu. Doar dușmanii noștri. Ea clătină din cap cu tristețe.

— Așadar, ce se va-ntâmpla?

— Flota va pătrunde în sistemul Pay și le va cere să se predea Imperiului. Poate că vor accepta sau poate că nu. Dacă o vor face, echipe de voluntari vor coborî pe planetă ca să supravegheze dezarmarea. Dacă se vor lupta, flota va ataca.

— Cine... Cine va asoliza pe Pay-alfa? Cine va conduce... *Nu!* Rod, nu te pot lăsa să faci asta!

— Cine alții ar putea s-o facă? Eu, Cargill, Sinclair... vechiul echipaj al lui *MacArthur*. Poate că se vor preda. Cineva trebuie să le ofere șansa asta.

— Rod, eu...

— Putem devansa nunta? Niciuna dintre familiile noastre nu are urmași.

* * *

— *Inutil, spuse Charlie. Câtă ironie a sorții! Milioane de ani am fost închiși într-o sticlă. Forma ei ne-a modelat rasă în detrimentul nostru. Acum am găsit ieșirea, dar prin ea pătrunde Marina ca să ne distrugă lumea.*

— *Cât de vii și de poetice îți sunt imaginile! pufni Jock.*

— *Cât noroc avem să beneficiem de sfaturile tale constructive! Ești...*

Charlie se opri brusc. Mersul lui Jock devenise... straniu. Se plimba cu brațele răsucite inconfortabil înapoia ei, cu capul plecat înainte, cu tălpile apropiate, conferindu-i un echilibru la fel de precar ca al oamenilor.

Charlie îl recunoscuse pe Kutuzov. Făcu un gest

autoritar, pentru a-l opri pe Ivan să comenteze.

— Am nevoie de un cuvânt omenesc, spuse Jock. Nu l-am auzit niciodată, dar ei trebuie să-l aibă. Cheamă un slujitor! Se răsti ea cu glasul lui Kutuzov și Charlie sări să-îndeplinească porunca.

* * *

Senatorul Fowler stătea înapoia unui birou micuț în cabinetul alăturat sălii de conferințe. Pe un alt birou de stejar, altfel complet gol, trona o sticlă mare de whisky. Ușa se deschise și intră Horvath, care se opri nesigur.

— Bei? întrebă Fowler.

— Nu, mulțumesc.

— Vrei să trecem direct la subiect, da? Perfect. Solicitarea de a face parte din Comisie a fost respinsă.

— Înțeleg, rosti Horvath țeapăn.

— Mă-ndoiesc. Ia loc. — Fowler scoase un pahar de sticlă din sertarul biroului și-l umplu. — Ia — chiar dacă nu bei, ține-l măcar în mână. Prefă-te că bei cu mine. Să știi că-ți fac o favoare.

— Eu n-o consider așa.

— Nu? Fii atent! Comisia îi va extermina pe payeni. Ce va-nsemna asta pentru tine? Vrei să faci parte dintre cei care iau decizia asta?

— Să-i extermine? Crezusem că ordinele fuseseră de înglobare în Imperiu.

— Sigur că da, nici nu pot fi altfel. Presiunea politică e

prea mare ca să dăm buzna și să-i radem de pe fața planetei. De aceea, îi vom lăsa pe ei să ucidă câțiva oameni. Inclusiv pe tatăl singurului urmaș pe care-l voi avea vreodată. — Buzele senatorului erau atât de strânse încât se albiseră. — Se vor lupta, Horvath. Sper doar că nu vor face mai întâi o falsă propunere de predare, astfel ca Rod să aibă o șansă. Vrei cu adevărat să intri în așa ceva?

— Înțeleg... Cred că acum am înțeles într-adevăr. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Fowler vârî mâna în tunică și scoase o cutiuță. O deschise, privi o clipă înăuntru, apoi o închise și o împinse peste birou.

— Ia-l. E al tău.

Bărbatul deschise cutiuța și zări un inel cu piatră verde, mare, lipsită de însemne.

— Cu ocazia primei Aniversări, poți grava pe ea blazonul de baron. Ești mulțumit?

— Da. Foarte mulțumit. Mulțumesc, domnule senator.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Ești un om bun, Horvath. Perfect - haide să intrăm și să vedem ce vor payenii.

Sala de conferințe era aproape plină. Membrii Comisiei, consilierii lor, savanții lui Horvath, Hardy, Renner și... amiralul Kutuzov. Fowler se așează.

— Începe ședința membrilor Comisiei extraordinare, reprezentanții Maiestății Sale imperiale. Vă rog pe toți să

specificați numele și organizația pe care o reprezentați. — Așteptă până ce toți terminară de scris pe minicomputeri, apoi anunță: Întrunirea aceasta a fost convocată la solicitarea payenilor. Nu ne-au explicat motivele. Înainte de a-i chemă înăuntru, are cineva ceva de spus? Nu? Bine. Kelley, adu-i!

Payenii se așezară în liniște la capătul opus al mesei. Păreau extrem de alieni; dispăruse imitarea oamenilor. Rămăseseră zâmbetele permanente, iar blănurile le străluceau pieptănate.

— Aveți cuvântul, rosti senatorul. Vă anunț din capul locului că, indiferent ce ne-ați spune, este improbabil să vă credem.

— Nu vor mai fi minciuni, vorbi Charlie.

Până și glasul îi era diferit, alien, nu ca o combinație a tuturor vocilor auzite vreodată de payeni, ci cu un accent distinct.

Rod nu-l putu identifica. De fapt, nu era un accent, ci aproape perfecțiunea – idealul anglicii.

— S-a încheiat cu minciunile. Stăpynul meu a fost din capul locului de părerea asta, dar stăpyna lui Jock a căpătat jurisdicție asupra negocierilor cu oamenii. Tot așa cum voi ați căpătat aceeași jurisdicție din partea împăratului vostru.

— Este vorba, așadar, despre un conflict între facțiuni? făcu Fowler. Îmi pare rău că nu l-am întâlnit pe șeful tău. Acum este cam târziu, nu?

— Poate. Acum însă eu îl voi reprezenta. Dacă doriți, îi

puteți spune regele Peter – așa au făcut sublocotenenții.

— Cum?! — Rod se sculă brusc și scaunul lui se răsturnă cu zgomot. — Când?

— Înainte de a fi uciși de războynici. Lord Blaine, dacă mă vei ataca, nu vei obține nicio informație suplimentară. În plus, nu războynicii stăpynului meu i-au ucis. Cei care au făcut-o primiseră ordin să-i captureze vii, dar sublocotenenții n-au vrut să se predea.

Rod se aplecă și ridică scaunul, apoi se așeză.

— Nu, murmură el, Horst nu s-ar fi predat niciodată.

— Nici Whitbread și nici Potter. Poți fi mândru de ei, lord Blaine. Ultimele lor clipe au reprodus cele mai nobile tradiții ale Marinei imperiale.

Vocea alienă nu fusese câtuși de puțin ironică.

— Dar de ce i-ați omorât? Întrebă Sally. Rod, îmi pare rău... nu știu ce altceva să spun...

— N-a fost vina ta. Lady Sally te-a întrebat ceva, Charlie.

— Descoperiseră adevărul despre noi. Bărcile de salvare îi coborâseră lângă un muzeu. Nu unul dintre cele de divertisment, aidoma celui ce vi s-a îngăduit să-l vizitați. Acela avea un scop mult mai serios.

Charlie continuă cu glas scăzut. Descrie muzeul și lupta de acolo, zborul peste planetă, începutul războiului între facțiunile payene și intrarea în Castel. Le povestește bătălia finală.

— Propriii mei războynici au pierdut, încheie ea. Dacă ar fi învins, regele Peter i-ar fi trimis pe sublocotenenți

înapoi la voi. Însă dacă muriseră... mi s-a părut că ar fi mai bine să încercăm să vă păcălim.

— Dumnezeule, șopti Rod. Deci ăsta-i secretul vostru! Iar noi aveam toate indiciile, dar...

În celălalt capăt al sălii, cineva murmură. Era capelanul Hardy.

— *Requiem aeternam donum est, Domine, et lux perpetuae...*

— Și cum dracu' credeți c-o să vă ajute faptul că ne-ați spus toate astea? exclamă Fowler.

Charlie ridică din umeri.

— Dacă tot ne veți extermina, puteți cunoaște și motivele. Încerc să vă explic că stăpynii nu se vor preda. Regele Peter poate s-o facă, dar el nu controlează Pay-alfa și cu atât mai puțin civilizația asteroizilor. Cineva se va lupta.

— Așa cum am prezis, rosti apăsător Kutuzov. Navele și oamenii trimiși să accepte predarea vor fi sortiți pieirii. Poate chiar întreaga flotă. Dacă pătrundem în sistemul Pay, trebuie s-o facem în forță.

— Dumnezeule, mormăi Fowler. Mda, v-am priceput planul. Credeți că nu putem ordona un atac nejustificat și poate că *nu vom* trimite mai întâi o misiune sinucigașă. Ei bine, ne-ai descifrat greșit, Charlie. Poate că voi plăti pentru asta cu capul, dar n-ai făcut decât să mă convingi să-i dau amiralului mână liberă. Îmi pare rău, domnule capelan, dar așa văd lucrurile. Domnule amiral! Menții flota în stare de alertă și nu accepti niciun fel de

comunicații, din partea nimănui, fără acordul meu prealabil. Repet: din partea *nimănui*. Ai înțeles?

— Da, domnule senator. — Kutuzov duse un comunicator la buze. — Mihailov? Începu să vorbească cu silabe fluide. S-a executat, domnule senator.

— N-am terminat, interveni Charlie. Există o alternativă.

— Care anume? se strâmbă Fowler.

— Blocada.

25. TOATĂ ARTA TRĂDĂRII

Tinerii rămaseră mult timp pe balconul apartamentului lui Rod. Dinspre orașul cufundat în noapte, se înălțau spre ei sunete slabe. Călugărul urcă pe cer, privindu-i indiferent cu ochiul lui roșu și amenințător: doi îndrăgostiți care aveau să trimită escadrile de nave chiar în Ochi, menținându-le acolo până ce ei înșiși n-aveau să mai existe.

— Nu pare foarte mare, murmură Sally. — Își lipi capul de umărul tânărului și-i simți brațele cuprinzând-o. — Un pai galben în Ochiul Domnului... Crezi că va reuși, Rod?

— Blocada? Sigur că da. Am stabilit deja planul la statul-major al flotei. Cargill l-a propus: o escadră chiar în interiorul Ochiului, ca să exploateze șocul post-Salt. Payenii nu știu ce se va întâmpla și navele lor vor fi lipsite de comandă cel puțin câteva minute. Dacă vor încerca să le trimită cu autopiloți, va fi și mai rău.

Fata se înfiora.

— De fapt, nu la asta mă referisem. Întregul plan... va reuși?

— Ce alte opțiuni avem?

— Niciuna. Și mă bucur că ești de acord. N-aș fi putut trăi alături de tine, dacă... N-aș fi putut, asta-i tot!

— Da.

„De aceea, ar trebui să le fiu recunoscător payenilor, pentru că au venit cu ideea asta... deoarece nu-i putem

lăsa să iasă de acolo. O molimă galactică, pentru care există numai două leacuri: carantina sau exterminarea. Cel puțin, bine că am avut de ales.”

— Ei sunt... — Sally tăcu și-l privi. — Mi-e teamă să-ți vorbesc despre asta. N-aș putea să mai trăiesc nici chiar *cu mine*... dacă blocada nu va reuși.

Tânărul nu spuse nimic. De undeva, dincolo de parcul palatului, se auziră râsete. Păreau niște copii.

— Vor trece de escadra din stea, vorbi fata cu voce sugrumată.

— Bineînțeles. Și de minele pe care le proiectează Sinclair. Dar unde se pot duce? Din sistemul Ochiului există o singură ieșire, dar ei nu știu unde se găsește, iar când o vor descoperi, vor fi așteptați de nave militare. Între timp, se vor afla în interiorul unei stele și nu vor avea unde-și disipa energia. Probabil vor fi avariați. Ne-am gândit la absolut toate posibilitățile. Blocada este *compactă*. Altfel, n-aș fi fost de acord cu ea.

Sally se destinse din nou și se lipi de el. Brațele lui Rod o strânsură. Priviră Călugărul și ochiul lui imperfect.

— Nu vor ieși de acolo, încheie tânărul.

— Și vor continua să rămână întemnițați. După un milion de ani... cum vom fi noi peste un milion de ani? Ca ei? Există ceva esențial la payeni, pe care noi nu-l înțelegem. O trăsătură de fatalism pe care nici măcar n-o pot concepe. După câteva eșecuri, este posibil ca ei, pur și simplu, să abandoneze.

— Oricum, vom menține blocada, înălță el din umeri.

Peste vreo cincizeci de ani, vom intra și vom vedea ce se-ntâmplă acolo. Dacă s-au prăbușit atât de complet pe cât susține Charlie, îi putem îngloba în Imperiu.

— Și apoi?

— Nu știu. Va trebui să ne gândim la ceva.

— Da. — Fata se desprinsese din brațele lui și vorbea surescitată. — Știu ce trebuie să facem! Rod, va trebui realmente să examinăm problema payenilor. Îi putem ajuta.

— Cred că în direcția asta acționează deja cele mai strălucite minți ale Imperiului.

— De acord, însă ele lucrează pentru Imperiu, nu pentru payeni. Avem nevoie de... de un institut. Ceva condus de oamenii care-i *cunosc* pe payeni. O instituție apolitică. Iar noi o putem face. Suntem îndeajuns de bogați...

— Poftim?!

— Putem cheltui jumătate din ceea ce avem împreună.

Se repezi pe lângă el, revenind în apartamentul tânărului, apoi ieși pe coridor și intră în propriile ei camere. Rod o urmă și o găsi scotocind printre maldărele de cadouri de nuntă care acopereau complet masa uriașă din lemn de tec aflată în holul de la intrare. Sally scoase un chiot de satisfacție, găsindu-și minicomputul.

„De ce să mă enervez?” își spusese Rod. „Cred c-ar trebui să mă-nvăț să mă bucur când ea este așa. Va dura destul până voi reuși.”

— Și payenii lucrează asupra problemei, îi reaminti el.

— Prostii, îl privi Sally scurt. Ei nu văd lucrurile la fel ca noi. Fatalism, ții minte? Și nu există nimeni care să-i silească să adopte vreuna dintre soluțiile pe care le găesc. — Reveni cu atenția spre minicomp. — Bineînțeles, vom avea nevoie de Horowitz. El zice că pe Sparta există un tip foarte priceput – va trebui să trimitem după el... După aceea, Hardy...

Rod o privea de-a dreptul copleșit.

— Când te-apuci de-o treabă, te pui în mișcare, nu stai cu brațele-ncrucișate!

„Și ar fi bine să mă pun în mișcare alături de tine”, completă el în gând, „dacă vom rămâne toată viața împreună. Mă-ntreb cum este să fii însurat cu un vârtej?”

— Dacă ți-l dorești pe capelanul Hardy, cred că-l poți obține. Cardinalul l-a desemnat să se ocupe de problema payenilor... și cred că Eminența Sa îi pregătește ceva mult mai important. Hardy ar fi putut să fie episcop de multă vreme, dar nu are porția normală de mitroză. De fapt, cred că nici nu va avea de ales. Va fi primul delegat apostolic la o rasă aliena, sau așa ceva.

— Conducerea va fi formată atunci din tine, eu, Horvath, Hardy... și Ivan.

— Ivan? „De ce nu? Și dacă tot facem așa ceva, măcar s-o facem bine. Vom avea nevoie de un director executiv priceput. Sally n-are nicio calitate administrativă, iar eu nu voi avea timp. Poate Horvath...” Sally, știi cu ce ne vom confrunta? Cu problema biologică: Cum să transformi o femelă în mascul, fără a rămâne însărcinată sau

permanent sterilă? Și chiar dacă găsești o soluție, cum îi vom convinge pe payeni s-o folosească?

Ea nu-l asculta cu atenție.

— Vom găsi o cale. Suntem destul de pricepuți la guvernare...

— De-abia reușim să guvernăm un imperiu *omenesc*!

— Dar o facem, nu? Într-un fel sau altul.

Împinse în lături un morman de pachete cu ambalaje vesele, pentru a face mai mult loc. O cutie mare fu câmp-acți să cadă și Rod izbuti s-o prindă în ultima clipă, în vreme ce Sally continua să scotocească prin memoria minicomputului.

— Care naiba-i codul pentru *Savanți imperiali*? întrebă ea. Pe Meiji trăiește un tip care a reușit niște chestii excelente în ingineria genetică, dar nu-mi pot aminti numele lui...

— O să-l caut eu, oftă tânărul. Dar cu o condiție...

— Care anume? Îl privi ea curioasă.

— Să termini toată nebunia asta până săptămâna viitoare, fiindcă dacă iei cu tine blestematul de minicomput în luna de miere, îl arunc cu mâna mea în convertorul de resturi!

Ea chicoti, dar Rod nu se simți deloc mai liniștit. Minicomputurile nu erau deloc scumpe și-i putea cumpăra altul nou, după ce reveneau din luna de miere. Ba chiar, poate că ar fi trebuit să facă un târg cu Bury; s-ar fi putut să aibă nevoie de stocuri masive de minicomputuri, dacă dorea să-și menință familia fericită...

* * *

Horace Bury își urmă garda prin palat, ignorându-i deliberat pe ceilalți pușcași care li se alăturaseră în ariergardă. Chipul îi era calm și doar privind-i îndeaproape ochii, puteai zări deservirea care-l cuprinsese pe comerciant.

„Fie voia lui Allah”, suspină el și se minună că gândul respectiv nu-l mai irita. Poate că predarea lui avea să aibă o parte bună... altceva nu reușea să-l consoleze. Pușcașii îi descărcaseră servitorul și toate bagajele din naveta de asolizare, pentru ca apoi să-l separe de Nabil chiar pe terasa palatului. Înainte de a fi dus în altă direcție, Nabil îi șoptise mesajul: mărturia lui Jonas Stone ajungea chiar acum la palat.

Stone se găsea tot pe Noul Chicago, dar orice ar fi spus serviciului de informații al Marinei era îndeajuns de important ca să fie trimis printr-un șlep de mare viteză. Informatorul lui Nabil nu știa ce declarase liderul rebel, însă Bury o știa – o știa la fel de bine ca și cum ar fi citit cu ochii lui benzile codificate. Mesajul avea să fie scurt și avea să conțină condamnarea la moarte prin spânzurătoare pentru Horace Bury.

Deci asta-i sfârșitul. Imperiul acționa rapid împotriva trădătorilor: câteva zile, câteva săptămâni, nu mai mult. Nu exista posibilitate de scăpare. Marina este politicoasă, dar foarte alertă. Fuseseră avertizați și erau mulți, mult

prea mulți. Poate că unul ar fi acceptat o mită, însă nu sub ochii camarazilor săi.

„Fie voia lui Allah! Totuși, este păcat. Dacă n-aș fi fost atât de îngrijorat din pricina alienilor, dacă nu m-aș fi ocupat de relațiile dintre Imperiu și comercianți, aș fi scăpat de mult. Levantul este mare. Ar fi trebuit însă să plec de pe Noua Scoție, iar deciziile se iau aici – ce rost are să fug, când alienii ne pot distruge pe toți?”

Pușcașul cu grad de sergent îl conduse până în fața unei uși bogat împodobite și o deschise larg, făcându-i semn lui Bury să intre. Apoi, în mod incredibil, gărzile se retraseră. În odaia în care intrase levantinul se mai aflau doi bărbați.

— Bună dimineața, lord Blaine, rosti prompt și politicoasă Bury, deși își simțea gura uscată. — Apoi, cu un gust acru în fundul gâtului, se înclină spre celălalt bărbat: — N-am fost prezentat senatorului Fowler, dar, desigur, chipul lui este cunoscut tuturor supușilor Imperiului. Bună dimineața, domnule senator.

Fowler încuviință din cap fără să se scoale de pe scaunul său, de la masa lungă de conferințe.

— Bună dimineața, domnule comerciant. Mă bucur că ai venit. Ia loc, te rog, îi indică scaunul din fața sa.

— Mulțumesc.

Bury se așeză. Apoi, spre totala lui uluire, Rod aduse cafea. Comerciantul o adulmecă precaut și recunoscu varietatea pe care o trimisese la palat pentru Blaine.

„Pentru numele lui Allah, se joacă cu mine, dar în ce

scop?” Simțea cum furia i se împletea cu spaimă, dar orice speranță pierise. Un râs isteric, de nestăvilit, i se urca încet din piept.

— Pentru ca să știm exact care-i situația, domnule Bury..., rosti Fowler și făcu un gest din mână.

Rod activă un ecran mural. Trăsăturile masive ale lui Jonas Stone dominară peretele lambrizat al sălii. I se distingeau perfect broboanele de transpirație de pe tâmpole și obraji, iar tonul său alterna între amenințare și implorare.

Bury ascultă impasibil, cu buza răsfântă a disprețului pentru slăbiciunea lui Stone. Nu exista îndoială: Marina avea suficiente dovezi ca să-l condamne la moartea rezervată trădătorilor. Totuși, surâsul nu-i pieri de pe buze. Nu avea să le ofere nicio satisfacție. N-avea să implore milă.

În cele din urmă, înregistrarea se sfârși. Fowler făcu alt semn și imaginea liderului rebel dispăru.

— Domnule Bury, rosti încet senatorul, doar noi trei am văzut banda asta.

„Nu se poate! Ce vor? Să existe totuși o speranță?”

— Nu știu dacă merită să discutăm despre ea, urmă Fowler. Eu unul aș prefera să vorbim despre payeni.

— Aha, făcu Bury.

Sunetul slab aproape că i se opri în gât. „Și vrei să negociezi sau să mă-ngrozești cu oroarea finală?” Înghiți o gură de cafea, ca să-și umezească limba înainte de a răspunde.

— Sunt sigur, domnule senator, că-mi cunoști părerea. Consider că payenii sunt amenințarea cea mai teribilă cu care s-a confruntat vreodată omenirea.

Îi privi pe cei doi bărbați din fața sa, dar chipurile lor rămăseră inexprive.

— Suntem de acord, vorbi Rod.

Aproape imediat, în vreme ce speranța se înălța în ochii comerciantului, Fowler adăugă:

— În privința asta, nu există multe neclarități. Ei sunt prinși într-un ciclu permanent de explozie demografică, urmată de război total. Dacă vor ieși vreodată din sistemul lor... au o subspecie de soldați care și-ar bate joc de Sauroni. Ce naiba, cred că i-ai văzut.

Blaine tastă un cod pe minicomputer și altă imagine apărui: sculptura cu mașina timpului.

— Aceștia? Dar payenul meu spunea că sunt... — Bury se opri brusc, înțelegând, apoi izbucni în râs – râsul unui om care nu mai are nimic de pierdut. — Payenul meu.

— Exact. — Senatorul surâse vag. — Nu pot spune că ne încredem prea mult în payenul tău. Domnule Bury, chiar dacă ar evada numai cafeniii cei mici, am putea pierde planete întregi. Ei se înmulțesc ca bacteriile. Nimic din ceea ce se poate vedea cu ochiul liber nu are ritmul ăsta de reproducere. Dar știi asta.

— Da.

Bury se controlează cu dificultate. Chipul i se destinsese, însă pe retine îi scânteiau nenumărați ochișori minusculi. „Pe splendoarea lui Allah! Am fost pe punctul de a-i aduce

eu însumi în Imperiu! Lăudat fie Milostivul...”

— La dracu', oprește-te din tremurat! se răsti Fowler.

— Vă rog să mă scuzați! Fără îndoială, ați auzit despre episodul meu cu creaturile alea...

Privi spre Blaine și-i invidie calmul exterior. Payenele mici nu puteau să nu fie la fel de neplăcute pentru căpitanul lui *MacArthur*.

— Sunt încântat să aflu că Imperiul înțelege pericolul, adăugă el.

— Mda. Vom institui o blocadă asupra sistemului Pay. O să-i obligăm să rămână închiși acolo.

— N-ar fi mai bine să-i exterminăm, câtă vreme putem? Întrebă încetișor Bury. Glasul îi era calm, dar ochii lui negri fulgerau.

— Cum?

— Desigur, încuviință din cap comerciantul, vor apărea unele dificultăți de ordin politic. Eu însă aș putea găsi oameni care să formeze o expediție spre Pay-alfa și, cu ordinele cuvenite...

Fowler făcu un gest scurt de respingere.

— Dacă ar fi nevoie, am propriii mei *agenți provocatori*.

— Ai mei ar fi mult mai dispensabili, preciza Bury, privind stăruitor spre Blaine.

— Mda.

Senatorul nu mai adăugă nimic, iar Rod se tensionă în mod vizibil. Apoi Fowler continuă:

— Nu știm dacă va fi bine sau rău, domnule comerciant, dar am decis asupra blocaiei. Guvernul este

Îndeajuns de fragil ca să mai suporte și acuzația unui genocid. În plus, nu știu dacă-mi place ideea unui atac nejustificat asupra unor ființe inteligente. Vom acționa așa cum s-a stabilit.

— Dar amenințarea lor! — Bury se aplecă în față, fără să-și dea seama de strălucirea fanatică a ochilor săi. Știa că era în pragul nebuniei, dar nu-i mai păsa. — Credeți că l-ați închis pe djinn, pentru că sticla este din nou astupată cu un dop? Dacă altă generație nu va avea aceeași părere despre payeni? Dacă vor elibera din nou djinnul? Glorie lui Allah! Închipuiți-vă roiuri de nave de-ale lor revărsându-se în Imperiu, fiecare comandată de creaturi care arată așa și care gândesc ca amiralul Kutuzov! Războynici specializați, depășind cu mult căpeteniile Morții Sauron! Și voi îi lăsați să supraviețuiască? Vă repet: trebuie distruși...

„Nu! Oamenii nu sunt niciodată convinși doar pentru că trebuie să creadă. Ei nu vor asculta, când...” Se relaxă vizibil.

— Văd că ați decis. Cum vă pot fi de folos?

„De fapt, doriți ceva de la mine? Este doar un joc?”

— Cred că ne-ai fost deja, rosti Blaine. — Ridică ceașca de cafea și sorbi. — Și-ți mulțumesc pentru cadou.

— Blocada este cea mai costisitoare dintre toate acțiunile navale, reflectă Fowler. În plus, niciodată n-a fost prea populară.

— Aha!

Bury simți încordarea destrămându-i-se. Îi țineau în palme viața, dar aveau nevoie de el... poate că reușea să

obțină mai mult decât viața.

— Vă îngrijorează Asociația Comercianților Imperiali.

— Exact, încuviință Fowler impasibil.

Ușurare. „Pentru asta, voi ridica o moschee. Tata va fi fericit peste măsură și, cine știe?, poate că Allah există, la urma urmelor.” Chicotitul isteric nu-i pierise din gâtlee, dar știa că dacă avea să înceapă nu se va mai putea opri.

— Le-am subliniat deja colegilor mei dezavantajele unui comerț nelimitat cu payenii. Am înregistrat un oarecare succes, deși prea mulți comercianți seamănă cu acel vecin al lui Alladin, care l-a urmat în peștera vrăjitorului. Bogăția incalculabilă strălucește mai puternic decât pericolele.

— Mda. Îi poți însă opri? Poți afla cine intenționează să ne saboteze, pentru a le stopa planurile?

Bury ridică din umeri.

— Dacă sunt ajutat... Va fi foarte costisitor. Bănuiesc că va trebui să apelez la fondurile imperiale secrete, nu?

Fowler rânji diabolic.

— Rod, ce mai zicea Stone? Ceva despre...

— Nu-i necesar să amintim aberațiile debitate de individul acela, protestă Bury. Cred că sunt suficient de avut ca să mă descurc pe cont propriu.

Se înfioră; cu ce avea să rămână, când totul se va fi sfârșit? Lui Fowler n-avea să-i pese nici dacă l-ar fi golit de tot sângele din corp.

— Dacă va exista ceva care să necesite și alte resurse decât ale mele...

— Vom discuta atunci, încuviință senatorul. Sunt sigur că va exista. De pildă, blocada va consuma o mulțime de resurse pe care Merrill le prevăzuse pentru unificarea Trans-Coalsack-ului. Eu unul consider că un comerciant inteligent are unele contacte printre rebeli. Ar putea chiar să-i sensibilizeze față de punctul nostru de vedere. Evident, nu știu cum s-ar putea face așa ceva.

— Am înțeles...

— Știam eu, aprobă Fowler. Rod, ia te rog banda și pune-o într-un loc sigur. Mă-ndoiesc că vom mai avea nevoie de ea.

Blaine își manipula minicompul; un bâzâit subțire anunță un nou fel de viață pentru Horace Bury.

„Nu vor exista eschive”, se gândi comerciantul. „Fowler va accepta numai rezultate, nu scuze, și viața mea va fi permanent în joc. Nu va fi ușor să fiu agentul lui politic. Totuși, care-i alternativa? Pe Levant, aș putea doar să aștept, mereu temându-mă. Cel puțin, în felul acesta voi ști cum tratează cu payenii... și poate că voi reuși să le influențez politica generală.”

— Încă un lucru, adăugă senatorul.

Făcu un gest și Rod se apropie de ușă și o deschise. În sală pătrunse Kevin Renner.

Era prima dată când vreunul dintre cei prezenți îl vedeau pe navigatorul-șef în haine civile. Renner optase pentru niște pantaloni viu colorați și o tunică și mai tipătoare. Eșarfa era făcută dintr-un material ce simula mătasea naturală. Cizme moi, bijuterii – pe scurt, semăna

cu majoritatea căpitanilor comerciali încununată de succes ai lui Bury.

— Da, lord Blaine? Întrebă el.

— Cam devreme, nu crezi? comentă Rod.
Demobilizarea ta intră în vigoare abia după-amiază.

Renner rânji larg.

— Nu m-am gândit că intendența s-ar putea supăra. Și, în tot cazul, mă simt excelent așa. Bună dimineața, domnule Bury!

— Vă cunoașteți, așadar, observă Fowler. Este foarte bine, deoarece de acum vă veți vedea frecvent.

— Poftim?

Chipul navigatorului căpătă o expresie de prudență.

— Domnul senator, explică Rod, dorește să-ți solicite o favoare. Mai ții minte cum ai fost înrolat?

— Bineînțeles.

— Pe o durată de patru ani, sau pe durata unei stări de urgență imperiale, clasa I, sau pe durata unui război oficial, reaminti Rod. Apropo, domnul senator a decretat situația payeana ca fiind o stare de urgență clasa I.

— Stați puțin! strigă Renner. Nu-mi puteți face una ca asta!

— Ba da, pot, încuviință Fowler.

— Dumnezeuule, se prăbuși navigatorul într-un scaun.

— Nu s-a anunțat nimic public, preciza senatorul, deoarece nu intenționez să stârnesc panică generală. Ai fost însă anunțat oficial chiar acum. — Așteptă câteva clipe, după care continuă: — Pentru tine, ar fi însă posibilă

o alternativă.

— Doamne-ajută!

— Cam neplăcut, nu? râse Rod și navigatorul simți că-i venea să-l omoare.

— Ai lucrat bine pentru noi, începui Fowler, și Imperiul îți este recunoscător. *Eu* îți sunt recunoscător. Când am venit încoace, am adus cu mine o valiză de autentificări în alb... nu ți-ar plăcea să devii baron cu ocazia viitoarei aniversări?

— Nu, nu! Nu eu! Am terminat cu milităria!

— Sunt convins că privilegiile te vor atrage, interveni Rod.

— Pe naiba! Mai bine aș fi așteptat până dimineața, în loc să ți-l aduc pe senator în cameră. Știam eu că trebuia să fi așteptat! Nu, în niciun caz nu veți face un aristocrat din Kevin Renner! Mi-a rămas prea mult de explorat din Univers! N-am timp de așa ceva...

— Este adevărat, s-ar putea să-ți strice viața lipsită de griji pe care o visezi, zise Fowler. În plus, n-ar fi simplu de aranjat – invidia și altele... Totuși, ești o persoană extrem de utilă, domnule Renner, și să nu uităm de starea de urgență clasa I.

— Dar... dar...

— Căpitan civil de navă, anunță Fowler, grad nobiliar. Și... cunoașterea problemei payene. Da, ești exact ceea ce ne trebuie.

— Nu am grad nobiliar.

— O să ai. Nu poți refuza așa ceva. Domnul Bury va

insista ca pilotul său personal să dețină cel puțin crucile Sf. Mihai și Sf. Gheorghe, nu?

Bury se strâmbă. Era inevitabil ca Imperiul să pună oameni care să-l supravegheze și era de dorit o persoană care să se poată înțelege cu căpitani navelor comerciale. Dar... clovnul ăsta? Pe Barba Profetului, individul avea să fie insuportabil! Suspină în fața inevitabilului. Bine măcar că era un clovn inteligent. Poate că avea să fie chiar util.

— Cred că sir Kevin, rosti el cu numai o undă vagă de neplăcere în voce, ar fi un căpitan excelent pentru nava mea. Bun sosit în Asociația Comercianților Imperiali, sir Kevin!

— Totuși...

Renner privi în jur, căutând ajutor, însă nu găsi nimic. Rod ținea în mână o hârtie – ce era? Demobilizarea lui Renner! Fostul lui căpitan o făcu bucățele.

— Bine, fir-ar a dracu'! — Înțelegea că din partea *lor* nu exista milă. — Însă numai în calitate de civil!

— Bineînțeles, aprobă Fowler. Evident, vei avea și o funcție în serviciile de informații ale Marinei, dar asta vom ști doar noi.

— Pe buricul Domnului! — Exclamația îl făcu pe comerciant să tresară și Renner surâse. — Ce-i, domnule Bury? Dumnezeu n-are buric?

— Prevăd vremuri foarte interesante, șopti încetișor Bury. Pentru amândoi.

26. POATE CĂ VOR CÂNȚA CAII

Razele strălucitoare ale soarelui scânteiau pe terasa palatului. Nori scămoșați, incredibil de albi, goneau pe cer, dar la nivelul platformei de asolizare se simțea doar o briză blândă. Soarele radia o căldură plăcută.

Un amiral și doi căpitani stăteau lângă rampă de acces a unei navete. Aveau în fața lor un grup mic de civili, trei alieni cu ochelari negri și patru pușcași înarmați. Amiralul îi ignoră deliberat pe payeni și escorta lor și se înclină spre civili.

— Scuzele mele, lady Sally și lord Blaine. Se pare că, totuși, nu voi putea fi prezent la nuntă. Probabil că lipsa mea nu va fi simțită, însă regret că-i iau atât de repede pe prietenii voștri. — Îi indică pe căpitani și făcu încă o plecăciune. — Îi las acum să-și ia rămas bun.

— Mult noroc, amirale, rosti Rod. Domnul fie cu tine!

— Mulțumesc.

Kutuzov se răsuci și dispăru în navetă.

— Nu-l voi înțelege niciodată pe omul acesta, comentă Sally.

— Ai dreptate.

Glasul lui Jock era direct, exprimând o realitate. Sally o privi pe alienă cu surprindere, înainte de a se întoarce către ceilalți ofițeri.

— Mult noroc, Jack, spuse ea. Și ție, Sandy.

— Mulțumim la fel. (Cargill își privi șnurul împletit de pe

mâneacă. Cele patru inele de căpitan erau noi și strălucitoare.) Mulțumesc pentru că mi-ai obținut o navă, Rod. Crezusem că voi rămâne pe vecie la statul-major.

— Mulțumește-i amiralului. Eu te-am recomandat, dar decizia i-a aparținut lui. Sandy însă va duce greul – el va fi în nava-amiral.

Sinclair ridică din umeri.

— Ca inginer-șef al flotei, mă aștept să petrec destul timp și pe celelalte nave. Locul cel mai bun de observație pentru noile șmecherii va fi în interiorul Ochiului. Așa că voi fi cu englezoiul ăsta, ceea ce nu-i rău. O să am grijă să nu-i crape nava.

Cargill îl ignoră.

— Ne pare rău că vom lipsi de la nuntă, Sally. Voi solicita însă acum dreptul nuntașilor. Se aplecă și o sărută pe obraz. — Dacă te plictisești de el, există și alți căpitani în Marină.

— Așa-i, încuviință Sinclair. Iar numirea mea a fost semnată cu două minute înainte de a lui Cargill. Să nu uiți asta, Jack!

— Cum aş putea? Să nu uiți că *Patton* este nava mea. Joncțiunea n-o să fie simplă în condițiile astea. La revedere, Jock, Charlie!

Șovăi, apoi salută cu un gest stângaci.

— Adio, răspunse Charlie. Ivan ciripi și Jock adăugă:

— Ambasadorul vă urează mult noroc.

— Mi-aș dori să fiu sigur că vorbiți serios, comentă Cargill.

— Bineînțeles c-am vorbit serios, răspunse Charlie. Dorim să vă simțiți *în siguranță*.

Cargill se îndepărtă cu o expresie gânditoare și intră în navetă. Sinclair îl urmă, apoi soldații îndepărtară rampa. Motoarele țiură, iar oamenii și payenii se retraseră la adăpost. De acolo priviră tăcuți cum naveta se înalță și dispăru în cerul luminos.

— Vor reuși, spuse Jock.

— Citești gândurile, așa-i? Întrebă Rod, scrutând cerul; nu mai putea distinge însă decât norii.

— Bineînțeles că vor reuși, spuse Sally apăsător.

— Cred că, în sfârșit, vă înțeleg pe voi, oamenii, rosti Charlie. V-ați citit vreodată istoria antică?

Rod și Sally o priviră nedumeriți.

— Nu.

— Domnul Hardy ne-a arătat un pasaj-cheie, zise aliena. Așteaptă până ce sosi ascensorul. Doi pușcași intrară și, după payeni și oameni, îi urmară și ceilalți. Charlie își continuă povestea, de parcă gărzile înarmate n-ar fi fost prezente:

— Unul dintre cei mai vechi scriitori ai voștri, un istoric pe nume Herodot, a povestit despre un hoț care urma să fie executat. Când a fost adus la eșafod, el i-a propus regelui un târg: într-un an de zile, avea să-l învețe pe calul favorit al regelui să cânte imnuri.

— Și? Făcu Sally.

Derutată, se uită cu atenție spre Charlie. Aceasta părea calmă, dar Hardy spusese că-l nelinișteau alienii...

— Ceilalți prizonieri l-au privit pe hoț cântându-i calului și au râs de el. „Nu vei reuși”, i-au spus, „nimeni n-ar putea s-o facă.” Iar hoțul le-a replicat: „Am la dispoziție un an și cine știe ce se poate întâmpla între timp. Poate moare regele... Poate moare calul... Poate mor eu... Sau poate că va cânta calul.”

Se auziră râsete politicoase.

— N-am spus-o foarte bine, se scuză Charlie. Oricum, am încercat să fiu amuzantă. Istoria aceasta m-a făcut în sfârșit să înțeleg cât de *alieni* sunteți voi, oamenii.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Când ascensorul se opri, Jock întrebă:

— Cum merge cu institutul?

— Foarte bine. Am solicitat deja câteva persoane ca șefi de departamente. — Sally râse stânjenită. — Trebuie să acționez rapid – Rod mi-a spus că după nuntă n-o să mă mai lase să-mi pierd tot timpul cu institutul. Veniți și voi, nu-i așa?

Medyatoarele ridicară din umeri la unison, iar una privi spre pușcași.

— Vom fi încântați, dacă ni se va permite, răspunse Jock. Nu avem însă cadouri pentru voi. Nu există cafenii care să le facă.

— Ne descurcăm și fără ele, spuse Rod.

Ușa ascensorului se deschise, dar ei așteptară ca doi pușcași să iasă și să verifice coridorul.

— Vă mulțumesc că mi-ați îngăduit să-l întâlnesc pe amiralul Kutuzov, spuse Jock. Așteptasem să vorbesc cu

el din clipa când nava noastră a sosit lângă *MacArthur*.

Rod îi privi gânditor pe alieni. Conversația lui Jock cu Kutuzov fusese scurtă, iar una dintre întrebările cele mai importante ale payenei fusese: „Vă place ceaiul cu lămâie?”

„Sunt atât de al naibii de politicoși și agreabili, și din cauza asta vor petrece sub pază puținii ani care le-au mai rămas de trăit, în vreme ce Departamentul Informațiilor îi bălăcărește pe ei și rasa lor. Am angajat până și un scriitor care să realizeze un scenariu de film despre ultimele ore ale sublocotenenților mei.”

— N-a fost mare lucru, zise Rod. Noi...

— Da. Nu ne puteți lăsa să plecăm acasă. — Glasul lui Charlie se modifică, imitându-l pe cel al unui tânăr de pe Noua Scoție: — Știm despre oameni mai mult decât este îngăduit.

Făcu un gest spre pușcași. Doi porniră pe coridor și payenii îi urmară. Ceilalți paznici veniră după ei și procesiunea parcurse coridorul până ajunse la apartamentele alienilor. Ușa ascensorului se închise silențios.

EPILOG

Defiant stătea aproape nemișcată în spațiu, la periferia sistemului Murcheson. Alte nave erau grupate în jurul ei, în formație de luptă, iar la tribord se zărea *Lenin*, ca un ou negru, imens. Cel puțin jumătate din flota principală de război era permanent pe picior de luptă, și undeva jos, în iadul roșu al Ochiului, alte nave descriau cercuri și așteptau. *Defiant* tocmai încheiase un tur cu escadrila Eddie Nebunu'.

Denumirea era aproape oficială. Oamenii aveau tendința să utilizeze mulți termeni payeni. Când cineva câștiga un pot mare la pocher obișnuia să strige: Fyunch (clic)! „Totuși”, se gândi căpitanul Herb Colvin, „cei mai mulți dintre noi n-au văzut niciodată un payen. De-abia le vedem navele, simple ținte, neajutorate după tranziția Saltului.”

Câteva izbutiseră să iasă din Ochi, însă toate fuseseră atât de avariate încât nu mai erau aproape deloc în stare de manevre spațiale. Era întotdeauna timp suficient să avertizeze navele din afara Ochiului că altă payeana venea spre ele – dacă Ochiul nu le venise deja de hac.

Ultimele nave ieșiseră din punctul Eddie Nebunu' cu viteze inițiale de până la 1 000 km/s. Cum naiba puteau intra payenii într-un punct de Salt cu asemenea viteze? Navele din interiorul Ochiului nu le puteau prinde din urmă. Nici nu era necesar, deoarece echipajele payene – și

autopiloții – zăceau inconștiente în urma șocului Saltului, incapabile să decelereze. Micile nave negre fuseseră acoperite de toate culorile curcubeului, după care explodaseră de fiecare dată. Când payenii foloseau câmpurile lor unic expandabile, explodau mai devreme, acumulând căldură mai rapid din fotosfera galbenă și dogoritoare.

Colvin puse jos ultimul raport despre șiretlicurile și tehnologia payeana. Mare parte a acestuia îi aparținea chiar lui și totul se încheia cu concluzia că payenii nu-și puteau recupera handicapul. Nu puteau învinge nave care nu erau nevoite să poarte la bord un generator Alderson, nave staționare ce așteptau payenii care încă nu suspectau dezorientarea produsă de Salt... aproape că-i părea rău pentru ei.

Căpitanul scoase o sticlă din dulăpiorul fixat pe batardoul cabinei de monitorizare și-și turnă expert în pahar, în ciuda forțelor Coriolis. Își luă paharul și se lăsă greu în scaun. Pe biroul său se afla un pachet de corespondență; cea mai recentă scrisoare de la soția lui fusese deja deschisă – se asigurase că acasă totul era bine. Acum le putea citi pe toate, în ordine. Ridică paharul spre fotografia lui Grace de pe birou.

Ea nu aflase multe despre Noul Chicago, însă situația era calmă acolo ultima dată când îi scrisese sora ei. Serviciile poștale ne-electronice cu Noua Scoție erau lente. Casa pe care o găsisese Grace se afla în afara sistemului defensiv al planetei, totuși femeia nu-și făcea

griji, deoarece Herb îi spusese că payenii n-aveau să poată ajunge până acolo. Ea o închiriasse pentru cei trei ani cât urmau să stea acolo.

Herb încuviință tăcut. În felul acela aveau să economisească bani – trei ani petrecuți în blocadă, apoi acasă, în funcția de comandor al flotei locale a Noului Chicago. Trebuia să reinstaleze generatorul Alderson în *Defiant*: la revenirea acasă, avea să fie nava-amiral. Câțiva ani de serviciu în blocadă reprezentau un preț mic pentru concesiunile oferite de Imperiu.

„Payenii au declanșat toate astea”, se gândi Colvin. „Fără ei, am fi și acum pe picior de război. În exteriorul Imperiului există și vor exista întotdeauna planete, însă în Trans-Coalsack unificarea decurge fără probleme și se exercită mai degrabă influențe, nu se recurge la lupte. Oricum, o datorăm payenilor.”

Un nume îi atrase atenția. Lord Roderick Blaine, președinte al Comisiei imperiale extraordinare... Colvin ridică ochii spre batardou, căutând locul în care *Defiant* fusese peticită după confruntarea cu *MacArthur*. „Este un individ competent”, acceptă căpitanul fără tragere de inimă, „totuși ereditatea mi se pare o modalitate tare păcătoasă de a-ți alege conducătorii. Nici democrația rebelilor de pe Noul Chicago n-a avut mai mare succes.”

Reveni la scrisoarea lui Grace.

Lord Blaine avea încă un moștenitor, al doilea. Iar Grace lucra la institutul înființat de lady Blaine. Soția lui Colvin era foarte încântată, deoarece stătuse adesea de

vorbă cu lady Sally, ba chiar fusese invitată la conac, ca să-i vadă pe copii.

Scrisoarea continua și Colvin o citi cu atenție, deși fără interes. Oare femeia n-avea niciodată să se plictisească de subiectul aristocrației? „În privința politicii, nu vom avea niciodată aceleași opinii”, decise el și-i privi cu dragoste fotografia. „Dumnezeule, mi-e dor de tine...”

Soneriile zbârnăiră în navă și căpitanul îndesă scrisorile în sertar. Era timpul să se apuce de treabă; a doua zi, comandorul Cargill avea să vină la bord pentru inspecția flotei. Colvin își frecă palmele încântat. De data asta, avea să le arate imperialilor cum se conduce o navă. Echipajul care ieșea cel mai bine la inspecție căpăta zile suplimentare la proxima permisie, și el intenționa să-și mulțumească oamenii.

Când se ridicase în picioare, zărise un punctuleț de lumină alb-galbenă fulgerând pe display-ul de exterior. „Într-o bună zi”, se gândi căpitanul, „vom pătrunde acolo. Cu toate mințile pe care Imperiul le-a pus la treabă, vom găsi o modalitate de a guverna payenii. Și atunci, cum ne vom numi oare? Imperiul Omului și al Payenului?” Surâse și porni să-și verifice nava.

Conacul Blaine era mare, cu grădini bogate în arbori, care le protejau ochii de soarele strălucitor. Camerele erau foarte confortabile și mediatoarele se obișnuiseră cu pușcașii omniprezenți. Ca întotdeauna, Ivan îi trata ca pe

proprii săi războynici.

Era multă treabă. Zilnic aveau ședințe de lucru cu savanții institutului, iar medyatoarele se jucau și cu copiii Blaine. Cel mai mare dintre ei putea rosti câteva cuvinte din Lymbă și citea gesturile ca orice tânăr stăpyn.

Payenii se simțeau confortabil, totuși se aflau în cușcă, iar nopțile vedeau Ochiul roșu-strălucitor și Pay-ul său micuț. Coalsack se găsea sus pe bolta nopții. Semăna cu un stăpyn chior, purtând glugă de călugăr.

— Mă tem, spuse Jock. Pentru familia mea, pentru civilizația mea, pentru rasa mea, pentru lumea mea.

— Foarte bine, gândește-te la lucruri mărețe, comentă Charlie. De ce să-ți irosești creierul tău uluitor cu fleacuri? Măi... — Glasul și postura ei se modificară; avea să vorbească serios în continuare. Am făcut tot ce am putut. Institutul lui Sally este un eșec de mică importanță, totuși continuăm să cooperăm. Demonstrăm cât de prietenoși, inofensivi și onești suntem. Între timp, blocada funcționează și va funcționa mereu. N-are nicio fisură.

— Ba da, o contrazise Jock. Niciun om nu pare să creadă că stăpynii pot ajunge în Imperiu prin spațiul normal.

— N-are nicio fisură, repetă Charlie și modifică poziția a două brațe, ca să-și sublinieze afirmația. Nicio fisură până la următorul colaps. Blestem! Cine ar putea construi altă navetă Eddie Nebunu', înainte să înceapă foametea? Și încotro ar trimite-o? Aici, în mijlocul flotelor oamenilor? — Semnală dispreț. — Poate în Coalsack, spre inima

Imperiului? Te-ai gândit la laserele lansatoare – de putere mult mai mare, ca să compenseze praful din Coalsack? Nu! Noi am făcut tot ce am putut și Ciclurile au reînceput.

— Atunci, ce putem anticipa? — Brațele drepte ale lui Jock erau îndoite, iar cel stâng întins, cu palma deschisă. gata de atac, și astfel exprimând retoric lipsa de milă. — Pot exista tentative eșuate de străpungere a blocaei. Eforturi zadarnice. Colapsul va fi grăbit. Apoi, va urma o lungă perioadă, în care Imperiul s-ar putea să uite pe jumătate de existența noastră. Se vor inventa noi tehnologii – militare, așa cum sunt totdeauna tehnologiile de vârf. Ei vor ști deja despre oameni. Poate că vor putea să păstreze sau să reinventeze Câmpul. Când vor ajunge la apogeul puterii, înainte de declin, vor fi crescut războynici și vor ieși cucerind totul: Pay-alfa, asteroizii, totul. Și mai departe – spre Imperiu.

Charlie ascultă, după ce aruncase o privire scurtă spre stăpyn. Ivan stătea impasibil, ascultând flecăreala medytoarelor, așa cum făceau adesea stăpynii, și era imposibil de știut la ce se gândea.

— Cucerire, spuse Jock. Însă cu cât vor progresa mai mult față de Imperiu, cu atât mai cumplit se va răzbuna acesta. Ei sunt mulți. Deși vorbesc atâta despre controlul populației, sunt mulți și se răspândesc prin spațiu. Până ce nu vom putea ieși complet din spațiul uman pentru a ne înmulți, ei vor fi mereu mai numeroși. Ne țin închiși până ce ne înmulțim în asemenea măsură încât colapsăm. Iar la următorul colaps - exterminarea!

Charlie își ridicase genunchii, apropiindu-i de abdomen, ținând brațele drepte strâns lipite de piept și cu brațul stâng protejându-și capul. Un prunc, gata să se nască într-o lume crudă. Vocea ei se auzi înăbușit.

— Dacă aveai idei mai bune, ar fi trebuit să le prezinți.

— Nu. Nu există idei mai bune.

— Am câștigat timp. Sute de ani de timp. Sally și institutul ăsta protestesc vor avea sute de ani ca să studieze problema pe care le-o propunem oamenilor. Cine știe, poate că va învăța calul să cânte.

— Vrei să facem prinsoare? Charlie ridică ochii de sub braț.

— La probabilitățile astea? Blestem, da!

— Eddie Nebunii'!

— Exact. O soluție Eddie Nebunu'. Ce altceva a mai rămas? Într-un fel sau altul, Ciclurile se încheie acum. Eddie Nebunu' a învins în războiul său etern împotriva Ciclurilor.

Jock privi spre Ivan și i se răspunse printr-o ridicare de umeri. Charlie devenise Eddie Nebunu'. Era prea puțin important acum; de fapt, era o demență minunată, de invidiat - amăgirea că toate întrebările au răspunsuri și că orice poate fi atins de un braț stâng puternic.

Ei n-aveau să știe niciodată. Nu aveau să trăiască atât de mult. Dar câștigaseră timp; cei doi Blaine știau ce trebuiau să găsească și copiii lor aveau să crească știind că payenii erau mai mult decât o simplă legendă. Două generații de putere n-aveau să-i urască pe payeni.

*Dacă cineva reușea să învețe un cal să cânte imnuri,
acela nu putea fi decât un medyator.*

Cuprins

1. ASOLIZAREA.....	
2. CONTRAVENIENȚI.....	
3. FUGI, IEPURAȘULE	
4. JUDECATĂ.....	
5. LECȚIA DE ISTORIE	
6. SOLUȚIA FINALĂ	
7. PLECAREA	
8. RĂMAS BUN	
9. CADOUL.....	
10. UN FĂRAȘ DE CIOBURI	
11. NEMULȚUMIREA NEGUSTORULUI.....	
12. CONSILIUL DE RĂZBOI.....	
13. SALTUL EDDIE NEBUNU'.....	
14. PERSONAL ȘI URGENT.....	
15. SPRE CASĂ.....	
16. CIVILI	
17. PARADA.....	
18. ARTA NEGOCIERII	
19. DUPĂ BAL.....	
20. OPȚIUNI.....	
21. DJINNUL	
22. IEȘIREA DIN STICLĂ	

23. ATUUL LUI RENNER.....	
24. ULTIMA SPERANȚĂ	
25. TOATĂ ARTA TRĂDĂRII	
26. POATE CĂ VOR CÂNȚA CAII.....	
EPILOG	